

Cho Em Hạnh Phúc

Điều Hạnh

Tập 1

Ngồi trên xe, Mẫn An khẽ quay nhìn lại xuống đường, cò lẽ cô muốn nhìn lại cảnh thiên nhiên này một lần cuối trước khi chiếc xe chuyển bánh đưa cô đi về một nơi xa lạ (mà sẽ không có ngày trở lại).

"Sài Gòn" ! Một cái tên không xa lạ với cô. Vâng ! Bởi vì cách đây bốn năm cô đã từng có những ngày sống ở đó và cũng như trên chiếc xe đò này, lần đầu tiên đưa cô đi đã có một người đứng dưới vẫy tay.

"Mẫn An , con đi lên đó cố gắng thi cho đậu và học thành tài nhé !"

Đó là lời của má căn dặn khi Mẫn An tròn mười tám tuổi.

Còn hôm nay nàng ra đi mà không có một người thân nào đứng dưới tiễn đưa, có chăng là những kỷ vật cô mang bên người cùng âng những hồi ký thắc :

"Từ bây giờ con hãy tự lo cho bản thân mình An ạ. Và cố gắng đi tìm cha mẹ ruột của mình. Hãy hy vọng và có niềm tin có ngày trùng phùng đó..."

"Hy vọng" ! Liệu Mẫn An có nghĩ tới điều đó không ? Mẫn An thở nhẹ và chiếc xe đò cũng từ từ lăn bánh để lại sau lưng lớp bụi mịt mù, cùng với những hàng cây hai bên đường cũng đang dần dần lùi khuất lại phía sau. Mẫn An nhắm mắt rồi cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Suốt đoạn đường dài hình như Mẫn An chỉ "toàn là ngủ" cho nên cô giật mình khi nghe những âm thanh đang náo động chung quanh. Tiếng lóc cóc của những xe bán hủ tiếu, rồi tiếng rao hàng lạnh lạnh, tiếng chào mời rước khách của những anh chàng lơ xe ầm ỉ...Cô tỉnh ngủ hẳn và lục tục nói đuổi sau các vị hành khách xuống xe. Mẫn An nhìn lại cô là vị khách cuối cùng...

– Bánh mì...bánh mì đây mua không cô ?

Hai , ba cậu bé mang hai ba túi bánh mì đến sát bên cô, cô vội lên tiếng :

– Chị không mua bánh mì đâu bé...Ồ...Ồ...cái đồng hồ của tôi...

Mẫn An vừa la vừa chạch thêm vài bước để lượm lại chiếc đồng hồ. Liếc mấy cây kim rồi Mẫn An thở dài rồi cho vào túi. "Chiếc đồng hồ cũ kỹ cũng không được tha mạng...Nhưng cũng nhờ trị giá cũ này mà cô mới kịp nhặt lại".

Bàn tay chạm vào túi xách. Mẫn An giật bắn người khi phát hiện chiếc túi du lịch đựng quần áo bị rách một đường dài, và chiếc ví nhỏ đựng tiền đã theo đường rọc đó mà ra đi. Số tiền ít ỏi mà cô có được, bây giờ cô phải làm sao ? An tự trách bản thân mình quá ơ giờ không cẩn trọng, đứng lơ ngơ một lúc, cuối cùng cô cũng đành đi bộ.

Trời nắng chang chang, vừa đói, vừa khát, vừa mệt, mồ hôi nhễ nhại cô ngồi xuống bên đường. Một chiếc xe máy chạy sát ngay chỗ cô và như tình cờ chiếc xe dừng lại, cô gái chống chân như chờ đợi...Trong tích tắc, đôi mắt Mẫn An vụt sáng cô kêu rỏ rít :

– Chị...chị ơi. Có phải chị là Kiều Tiên ?

Cô gái mặc áo đỏ và chiếc quần tây ống bành đen đang chống chân trên xe ngạc nhiên quay lại, cô gỡ cặp kiếng ra cài lên tóc rồi ngơ ngác :

– Cô kêu tôi ? Hình như tôi và cô chưa hề quen nhau...Nhưng sao cô lại biết tên tôi ?

Mẫn An vừa bức vừa buồn vì cô gái nọ quá vô tình trông khi với An chỉ một lần mà nàng vẫn nhớ. Nhưng hiện giờ nàng như đang trong cơn buồn ngủ mà gặp chiếu manh vậy ? Mẫn An nhanh nhẩu :

– Chị quên tôi cũng đúng vì lâu quá rồi...chị có nhớ cái lần chị bị giật chiếc lắc trên đường Nguyễn Trãi không ?

Kiều Tiên ơ hờ :

– Ồ...xin lỗi ! Cô đừng trách tôi nhé ! Đã mấy năm nay rồi làm sao tôi nhớ nổi gương mặt mà tôi chỉ tình cờ gặp gỡ...

Kiều Tiên lại cười nói tiếp :

– Song tôi vô cùng thần phục trí nhớ của cô. Quả là cô nhớ rất giỏi...riêng tôi chẳng tài nào nhớ đâu. À...mà cô đi đâu trong điệu bộ thâm sâu, thâm nảo vậy '

An phân vân có nên nói không ? Sau một giây đắn đo An phân trần :

– Thú thật với ... tôi ở quê vừa mới lên tới nhưng không may bị rọc giò xách mất hết cả tiền bạc rồi. Kiều Tiên cười sáng khoái :

– Thì ra cô vừa bị giật đồ ?...sao hôm nay cô không "giao đấu".

Tuy phát bực trước lời lẽ vừa như thật, vừa như chế nạo của Kiều Tiên. Mẫn An vẫn trầm tĩnh :

– Tiếc là lúc đó trên xe tôi đã ngủ gật...nếu không bọn gặc đó dễ ggi "qua mắt" tôi.

Kiều Tiên lại cười. Làm như cô ta thích cười, hay sự việc này đáng để cười vậy. An nhìn Tiên và nghĩ vậy. Còn Kiều Tiên cười xong liền nói :

– Không "qua mắt cô "nhưng cô hoa lên phải không ? Đùa chút ! Cô đi đâu ? Lên đây vậy ? À, mà cô tên là gì tôi quên mất rồi nhĩ ?

– "Rõ là vô tâm vô tình " - An lầm bầm, song vẫn giữ sự tế nhị :

– Tôi tên Mẫn An ! Kiều Tiên này ! Thú thật là tôi mất hết tiền bạc rồi...Giờ có thể làm ơn cho tôi mượn một ít không ? Tôi hứa sẽ trả lại cho chị.

Nói rồi Mẫn An lại đỏ mặt, không biết Kiều Tiên có đồng ý không ? Và lại biết chừng nào cô trả ? Và trả bằng cách nào ?

Kiều Tiên gơ tay khế nhìn vào chiếc đồng hồ. Mẫn An cũng nhìn theo và xuýt xoa "chiếc đồng hồ quá đẹp và cực kỳ sang...chả bù chiếc đồng hồ thể kỷ của cô mà lúc nãy cũng bị gặt nữa chứ".

Tiên lấy chiếc bóp mang trên vai xuống xuống vừa mở ngăn kéo vừa nói :

Đúng ra tôi sẽ cho cô đi quá giang một đoạn, nhưng kẹt trễ giờ rồi, mà tôi đang gấp lắm...còn chuyện tiền bạc không có vấn đề gì đâu. Đây cô cầm lấy ! Coi như tôi trả ơn cho cô năm nọ. Không cần kiểm tôi để trả lại đâu. Thôi, tôi đi nha !

Mẫn An chưa kịp nói gì chiếc xe đã đề máy vọt đi. Cô bỗng phản ứng :

– Kiều Tiên ...chị đeo nhiều nữ trang coi chừng ! Cẩn thận đấy !

Không biết Kiều Tiên có kịp nghe hay không ? Nhưng Mẫn An thì lại ngẩn ra sau đó bởi vì cô nghĩ mình thật ngốc khi nói câu đó, và cô tự ban cho mình một nụ cười gượng gạo đầy xấu hổ...

oOo

Được tiền An vào ngay quán ăn bên đường gọi một đĩa con để giải quyết vấn đề bao tử...cô đứng lên rồi vẫy rồi rít khi thấy mấy chiếc xích lô.

– Chú...chú ơi !

Một chiếc xích lô trờ tới, cặp sát bên cô :

– Chị gọi ai ?

– Gọi chú !

– Gọi tôi, chị đi xích lô à '

– Kêu xích lô chẳng lẽ đi xe "bò".

Mẫn An gất nhẹ, anh xích lô cười cười, gỡ nhẹ chiếc kết đang đội ngược trên đầu xuống lau mồ hôi. An mới chợt nhận ra hắn còn khá trẻ.

– Chị đi đâu ? Đường nào ?...Số nhà ?...

– Tôi...tôi không biết.

Nghe Mẫn An ấp úng anh chàng xích lô càu nhàu :

– Chưa chạy mở hàng, gặp chị chắc ế luôn quá...Vậy bây giờ có đi xe nữa không ?

Mẫn An lính quỳnh :

– Đi, tôi đi chớ !

Rồi cô leo lên thật nhanh như sợ hấn đổi ý bỏ đi vậy.

Thấy khách đã ngồi chiếm chệ trên chiếc xe xích lô, gã đàn ông đẩy xe lấy trớn rồi bước lên đạp, sau khi thấy cho cô mấy tờ báo cũ.

"-Có lẽ hấn tính trảm miêng mình đây" - An nhủ thầm.

Đã trưa như vậy mà anh nói mới mở hàng, chẳng lẽ từ sáng giờ...

ma bắt chuyện chưa dứt câu đã bị cắt ngang :

– Chưa chạy cuộc nào. Đã vậy còn gặp cô...Đúng là ông bà xưa nói chẳng sai "ra ngõ gặp đàn bà là xui".

Tức khí An "đốp" lại :

– Nhưng tui là con gái chứ không phải đàn bà. Vậy là anh hên.
– "Con gái - đàn bà gì cũng là phụ nữ" mà phụ nữ là luôn phiền hà rắc rối. Giờ thì có thể nói cho tôi biết nơi nào cô cần đến chứ ?

Mẫn An bối rối :

– Khoan đã !...Tôi đi...À, đây rồi !"

Mẫn An bỗng buột miệng lên và đôi mắt cô vụt sáng khi nhìn qua những giòng quảng cáo. Cô đọc ngay dòng địa chỉ của một công ty và tên đường cho gã xích lô, mà lòng đầy phấn khởi.

Chiếc xích lô lại lòng vòng qua các ngã đường rồi dừng hẳn :

– Tới rồi ! Cô xuống đi.

– Bao nhiêu ?

– Hai chục ngàn. Đó là tôi lấy giá bình dân cho cô. Nếu thực ra này giờ cô mà gặp người không đàng hoàng thì sạch túi như chơi đó...

Mẫn An hứ dài, mà không thém đầu lý...Mắt cô đang dán chặt vào tấm bảng hiệu mà thầm nghĩ mình sẽ gặp may mắn không khi đi vào cánh cổng uy nghi này ?....

oOo

Xoay chiếc ghế một vòng như để tìm cảm giác dễ chịu. Nhưng thật ra Thạch Du đã biết mình làm một chuyện rất thừa, vì trong căn phòng này từ mùi nước hoa xịt phòng, rồi nhiệt độ điều hòa tỏa ra từ những chiếc máy lạnh, cả chiếc ghế xoay bọc đệm nhung êm ái đều đã đem đến sự sang khoái, cũng như cảm giác êm đềm dễ chịu...Chợt cánh cửa kính tự động lại bật mở, Thạch Du hỏi ngay :

– Chuyện gì đó Tân ?

– Dạ thưa anh ...đi hôm nay à ?

– Cái câu này ! Lúc này họp xong tôi đã nói...Tôi đang chờ Hoàng Phúc đến để bàn giao một số việc rồi chúng ta đi.

– Anh chàng trợ lý tên Tân vừa định đi ra, Thạch Du chợt gọi lại :

– À, này, việc tuyển nhân viên bán vé sao rồi, Tân ?

– Hồ sơ lý lịch đã đưa qua phòng tổ chức xét duyệt, còn chờ ý kiến của anh.

– Vậy phiền cậu mang vào cơ tôi coi một chút nhé.

Tân nhanh nhẩu đi ra, một lúc sau anh ta trở lại với một xấp giấy tờ và nói :

– Tất cả mười ba người xin việc ạ.

Thạch Du cầm lấy và anh đọc với một vẻ rất là chú tâm.

– Đây ! Tôi quyết định, cậu nói phòng tổ chức báo từ mười người xin việc...

Đón lấy xấp hồ sơ trên tay giám đốc trẻ, Tân ngập ngừng :

– Nhưng thưa anh. Phạm Mẫn An này...không có giấy giới thiệu của trung tâm tư vấn giới thiệu việc làm ạ !

– Không cần thiết.

– Nhưng nguyên tắc của giám đốc xưa nay...

Thạch Du ngắt lời :

– Không sao đâu ! Tôi đồng ý chấp nhận hồ sơ này có thể bắt đầu vào tuần tới...

Tân ngập ngừng :

– Nhưng còn Thủy Tiên, em đã hứa với cô ấy.

Thạch Du thẳng thừng :

– "Hứa chứ không " quyết định " ! Ở đây tôi là giám đốc Thủy Tiên là ai ? Cậu quan hệ thế nào với cô ta.

– Em c3a thẳng bạn, là em kết nghĩa thôi giám đốc ạ, chứ hông có quan hệ gì đâu.

Thạch Du bực dọc :

– Tôi chán ngấy ba cái cô em nuôi, em họ, em kết nghĩa này lắm...vào công ty rồi đừng có lộn xộn...Ồ, mà đừng gọi tôi giám đốc này, giám đốc nọ trịnh trọng lắm ! Chỉ cần cậu là trợ lý tốt cho tôi là được rồi. Thôi cậu về phòng mình chuẩn bị đi, cũng sắp đến giờ chúng ta đi rồi.

Như chợt nhớ ra, Tân lại lên tiếng :

– Khi này có cô Kiều Tiên đến tìm anh. Em phải nói lâu lắm rồi mới chịu tin là anh không có trên này mà đi về đó.

– Kiều Tiên có nói tìm làm gì không ?

– Rủ anh đi đón người chị ở "Cali" về...

– Vớ vẩn !

Thạch Du buột miệng mà lòng đầy bức bối. Anh không hiểu Kiều Tiên định giở trò khi gì ở đây, trong khi anh và Kiều Trang chia tay nhau đã hơn bốn năm rồi, giờ đây trái tim anh đã hoàn toàn xoa sạch hình bóng của cô gái nhà giàu và kiêu cách kia rồi...

Lắm lúc nghĩ lại Thạch Du vô cùng hối tiếc vì chuỗi ngày qua anh đã yêu say đắm cô ta. Kiều Tiên là con người sống thực dụng và đầu óc đầy tính toán.

Thạch Du không buồn vì bị gã Việt Kiều phổng tay trên, và trái lại anh vô cùng mừng rỡ mà cho là điều may mắn để cho anh thoát khỏi cô ta.

Bốn năm tình yêu ! Bốn năm yêu đương lãng mạn ! Đã chết, đã hết cả rồi. Xem như đó là một sai lầm một lừa lọc...Bây giờ Thạch Du là một con người mới hoàn toàn từ tư cách sống, cách nghĩ và cách làm.

Thạch Du lắc đầu như cho tất cả đi vào dĩ vãng...

oOo

Mẫn An đẩy cửa bước vào, cô dựng chiếc xe đạp vào một góc lui cui định tìm công tắc bật đèn, cô bỗng va vào một vật. Hoảng hồn. Nhưng Mẫn An cũng kịp trán anà nhận ra cái tấm thân mềm nhũn đó không ai khác hơn là Dì Năm chủ nhà.

An chau nhẹ đôi mày rồi nhanh tay bật đèn cho sáng trước khi dìu bà lên giường. Kể ra, hoàn cảnh Dì Năm cũng đáng thương. Dì cũng rất tốt bụng nhưng chỉ phải việc là uống rượu. Mẫn An không ngờ rằng, ở giữa thành phố Sài Gòn hoa lệ này lại có thể có người đàn bà nhậu rượu "xịn" như thế này. Mẫn An cũng không biết biệt danh "Năm xỉ" là mọi người đặt cho cái tửu lượng của dì hay vì thứ mà đem ghép với cái tật trên...Giá mà lần đầu tiên cô biết biệt hiệu này rồi thì cô có chọn bà là người "đỡ đầu" nơi cái đất Sài Gòn này hay không nhỉ ? Mẫn An hình như không nghĩ tới điều đó...bởi vì nếu không có người đàn bà tốt bụng này thì liệu gần ba tháng nay cô sẽ ra sao ở cái đất thành thị đầy cám dỗ này.

Chợt nhớ tới bà đang bị say, Mẫn An vội gắng đỡ bà dậy rồi dìu lên chiếc giường nhỏ, cũng hơi khó khăn, Mẫn An mới làm xong được chuyện này, rồi cô lại lay hoay lấy khăn nhúng nước lau mặt cho bà tỉnh.

Dì Năm à. Dì uống ly trà đá chanh đường này vào cho tỉnh lại rồi con nấu cháo cho dì ăn...

– U...ờ...

Những tiếng ừ hử phát ra đồng thời với sự nôn oẹ. Mẫn An như lợm giọng trước sự nôn tháo của dì, nhưng gần như cô cũng quen với cảnh này. Bởi vì khi người say "nôn" được ra rồi sẽ tỉnh táo ngay, và đối với người đàn bà nát rư này có lẽ đó cũng là một cái tật. Lắm lúc Mẫn An cũng thầm tự hỏi : Dì Năm đã sống như thế bao nhiêu lâu rồi ? Và liệu có ai đã từng làm cái công việc giống như cô ba tháng trời nay không ? Rốt cuộc tất cả cũng vì sự sống, sự sống đã dun dùi cho An, nếu như ngày đầu tiên Mẫn An lên đất Sài Gòn và đặt chân vào cái cánh cổng uy nghi đó trong sự may mắn thì làm gì có cảnh tượng của ngày hôm nay.

"Cuộc sống tự lập" Rốt cuộc chẳng chẳng phải là điều đơn giản đâu...

Đầu óc hay đi hoang của Mẫn An lại bị cơn say của dì Năm kéo quay lại :

– Lấy...lấy dùm chai dầu...

– Dì Năm xứt chỗ nào để con xứt cho.

– Thôi khỏi...đưa đây tao liếm một chút.

Bà lại dẫn chai dầu trên tay Mẫn An rồi nhỏ vài giọt vào miệng, An ngăn lại :

– Dì Năm à, dì đừng nên uống dầu hoài kiêu này, không tốt đâu.

– Có vài giọt nhằm nhỏ gì.

– Nhưng cứ mỗi lần có rượu dì lại uống dầu xanh vào con e sức khỏe của dì...

– Mà có phải là bác sĩ đâu mà dạy khôn...

Mẫn An im bật, cô không thấy buồn khi nghe bà cầu nài, điều đó cũng đúng thôi, người lớn chả ai thích nghe và chấp nhận ý kiến của người nhỏ tuổi hơn đâu, và lại còn là người có rượu thì lại càng...

Lát sau chừng như thoát khỏi cơn say. Dì Năm tăng hắng nhìn Mẫn An giọng ảm áp hơn :

– Con nhỏ, mà lại buồn tao rồi chứ gì ? Tao hay nói vậy đó nhưng mà hông có để bụng...ủa mà hôm nay sao đi làm về sớm vậy ?

– Dạ tại chị giúp việc gia đình họ quay trở lại rồi.

– Hừ...Vậy rồi đuổi con người ta sao ? ...Cái bà Kim này thật là vô hậu...

Mẫn An cười buồn :

– Có gì đâu di Năm, người ta đã nói với mình ngay từ đầu rồi mà, chỉ là tạm thời.

– Thôi để sớm mai tao đi kiếm cho mày chỗ khác An nhé.

Mẫn An làm thinh mà lòng buồn rười rượi, từ khi cánh cửa công ty khép chặt với cái nhìn chê bai của bà giám đốc :

– "Công ty tôi không tuyển những người quá xuề xòa...Hơn nữa đã có hàng khối đơn nằm sẵn rồi...

Lúc đó Mẫn An mới nhìn lại mình, và trách cho sự chủ quan và vô tư khi đặt chân lên mảnh đất phồn hoa. Và nỗi lo sợ càng thấm dần hơn khi màn đêm đã buông phủ xuống các ngã đường, kb An sẽ về đâu ra sao đêm đó nếu không có di Năm. Nỗi hãi hùng như vẫn còn xung quanh An :

– Tụi bây ơi, có một con nai kia !

– Này cô em ơi, đến đây tìm ai ? Anh hả hay anh này ?

– Các ông là ai ? Tôi không tìm các ông, không tìm ai cả.

Một tràng cười ho hớ.

Mẫn An điếng hồn khi nhận ra mình đang rơi vào tay bọn quỷ râu xanh, nhưng rồi diễn biến xảy ra sau đó hết sức bất ngờ và may mắn cho An khi có tiếng tri hô cướp lạnh lạnh trong đêm, cùng sự tuần tra bất ngờ của các anh dân phòng, Mẫn An đón nhận người đàn bà say cũng vì nghĩa cử đó. Sự yên nặng bao trùm, bà Năm nghe từng tiếngg thở dài của Mẫn An :

– Mày lại nghĩ ngợi cái gì nữa đó ! Nghe lời tao đi không chết đâu mà sợ... Tao đã sống bao nhiêu năm rồi, kiếm đủ hai bữa ăn hằng ngày được rồi...

– Con muốn tìm một việc làm ổn định hơn di Năm à ! Không thể mỗi ngày một công việc kiểu này được.

– Có mà đến "tết công gô" Đến "cóc mọc râu " đẩy con gái ă ! Mày tưởng dễ tìm việc làm lắm à ? Đó biết bao nhiêu công ty mày đi gõ cửa...được gì ? Nếu không nhờ cái sự "mỗi ngày một công việc " thì mày đã sao rồi...Làm thuê làm mướn, rửa bát quét nhà, hầu hạ người ta mà cũng có phải ai cũng cần đâu...

Những điều bà Năm nói ra đâu phải là Mẫn An không biết chứ, nhưng cô còn trẻ cô không muốn mình cam phận hay buông xuôi như bà, đâu sao An cũng tự vươn lên...

oOo

Tần ngần trước cổng công ty mà Mẫn An chẳng thấy trong lòng có một tia hy vọng nào lóe lên cả... Di Năm nói đúng cô đã gõ cửa bao nhiêu chỗ rồi mà chả có cánh cửa nào chịu đón cô. Liệu lần này cô có một chút cơ hội nào không ? Mẫn An lại thở ra khi nhớ lại lá đơn cô rơi vào con số mười ba mà người ta cho là xui xẻo, bởi một sự trùng lặp là hôm cô đưa lá đơn trên tờ lịch cũng lại là ngày thứ sáu - mười ba...

– Bác... bác ơi cho cháu...

Mẫn An lại lúng túng khi thấy bác bảo vệ khóa đôi cánh cổng.

– Cô tìm ai ?

– Dạ giám đốc !

– Ông giám đốc đã đi công tác nước ngoài rồi, có lẽ cả tháng lận...mà có chuyện gì không ?

– Dạ cháu muốn hỏi về kết quả xin việc làm.

Ông bảo vệ trả lời có vẻ dễ chịu :

– Vậy thì lên văn phòng ban tổ chức, ở đó người ta sắp xếp nhân sự.

– Phòng đó ở đâu hả bác ?

– Trên lầu ba, phòng ba.

– Quái nhỉ ? Sao cũng lại là "ba" (Mẫn An buột miệng nói nhỏ) Ông bảo vệ có lẽ không nghe rõ cô nói gì nên hỏi lại.

– Cô bảo sao ?

– Ồ... Dạ không. Không cháu cảm ơn bác.

Nhìn theo bóng nhỏ nhắn của cô gái, ông già chép miệng :

– Tưởng chỉ người già lắm lắm...còn trẻ lại cũng... Đã nộp đơn mà lại không biết phòng tổ chức nằm ở đâu...

– Cô là Phạm Mẫn An ?

– Vâng !

– Thế sao cô không ghi địa chỉ hiện tại ? Suýt chút nữa chúng tôi đã bỏ hồ sơ vì mấy bữa nay không biết sao để liên lạc. Cô đã được giám đốc nhận vào rồi...

– Thật không ? Tôi được tuyển dụng ?

Niềm vui lấp lánh trên đôi mắt và ngập trong lòng, nên Mẫn An không kịp tự chủ cho câu hỏi ngớ ngẩn của mình.

– Đây là giấy quyết định, cô đọc kỹ rồi điền vào những khoản trên, có thắc mắc gì cứ hỏi tôi sẽ giải thích. Tôi là Diễm - Huy Diễm...

Mẫn An như không nghe phần tự giới thiệu của anh chàng trưởng phòng tổ chức, bởi vì cô đang dán mắt vào những điều khoản trong hợp đồng, và vì một lẽ vì niềm vui quá bất ngờ...

"Thứ sáu - mười ba : đơn thứ mười ba, lầu ba, phòng ba..." bây giờ tất cả những số ba như đáng yêu hơn trước mắt cô...có lẽ từ bây giờ trong Mẫn An sẽ xóa sạch cái ấn tượng mà mọi người cho là "xui xẻo" do...

oOo

Thủy Liên chờ Kiều Tiên lòng vòng qua các đại lộ, ánh nắng chiếu cũng nhạt dần và chút gió thoảng đưa như làm dịu đi bớt nỗi ám ức trong lòng hai cô gái :

Tiên đâm vào lưng Thủy Liên, con nhỏ cộc lốc :

– Gì nữa ?

– Đẹp bộ mặt hình sự của bà đi... Bởi vậy công ty nào mà dám...

Kiều Tiên im bất khi bất gặp đôi mắt quắc lên của Thủy Liên qua làm kính, cô biết mình đang chạm vào tự ái của nó, thấy Thủy Liên cứ lặng thinh, Kiều Tiên tấn công tiếp :

– Không xin được thì thôi, hết chỗ này còn chỗ khác. Liên như cả thành phố này hết công ty rồi vậy ? mặt mày cứ ủ rũ thâm sâu.

– Tao tức không phải chỉ vì không được tuyển...

– Là sao ?

– Tức vì sao người được tuyển không là tao thế thôi...đơn giản chỉ có vậy.

Kiều Tiên bật cười lớn, khiến chiếc xe mô tô bên cạnh cũng quay lại nhìn nàng.

– Nói như vậy mà cho là đơn giản... Hồng hiểu gì hết...

– Chính cái tức mới nằm ở đó...Tại sao ông ta lại không nể mặt Tân chứ ? Dù sao tao cũng là người được Tân giới thiệu.

– Mày tượng Thạch Du là người như thế nào ? Ai bảo bảo để ta nói vô vho không chịu, cứ một hai tin qua thẳng Tân " Cù lờ". anh ta chỉ là trợ lý chớ có phải "ông gì".

Thủy Liên chế giễu :

– Nhờ Tiên sợ còn tệ hơn nữa... Sao bảo ổng dị ứng với phụ nữ...vả lại chuyện chị Kiều Trang còn sờ sờ ra đó...

– Dị ứng nhưng chưa phải là " dị tật" có thể chữa được. Không Kiều Trang thì còn Kiều Tiên...

Kiều Tiên hát hàm nói với một vẻ bí hiểm, khiến Thủy Liên ngẩn người thắc mắc :

– Càng nói càng khó hiểu.

– Thì cứ chờ xem...

Chiếc xe lại lao đi với những vòng tròn ưu tư trong lòng hai cô gái...

– Bác bảo vệ ơi, chúng tôi vào gặp giám đốc.

Ông bảo vệ đang ngồi sau ô cửa với tờ báo đã toan đứng dậy sau khi trả lời hai cô gái.

– Vào đi !

Sự đi sớm về tối của Mẫn An ngày càng khiến dì Năm khó chịu. Tối nay Mẫn An vừa đẩy xe vào vừa vui vẻ hát một điệu nhạc giạt thì đã nghe tiếng dì Năm cản ngăn:

– Riết rồi chẳng ra làm sao cả, cứ nhảy nhót y như khi mắc phong.

Tiu ngiu Mẫn An xụ mặt, dù bà tốt với cô cho cô ở nhờ không lấy tiền nhà bao tháng trời nay nhưng không có lẽ vì thế mà cô phải chịu sự mắng mỏ phiền hà của bà dù gì với con đường đang đi này cô thấy mình rất có triển vọng, nhất là qua sự dẫn dắt giới thiệu của Huy Diễm, cô đã quen được những ông bầu sô và họ đã hứa hẹn với cô. Mẫn An tự ái kiêu chuyện :

– Có lẽ dì Năm không bằng lòng việc con ở đây nữa. Đứng ra vấn đề này con cũng định nói với dì lâu nay, nhưng chưa có dịp, hôm nay sẵn dì bày tỏ quan điểm của mình con cũng xin thưa rõ : "Con sẽ dọn nhà".

Dì Năm có vẻ dịu giọng :

– An à, mày giận tao ư ? Thật ra tao không có ý gì cả....Chỉ thấy dạo này mày có sự thay đổi đi sớm về khuya rồi lao vào ba cái việc đàn hát, nhảy nhót...Tao sợ.

– Dì lo con hư hỏng chứ gì ? Dì Năm à, ca hát chứ có phải gì đâu mà xấu.

– Ca hát đúng là không có gì xấu. Nhưng dì nói thật cạm bẫy ở chốn phồn hoa này con không có lương hết đâu An ! Dì nói thật tình đó. Không có sự đi lên nào mà không phải trả giá cả.

Mẫn An chép miệng giọng quả quyết :

– Con hiểu, nhưng con còn tương lai cuộc sống về sau dì ạ và con cũng đã quyết chọn con đường ca hát, từ mai con sẽ thuê một chỗ ở gần trung tâm thành phố để thuận tiện cho việc tập dợt, cũng như nhu cầu cá nhân của mình.

Dì Năm bùi ngùi :

– Nếu ý con đã quyết, dì cũng khôn can. Nhưng dì khuyên con đừng nên thay đổi bản chất.

Mẫn An lăm lè, cô không muốn kéo dài sự đối lý, dù sao những việc sắp tới mới là gian nan hơn đây....Ước mong làm ca sĩ không thể tan thành mây khói được.

oOo

Kiều Tiên đến công ty cũng là lúc Mẫn An đi ra đến. Chiếc áo màu cam vàng rực rỡ như ánh mặt trời chói chang người đối diện của chị bỗng làm An chú ý và nghĩ ngợi, còn Kiều Tiên thì ngơ ngơ, nên buột miệng :

– Hình như cô là mẫn An.

Nở nụ cười thật tươi và tỏ ra thân thiện An đáp lời :

– Đúng rồi ! Và chị cũng có trí nhớ tốt đó, hình như giữa chúng ta có duyên đây chị Kiều Tiên ạ.

– Có thể Mẫn An nhỏ tuổi hơn tôi thật. Nhưng tôi không thích ai gọi mình bằng chị cả...Tôi mình già nhất là đứng trước cô...Kêu tôi là Kiều Tiên được rồi.

– Vâng ! Thế Kiều Tiên đi đâu vậy ?

– Còn cô ! (Tiên chưa vội trả lời mà hỏi ngược lại)

Mẫn An đáp ngay :

– Tôi làm ở đây.

– Ở công ty này à ?

Câu hỏi lặp lại cùng cái nhìn như soi mói của Kiều Tiên khiến Mẫn An chẳng hiểu nổi. Riêng Kiều Tiên quả là bất ngờ dù không biết có gái này làm cái công việc gì ở đây nhưng việc xin vào đây được thì cũng chứng tỏ không đơn giản rồi. Trong khi Thủy Liên đôi lần rất muốn xin vào đây dù đã được Tân giới thiệu mà có được đâu. Kiều Tiên chưa kịp giải tỏa thắc mắc thì Huy Diễm đã ra đến bằng chiếc Dream màu nho bóng lộn nhìn Mẫn An, anh nói :

– Mẫn An lên đi.

Rồi quay sang Kiều Tiên :

– Tiên đến tìm giám đốc đây à ?

– Vâng ! Thế Thạch Du vẫn còn ở trong ấy chứ ?

– Cũng không rõ nữa, cái đó phải gặp Tân mới biết.

Mẫn An gật đầu chào Kiều Tiên, cô nhìn theo chiếc xe vút đi mà lòng bắt đầu thắc mắc...

– Kiều Tiên là ai thế anh Diễm ?

Mẫn An hỏi ngay khi đã ngồi yên vị sau lưng Diễm.

– Em vợ hệt của ông giám đốc.

– Vậy sao ? Thì ra ông giám đốc đã có vợ....Thế sao mọi người bảo ông ta không bình thường.

Mẫn An thoáng đỏ mặt khi hỏi câu đó. Diễm cười giải thích :

– Chính vì chỗ không bình thường đó mới trở thành "hệt".

– An không hiểu gì cả.

– Có gì đâu...nghe nói cô gái kia đã chia tay khi phát hiện bạn trai mình có triệu chứng bệnh...không thể chấp nhận được.

Diễm cười cười :

"P" chứ không phải là "S"...

Mẫn An cười rử ra và khôi hài :

– Anh nói gì An không hiểu...chỉ có điều hai chữ "P/S" thì An nghe rất quen. "P/S" ngứa sâu răng !

Làm trắng răng hữu hiệu phải không anh Diễm ?

– Lại còn đùa ! Anh nói thật đó, chẳng phải nhiều chuyện đâu, chính chuyện này do Kiều Tiên nói

nữa đó... An không nhớ Tân sao ? Vì chuyện đó mà cô bạn gái ca cảm giận hờn mãi đó...Thôi đi xa đề quá rồi, bây giờ An đi đâu đây ? Nghe nói An đã nhuần nhuyễn rồi phải không ?

– Phải ! Hôm tuần rồi An đã trình diễn thử ban nhạc của Dũng "Queen"...Anh Tư ưng ý lắm, nhưng An đang phân vân một điều.

– Việc gì ?

– Tiền !

Huy Diễn cười khi :

– Ôi tưởng chuyện gì ? Việc đó em lo chi cho mệt, chỉ cần em trình diễn thành công và ăn rơ với một vài băng nhạc họ sẽ hợp đồng cộng tác với em, lúc đó nhiều ông bầu sô ký hợp đồng thì em tha hồ hết.

Ngần ngại Mẫn An bộc :

– Nhưng vấn đề là em cần bây giờ kìa...Ít ra em cũng phải sắm một bộ trang phục hợp thời trang, mô đen...đề lên sân diễn cũng như sơn phấn v.v...

Huy Diễn cười bằng mắt. Mẫn An nhận ra điều đó qua kính chiếu hậu .

– Chỉ tại An không đồng ý, chứ An cần tiền là có ngay thôi.

– Anh cho An vay à ?

– Vay thì phải trả, nhưng việc này là do chính, có được mà...Tại em không chịu.

Mẫn An nhú mày :

– Anh Diễn muốn nói đến việc nhà hàng Karaoke " Tân Mỹ"...

– Đúng ! Làm tiếp viên ở đó rất dễ kiếm tiền !

Mẫn An thật thà :

– Nhưng em chỉ muốn hát chứ không muốn làm tiếp viên.

– Tiếp viên Karaoke cũng có gì là xấu đâu. Vả lại em hát hay chỉ cần hát với khách vài bản...vừa phát triển thêm năng khiếu và chất giọng và...

Thấy Mẫn An có vẻ xiêu lòng. Huy Diễn tấn công :

– Tại anh thấy em có triển vọng trong việc ca hát, vả lại em đang có hướng đi lên nên anh mới gợi ý thôi...Chỉ có việc làm thêm này mới dễ kiếm ra tiền nhiều và nhanh thôi, em đừng để mất cơ hội trình diễn.

– Vâng ! An nghe lời anh.

Huy Diễn cười và tăng tốc nên Mẫn An không tài nào nhận thấy nụ cười đầy bí hiểm của anh. Chiếc xe vẫn lao giữa dòng người đông đúc...

oOo

– Kiều Tiên à, mày nói đi, con nhỏ đó có đẹp không ?

– Ai ?

Kiều Tiên giả vờ khiến Thúy Liên bức dọc, cô đập vào vai bạn.

– Thì cái người mà mày nói đã được tuyển vào công ty ông Thạch Du đó !

– À, mày nói con nhỏ đó thế mà này giờ tao cứ tưởng mày nghĩ đến con "ghe" nào của anh Tân chứ.

– Hừ. Lão Tân hả ? Mặc kệ hán, lão có bao nhiêu con ghe tao cũng không màng.

Kiều Tiên nhăn nhó :

– Thế mày hẹn gặp hán ra đây để làm gì ?

– Tao muốn biết lý do tại sao tao không được tuyển mà lại con nhỏ nào đó.

Kiều Tiên nhìn bạn :

– Thúy Liên à, tao thật không hiểu vì sao mày lại nhất quyết phải xin vào công ty đó...Sàigòn này đâu phải chỉ có một công ty tổ chức biểu diễn.

Thúy Liên trề môi :

– Không phải một, nhưng mày không thấy thế mạnh của công ty này sao ? Biết đâu từ chỗ này mà có thể trở thành ngôi sao ca nhạc, người mẫu biểu diễn thời trang cũng nên...

Thúy Liên nói đúng từ môi trường này đã có biết bao người thành đạt, nổi danh trở thành ngôi sao trên vòm trời âm nhạc.

– Mày nghĩ gì thế ?

Thúy Liên lên tiếng hỏi khi thấy vẻ trầm ngâm của bạn.

– Chẳng có gì. Sao ông Tân không thấy nhỉ ?

– Ê Kiều Tiên ! Mày thấy sao khi nghe người ta nói mặt ông Tân "gà mái" hờ ?

Kiều Tiên bật cười :

– Cái đó thì mày thấy chứ tao làm sao thấy được. Mày và Tân quen nhau đã hơn năm nay rồi...chẳng lẽ hai người chưa "làm gì nhau".

Thúy Liên la oai oái :

– Quí nè, mày ăn nói nham nhở cái gì thế ?

Kiều Tiên tỉnh bơ trêu :

– Cái gì gọi là nham nhở chứ ? Yêu nhau - hôn nhau là lẽ thường tình. Bộ mày và hấn chưa từng "hôn" sao ?

Thúy Liên đỏ mặt chống chế :

– Hôn thì có...chút chút...tao chỉ tưởng mày "nói nhăng nói cuội" gì chứ...

– Nếu thế thì "gà mái" hay "gà cồ" gì mày tự nhận xét được chứ.

Thúy Liên ngó băng quơ mà lòng thì nghĩ ngợi, cính cô đôi lúc cũng bị hoang mang vì dư luận và cha nàng cũng từng phản đối những lời đo giống như những lời ru mà cha nàng đã cố giáo huấn nàng vậy, mới hôm qua đây thôi khi nghe nàng và Tân vừa trao đổi qua điện thoại thì ông đã can...

– Thúy Liên, cha thấy con đừng đùa với lửa nữa...

– "Lửa nóng lắm, con sợ bị bỏng" làm sao mà dám đùa hờ cha. (Thúy Liên tỉnh ngịch, cha nàng có vẻ lo lắng).

– Việc con quen cậu Tân kia, cha muốn con nên chấm dứt. Dù sao đó cũng không phải là mẫu người đàn ông lý tưởng...

– Con thấy anh Tân vẫn bình thường...Anh vẫn còn rung động trái tim trước con mà cha...

Bây giờ câu nói của Kiều Tiên nhắc cô về thực tế.

"Không có lửa thì làm sao có khói"

Câu nói trong dân gian mà ông bà ta xưa nay thường không sai chạy đi đâu cả...Nếu họ có những quan hệ bình thường thì làm sao người ta bình phẩm mà thêu dệt được chứ?...Hơn nữa Kiều Tiên cũng chẳng từng nói về Thạch Du và nguyên nhân sự chia tay của chị Kiều

Thật là khó hiểu ?

Tập 2

Khuôn viên quán cà phê thật thoáng, bàn ghế kê dưới những chậu hoa đủ sắc màu, hòa lẫn mùi hương thoang thoảng tạo nên một cảm giác dễ chịu.

Thạch Du vẫn ngồi trầm tư bên ly cà phê, anh chợt nhớ câu đùa của thằng bạn mà cười thầm một mình :

"Cà phê đắng anh bỏ đường cho ngọt. Tình đắng cay anh biết bỏ gì đây ?"

– Thì "bỏ nhau" chứ bỏ gì.

Giọng nói tỉnh táo của Thạch Du khi đó làm hấn tức lắm. Giờ đây ngồi một mình Thạch Du cảm thấy thấm thía về tình yêu...Hình ảnh Kiều Trang giờ như áng mây mù giăng trong mắt...Người ta nói oán giận tức là còn yêu. Nhưng sao Thạch Du không lý giải nổi. Đối với anh, cô ta không còn gì trong tâm tưởng, thế thì làm gì có nhớ có yêu...Đôi lúc anh tự hỏi : Anh và Kiều Trang quen nhau có phải là tình yêu chưa nữa kia, hay bởi tại vì hôn ước của một lời nó chưa chỉ là trong lúc vui miệng và những người bạn đã nói với nhau ? Hay tại vì tuổi trẻ bồng bột sôi nổi và anh đã ngộ nhận mà cho đó là tình yêu...

Không nên tin đàn bà con gái và cũng đừng để đàn bà điều khiển như là một con rối. Suy nghĩ đó như ngày càng ăn sâu trong đầu óc Thạch Du. Để bây giờ đã ngoài ba mươi tuổi đời, với một tương lai sự nghiệp vững vàng mà tâm tình thì chai sạn. Thạch Du đã nhìn đời, nhìn người phiến diện quá chăng ?

Có tiếng bước chân lại gần cắt ngang dòng suy nghĩ của Du.

– Em có thể ngồi cùng anh được không ?

Một giọng nói nháo nhẹt bên tai. Du lạnh lùng :

– Không cần đâu , tôi thích ngồi một mình.

Anh nói mà không cần nhìn đến cô tiếp viên. Trong khi cô ả như cố tình phô trương bộ ngực vun tròn ra trước mắt Thạch Du qua chiếc áo khoét thật sâu...

– Anh có chuyện buồn ư ? Em có thể giúp anh giải phá cơn sầu mà...

Vừa nói cô ta thân nhiên ghé sát mặt chàng, mùi nước hoa sực nức, cử chỉ khiêu gợi gọi mời, chỉ làm Thạch Du thấy ngượng.

Anh cúi gắt :

– Đã bảo không cần...Tôi chẳng phải là người háo ngọt.

Thạch Du dí mạnh điều thuốc đang cháy mới một nửa xuống đất một cách bực bội.

Anh móc tiền dần dưới chiếc ly rồi đi ra khỏi quán mà vẫn nghe mấy câu nói của các nàng văng ra :

– "Con Ly Ly hôm nay thật là xúi quẩy".

– "Ngó bộ tướng cũng bắt mắt lắm mấy bồ nhĩ...vậy mà không biết sao lại mắc bệnh "lạnh cảm" như vậy.

Thạch Du bước nhanh để không phải nghe những câu "tàn tục" như vậy. Anh tiếc cho khuôn viên quán cà phê rất là thơ mộng này nhưng lại bày trí những việc hết sức bình thường... Thế là mất toại một buổi chiều đẹp của Thạch Du...

oOo

Mẫn An dăm dăm nhìn về phía chiếc xe du lịch đời mới lặn đi mà lòng đầy những dấu hỏi...

Từ nãy giờ ngồi phía sau quầy rượu cô đã nghe không sót lời bàn tán hết sức thô thiển của những cô gái tiếp viên và sự tò mò đã làm đôi mắt cô nhìn về hướng đó cũng là lúc anh rời khỏi quán.

– Thạch Du là người đàn ông không bình thường có phải không ?

An cảm thấy thắc mắc thật sự, bởi vì quán cà phê này không đơn giản là một quán giải khát bình thường, chính An lúc đầu cũng nhầm lẫn qua sự bố trí vừa thơ mộng vừa lãng mạn... Hai ngày cô được ông chủ sô đưa đến đây hát nên cô đã nhận ra điều đó, và Mẫn An cũng đang mau chóng mong hết tuần này để cô rút chân...

Bỗng dưng An thấy cảnh làm ca si phòng trà như thế này vô cùng...

"Rốt cuộc giám đốc Thạch Du là một con người như thế nào ?" Mẫn An muốn tự chính mình phải tìm ra câu giải đáp.

– Đến phiên em rồi đó, nhanh lên đi An, chúng ta còn đi tụ điểm khác.

Huy Diễm lên tiếng nhắc khẽ, Mẫn An nhìn ra khoảng sân rộng ngoài trời nơi có sân diễn với những

ánh đèn điện sáng lung linh, cô nhìn ca sĩ không chuyên như cô đang oằn oại với những vũ điệu và chờ đến lượt mình.

– Em biết rồi, hôm nay em chỉ hát có hai bản ở đây hà.

Mẫn An nói cho Diễm yên tâm. Bây giờ nhìn Mẫn An cũng giống như một ca sĩ thực thụ và Huy Diễm là người đóng vai anh chàng vệ sĩ, nhưng sân diễn của cô chỉ là những quán ăn nhà hàng tụ điểm ca nhạc vui chơi của một số giới thanh niên ngày nay...Mẫn An tự dưng thấy lòng mất hứng thú và tự tin Huy Diễm thật tinh mắt khi nhìn thấy sự khác thường của Mẫn An :

– Em không khỏe à ?

– Không có gì đâu.

Diễm vẫn như truy vấn :

– Thế sao thần sắc em có vẻ nhợt nhạt...em liệu có hát được không. Đừng để lên rồi "bể" mà mất mặt anh giới thiệu.

Câu nói của Diễm cũng sự bình thản của anh hôm nay làm An suy nghĩ chớ không ngạc nhiên; Cô đang muốn nghe một lời an ủi, chia sẻ động viên, còn Huy Diễm chỉ cau có vì sợ cô làm mất mặt anh thôi...Diễm có thật lòng với cô không ? Thấy An trầm ngâm. Diễm nhìn liếc về phía sân khấu mini vừa thúc giục :

– Đến em rồi đây ! Cố gắng lên đi, kéo trễ. Lão Đặng khó tính lắm...em mà tới trễ ổng cắn nhằn lắm...

– Hôm nay em hơi mệt, có lẽ mình xin lỗi Đặng nghỉ một đêm nhé.

Diễm nói gần như quát :

– Em định bày trò gì đây ? Mới hát một hai bản mà bảo mệt là sao ? Thế thì làm sao thành ca sĩ được ?Em định bỏ chĩa à ?

– Em chỉ nói hơi mệt, mà anh nói lung tung gì đây ?

Diễm hơi dịu giọng :

– Anh xin lỗi, nhưng em phải biết anh đã vì em mà cố gắng nhờ người rèn luyện tập tành cho em bước chân vào lĩnh vực này, em phải biết điều đó chứ An, thôi em đừng làm anh bức nữa.

Mẫn An lại ra sân khấu một cách máy móc...

oOo

Lên sân thượng làm vài động tác cho bài thể dục buổi sáng xong. Thạch Du cảm thấy sảng khoái hơn. Anh nhìn xuống đường phố khi buổi sáng tinh mơ thật trong lành, mát dịu, vạn vật hazy còn bình yên trong giấc ngủ như chờ đợi sự đánh thức của những tia nắng mặt trời...

Lại một ngày mới sắp bắt đầu ! Từng ngày ! Từng ngày trôi qua mà sao trong cuộc sống anh chẳng có gì đổi mới ?

Du lại đưa mắt nhìn xuống sân vườn, chú Quốc đang lui cui dưới vườn hoa kiểng. Thạch Du phải khâm phục về tính chịu khó và sự công phu của chú ấy khi biến khu vườn hoa đẹp với đủ cả "kỳ hoa dị thảo"...Thạch Du rời sân thượng anh đã ra đến sân mà chú Quốc như chả hề để ý :

– Xem ra chú chăm chút cho vườn hoa còn hơn là chăm chút cho thím ấy nữa.

– Ôi dào ! Già cả rồi tự lo lấy chăm chút - Chăm nom gì nữa cậu chủ...Hồi ấy bà chưa theo tôi lên đây...cũng vậy thôi hà ! Được chăm sóc hoa cỏ, cây cảnh tôi cảm thấy vui.

– Chú đúng là nghệ nhân.

– Tôi làm sao mà múa rìu qua mắt thợ được cậu...Những cái này ,chẳng qua ngày trước khi còn sinh thời ông đã truyền dạy cho tôi đấy chỉ tiếc rằng giờ thành quả thì ông chẳng bao giờ nhìn thấy...,

Vô tình nghe chú Quốc nhắc đến người cha, Thạch Du sa sầm nét mặt, cũng vì mất cha mà anh đã sống trong những năm tháng đầy sóng gió...Không ! Anh muốn quên, quá khứ ời, xin hãy ngủ yên nhé ! ông quản gia vội lên tiếng :

– Miễn sao cậu thích và vui với "kỳ công" này là tôi thấy an ủi rồi...

– Dĩ nhiên là tôi rất thích và còn mê nữa kìa. Ngày nào mà tôi chẳng ngắm vườn hoa.

Ông Quốc có vẻ cười mở vì Thạch Du đang chuyển hệ rất đúng. Niềm say mê của ông là thiên nhiên cong kiểng, mặt ông trông hết sức hồ hởi :

– Cậu bảo là thích ngắm hoa. Thế tôi đồ cậu xem hoa khi nào đẹp nhất ?

– Nhưng nếu ngắm một mình cũng chẳng lý thú gì đâu cậu ạ...Ngắm hoa mà có cả "hồng nhan tri kỷ" thì còn gì bằng.

– Chú lại nói đến vấn đề xa xôi ấy ! Tôi hiểu ý chú mà...nhưng nói thật tôi chán phụ nữ lâu rồi....

– Những người đàn ông thành đạt vẫn cần có người đàn bà bên cạnh cậu chủ ạ...Tôi muốn khuyên cậu...

– Thôi chú Quốc à, chú hãy đi làm việc đi.

Thạch Du bực bội bỏ đi. Ông quản gia chỉ biết nhìn theo thờ dài. Ông muốn xóa nhòa tan cái định kiến trong đầu Thạch Du mà không sao làm được. Chỉ cần có được một người con gái tốt đẹp và hoàn hảo sẽ làm Thạch Du nhận ra sự sai lầm về định kiến mà chàng luôn bảo thủ. Liệu cô gái nào sẽ làm được điều đó ? Kiều Tiên ư ? Cô ta thì chỉ tổ làm Thạch Du điên tiết thêm mà thôi.

oOo

Phố xa đã lên đèn, đêm thành phố mới thật là đẹp vô cùng. Đèn hoa giăng thật sáng giống như những vì sao lấp lánh trên bầu trời. Khung cảnh thiên nhiên sẽ tuyệt đẹp và thi vị biết bao nếu như giờ này cô được đứng trên ban công của một ngôi nhà cao tầng nào đó, hoặc ở một góc nào nơi sân thượng để được phóng tầm mắt nhìn mà mơ về một cuộc sống bình yên...Mẫn An cảm thấy tiếc và thật tiếc khi bây giờ cô phải chui vào phòng trà Karaoke này để mưu cầu cuộc sống. Những tưởng "làn sóng âm nhạc" sẽ giúp An tung đôi cánh mà bay vào vòm trời mơ ước...vậy mà rốt cuộc sự việc cũng chẳng ra làm sao cả cũng chẳng đi đến đâu khi đêm đêm Hua Diễm lại đưa cô đến những "hộp đêm !"...

Bây giờ Mẫn An có muốn rút chân ra cũng chẳng được. Hua Diễm đã trói buộc cô bằng những hợp đồng, những "sô" biểu diễn rồi...

Mẫn An ngồi tư lự ở một góc, xung quanh nàng các cô tiếp viên đang rôm rả chuyện trò...Thấy khách vào các nàng đơn đã đứng dậy đón mời. Mẫn An vẫn ngồi bàng quang.

– Mẫn An à !

Có tiếng bà chủ gọi. An vội lên tiếng :

– Chị Liên gọi em hả ? Mụ chủ quán nở nụ cười tươi tắn. Nắm tay An ngọt ngào :

– Em hãy đến phòng số ba tiếp khách dùm chị.

Mẫn An nghiêm giọng :

– Chị Liễu à nhưng em đến đây chỉ để hát, chứ em đâu phải là tiếp viên.

– Khách yêu cầu ! Họ đòi em, tiếp viên hát hay thi vào đây cũng như nhau...

Mẫn An vẫn ngồi yên một chỗ.

– Em không tiếp khách đâu, nếu họ yêu cầu hát thì em chấp nhận. "Em út" của chị thiếu gì sao chị lại đẩy em vào chuyện này chứ.

Đôi mày tía mỏng đánh của chị Liễu dường như cong lên một cách đáng sợ nhưng cô tỏ vẻ mềm mỏng.

– "Khách hàng là thượng đế" em không nghe câu nói này sao ? Không đáp ứng cho họ cái quán này có nước đẹp tiệm, dù gì em cũng chỉ ngồi hát với họ thôi...Đụng chạm chút xíu có mất mát gì đâu...

Mẫn An cả giận .

– Chị nói thật khó nghe. Em chỉ hợp đồng với chị...

– Ca sĩ Karaoke chứ gì ? Thúy Liễu cắt ngang câu nói của Mẫn An bằng một cái bĩu môi :

– Đúng cô còn ngây thơ lắm cô bé ạ ! Chẳng có gì khác nhau đâu, chẳng qua gọi thế cho có vẻ cao sang một chút thôi...Sở dĩ chị nhận em vào làm là do sự giới thiệu của cậu Diễm cũng như mấy tay bầu sô quen chứ em chẳng phải " ngôi sao" gì mà treo giá.

Mẫn An nghe nhột nhột cả người vì những lời nói sòng sạo đó.

– Thế thì em hủy hợp đồng với chị vậy. Em sẽ đi trình diễn ở trụ điểm...

– Đâu có dễ em gái!

Lời nói đầy âm sắc của chị Liễu buông ra gọn lỏn. Mẫn An chưa kịp phản ứng thì chị đã quay sang mấy vị khách đang đi vào với nụ cười toát mà ánh mắt hằn học thì gọi lại Mẫn An.

– Xin mời, xin mời mấy ông anh. Bích Thủy. Ngọc Hằng. Cẩm Chiêu đâu ra tiếp khách nè các em.

Một giọng hơi nhạ vì men bia cất lên :

– Bà chủ ơi có tiết mục "đặc sản" gì không ?

– Vâng ! Vâng trên lầu hai, phòng bảy còn trống đấy...các anh lên đấy sẽ có ngay.

Giọng nói khá quen dù men bia đã làm khán nhạ đi, Mẫn An lo sợ gặp người quen nên cô không dám ngẩng lên, thì đã nghe giọng nói đó tiếp tục cất lên :

– Bà chủ ơi, tôi yêu cầu cô gái này...

– Dạ xin lỗi phiền ông chọn em khác vậy vì cô Mẫn An đã có người yêu cầu rồi.

Mẫn An đứng phắt dậy, cô thấy bình tĩnh hơn :

– Chị Liễu, tôi nói rồi...

– Bà chủ, tôi có thể thương lượng với bà được không ? Vừa nói hần vừa chìa xấp tiền dày cộm. Bà chủ quán Karaoke như hoa mắt, miệng cười ríu rít :

– Được, đành chịu quý khách vậy, con nhỏ này mới vào làm nên khó tính lắm để tôi bảo...

– Không cần, để tôi !

Kín như băng nên Mẫn An không đọc được những gì anh đang suy nghĩ, cũng như cái chất giọng rõ ràng chứng tỏ anh ta không hề say rượu, vậy là lúc này chỉ giả vờ như nhựa như người đầy men rượu.

– Sao không nói được à ? Tại sao cô đi làm cái nghề đó ?

– Tôi chỉ đi hát, tôi không phải tiếp viên.

– Hát với khách thì cũng chỉ là tiếp viên chứ thân phận gì ?

Mẫn An thành thật :

– Tôi chỉ mới đến, thật tình tôi không biết "ca sĩ Karaoke" là vậy. Và lại anh Diễm không nói với tôi như thế.

Đôi mắt Thạch Du ánh lên những tia lạ, anh toan nói gì lại thôi, bỗng tín hiệu từ chiếc di động phát ra, Thạch Du vội cho tay vào túi áo khoát lấy ra nghe, Mẫn An vờ như không chú ý.

Trả chiếc máy về lại vị trí cũ, Thạch Du giả thích :

– Của mấy người bạn khi này gọi tôi...Lúc này vì muốn đem cô đi ra khỏi chỗ đó mà tôi quên mất mấy người bạn.

– Bây giờ ông trở lại đó chứ ?

Thạch Du nhếch môi tình quái :

– Cô không nhớ tôi đã nói với bà chủ quán gì ư ?

Cả giận nhưng Mẫn An van vãn :

– Thạch Du à tôi xin ông ! Tôi không phải thuộc loại gái tiếp viên. Số tiền đó tôi hứa sẽ hoàn trả lại cho ông, tôi không để ông bị mất đầu, ông giám đốc.

– Ở đây đừng gọi tôi như thế. Cô tưởng tôi là người thế nào Mẫn An ? Tôi vào đó để mua vui ư ? Xin lỗi ! Thạch Du này không có vương lụy đàn bà đâu. Bây giờ tôi sẽ đưa cô về và từ rày đừng bước chân vào những chỗ đó nữa nghe không ? Sẽ không có trường hợp tôi vào đó lần thứ hai "để mua cô ra" đâu...

những lời nói của Thạch Du chẳng khác nào gáo nước lạnh tạt vào mặt nàng. Mẫn An tức nghẹn, vừa cảm thấy tủi hổ khi Thạch Du đã chứng kiến sự việc vừa rồi...trong mắt anh ta, cô thật quá tầm thường. Bây giờ Mẫn An mới thấy con đường mình dần thân vào quả là chông chênh và lắm chông gai...

Thạch Du hỏi địa chỉ, cô nói số nhà trọ rồi im lặng ngó mông ra lằn cửa kính, Thạch Du cũng im lặng trên suốt chặng đường...

Đêm thành phố dường như cũng lặng lẽ hơn...

oOo

Để nguyên quần áo Mẫn An ngã người lên chiếc giường nệm, cảm giác xốn xang khó chịu, như có ngàn mũi kim đâm vào da thịt cô rất buốt.

Buổi tối hôm nay quả thật là ác mộng đối với cô. Nếu như không có sự xuất hiện kịp thời của Thạch Du cô sẽ ra sao nhỉ ? Mụ Thanh Liễu liệu có dễ dàng buông tha cho cô ra không ? Và Mẫn An lại càng giận Hua Diễm hơn. Tại sao anh giới thiệu, anh đưa cô đến đó rồi bỏ mặc cô, hay là Diễm đã có sự tính toán ? Mẫn An không sao giải thích nổi, bởi vì cô biết Hua Diễm không tệ như vậy. Diễm đang lo cho cô và lo lắng cho cô kia mà. Nhưng rồi cô lại rùng mình vì những tưởng tượng thật dễ sợ đang diễn ra trong đầu.

Nhưng còn Thạch Du, ông ta là người thế nào ? Và sự có mặt của ông ta lúc đó giải thích điều gì ? Rốt cuộc ông cũng là người "khoái phụ nữ" mới vào đây chứ, đừng không mấy anh chàng thanh niên lại rủ nhau vào đó hát Karaoke ư ? Mẫn An lại nhìn đồng hồ, chỉ mới hơn chín giờ, còn sớm chán, bởi vì thời điểm này mới bắt đầu của những cuộc vui thâu đêm suốt sáng của một số người mà thôi. An lại nhớ Hua Diễm cô muốn hỏi anh ngay về sự việc này. An liền ngồi dậy đến bên bàn mà bấm số điện thoại, nhưng người nhà cho biết anh không có ở nhà...

Mẫn An lại lấy chiếc áo khoác bằng lông mặc vào, rồi dẫn chiếc Ware ra khỏi nhà.

Ngang cổng tao đàn, cô dừng lại rồi quyết định ghé vào đây, quả là đi "sô lô" một mình mà vào mấy chỗ vui chơi này thì cũng mất sự thú vị thật đấy...Nhưng Diễm không biết đi đâu, thì An phải đành vậy thôi...

Chiếc mô tô phân khối lớn quen thuộc vừa lướt qua. Mẫn An không thể kêu kịp vì cô đang trở mắt nhìn theo chiếc xe mà vẫn còn thấy chiếc váy đầm cực kỳ ngắn của cô gái ngồi sau tung xòa lên. máu nóng như dồn lên Mẫn An quay trở về bãi lấy xe ra, An mặc nhiên alo chạy giữa giòng người cho đến khi có tiếng va chạm bên cạnh và An vẫn còn nghe rất rõ tiếng la của ai đó :

– "Chạy xe kiểu gì vậy"

– "Cái ba già kia mới thật là xui, ngồi ở cột đèn mà cũng không yên".

– "Sao không mau mau đỡ bà ta lên xem..."

Mẫn An hoàn hồn, cô đứng lên nhưng hình như bắp chân bị trặc nên đau nhói. An cố bước cà nhắc về phía người bị nạn.

– Di ơi ! Di có sao không ?

Người đàn bà đang ngồi bệt bên đường.

– Chắc không có gì ! Rủi ro cả, có ai muốn đâu. Tôi biết như vậy mà.

– Thành thật xin lỗi di.

– Tui không có trách gì cô đâu, cô gái ạ.

Giọng của bà thật ấm áp đầy sự cảm thông, song Mẫn An vẫn sụp xuống một bên xem xét rồi cô kêu lên :

– Ổ tay di chảy máu nhiều quá kia. Để con đưa di vào bệnh viện băng bó nhé.

– Không sao đâu mà, cái này giống thật là "Nhà giàu đứt tay bằng ăn mày đổ ruột", trầy sột chút đỉnh không có gì đâu...

Một vài người hiếu kỳ ghé nhìn rồi cũng chen vào :

– Bà phải để con đưa vào bệnh viện xem xét chứ. Dầu gì cũng phải mua thuốc men...chạy xe gì lơ đãng như người mất hồn. May mà tông vào cột đèn không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Mẫn An bối rối, nhìn xuống đất để tránh né mọi người mà không thể phân bua được gì cả.

Người đàn bà kia đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lên tiếng.

– Thôi được phiền cô đưa tôi vào bệnh viện khám vậy.

Mẫn An thầm cảm ơn bà, có lẽ bà đang muốn đưa cô thoát khỏi những lời bàn tán xung quanh.

Nhưng hỡi ơi bây giờ cơn đau thật mới đến với An, cô không tài nào xoay chuyển nổi cả thân người, nói chi đến chuyện cầm chắc tay lái. Mắt nàng ươn ướt :

– Di chờ con gọi xe đưa di đi nhé !

– Xem ra cô mới cần đến bệnh viện khám đó.

Rồi bà ân cần nắm bàn tay An như muốn dìu cô đứng dậy...Bỗng bà hốt hoảng nhìn trần trời vào cổ tay An rồi kêu lên :

– Hà ! Bớt son ?

Mẫn An như chợt nhận ra sự khác lạ ở người đàn bà, bàn tay bà cứ run lên, môi thì mấp máy muốn nói điều gì mà không sao nói trọn, còn trán lại vã mồ hôi.

– Cô tên là gì vậy ? Và cha cô ? Ông tên là gì ? Cô hiện ở đâu ?

Một linh tính mơ hồ đến với An khi bà hỏi về thân thế. Nhưng Mẫn An hoàn toàn không cảm nhận một điều gì cả nếu như giữa hai người có sợi dây thân tình.

– Con tên Mẫn An, gia đình con ở xa lắm di ạ, mà giờ cũng chẳng còn ai...

– Thú thật tôi và cô không có điều gì để nhận biết nhau cả. Nhưng vết son hình chiếc lá nơi cổ tay thì tôi trông quen lắm...một ấn tượng mà vẫn nhớ mãi khi ngày xưa tôi và cô mụ và sản phụ đó là một phụ nữ nghèo...Tình cờ cách đây vài năm tôi có gặp lại bà ta mới hay tình cảnh đáng thương của bà.

– Câu chuyện thế nào hờ di ?

– Dài dòng lắm, nhưng bây giờ tạm gác qua bên đi, tôi biết chỗ chị ấy đang giúp việc, để hôm nào tôi tìm gặp chị ấy. À, cô thấy chân sao rồi ? Có thể đi nổi không ? Ta về vậy. Tôi chẳng hề hấn gì đâu, cô đừng bận tâm nữa.

Hình như Mẫn An đã bị lôi cuốn vào điều bí ẩn của những lời nói kia nên cô đã quên đi thực tại, cảm giác đau đớn bỗng tan biến...

Vội vã người đàn bà dậm bước. Mẫn An kịp móc bóp lấy ba tờ giấy năm mươi nghìn đồng nhét vào

tay bà.

– Di cầm chút đỉnh tiền về mua thuốc uống. Nếu sức khỏe có gì thì tìm con ở địa chỉ...

oOo

Tiếng chuông gọi cổng bấm liên hồi, thím Quốc đang bận tay nên không kịp ra liền. Bà đang chuẩn bị bữa ăn tối nên cầu nhau :

– "Chẳng biết ai đến chỉ vào giờ này"

Đứng trước cổng là một người phụ nữ luống tuổi, bà mặc bộ đồ màu xanh dương đậm, cặp kính lão trên giương mặt đã làm tăng thêm nét đôn hậu vừa có vẻ trí thức.

– Chào chị.

– Bà hỏi ai ?

– Tôi muốn gặp chị Hà giúp việc cho ngôi nhà này.

– Vú Hà hả ? Bà ấy không còn ở đây đã hơn một năm nay rồi.

Người đàn bà chưng hửng :

– Vậy ư ? Thế chị có biết chị Hà bây giờ ở đâu không ? Còn chị ? Có phải chị là...

– Vâng, tôi là người mới, giúp việc cho cậu Du.

Vừa lúc đó cũng có tiếng kèn inh ỏi. Thì ra Thạch Du về đến. Anh nhìn người phụ nữ.

– Ai vậy thím Quốc ?

– Người quen của thím hả ? Sao không mời vào nhà trò chuyện.

Bà Quốc khoát tay :

– À, không cậu Du à, bà đây đến tìm vú Hà, rồi quay sang người đàn bà thím Quốc nói luôn :

– Bà tiếp chuyện với cậu Du nhé, tôi xin phép.

Thạch Du liền cho xe vào sân và mời người khách vào chiếc bàn đá ngoài sân vườn.

– Xin lỗi bà, bà là người thân của vú Hà hả ? Hình như tôi chưa được biết bà ? Mà sao bà biết nơi đây ?

– Cậu Du, vậy ra chị Hà không còn ở đây sao ? Thế mà tôi cứ ngỡ...định tìm chị để nói một câu chuyện...

Thạch Du lại nhìn người đàn bà xa lạ, bà không trả lời câu hỏi của anh mà lại nói lung tung với một sự vừa tiếc nuối vì mình là người tới trễ...Thạch Du cũng không muốn tìm hiểu chuyện gì đến hai người đàn bà. Anh chỉ nói sơ lý do

vú Hà không còn ở đây cũng như hiện tại nghe nói vú đi về ở taq65n xứ sở tận Cà Mau sinh sống.

– Cậu bảo sao ? Chồng chị Hà ông ấy bệnh tâm thần à ?

– Vâng. Nhưng giờ thì hết rồi, đã chữa khỏi bệnh vì vậy nên vú Hà muốn đưa ông về quê yên tĩnh, mặc dù tôi hết sức khuyên can.

Về thất vọng hiện rõ lên mặt bà, song bà cũng kịp cáo lui và nhấn với Du rằng :

– Nếu có gặp lại chị Hà nói tôi là bà mẹ Ánh đến tìm chị nhé...À, lúc nãy cậu hỏi mà tôi quên. Cách đây mấy năm trước tình cờ tới gặp chị Hà, chị ấy có cho địa chỉ tới chơi nhưng tiếc là lúc đó không gặp được cậu, cậu đã có gia đình rồi chứ, lúc đó tôi nghe chị Hà hết lời khen ngợi cô người yêu của cậu.

Thạch Du cau mày sa sầm nét mặt. Bà Ánh vội nín bật vì không biết mình đã vô tình khoét sâu thêm vết thương trên người cậu ta.

Thạch Du chủ gật đầu chào đáp lại mà không nói thêm lời nào...Anh lẳng lặng quay trở vào nhà.

oOo

Mẫn An nghĩ hát hai đêm đã làm Diễn nổi cáu, anh chì chiết :

– Em làm ăn kiểu gì vậy ? Sao lại chia ngang xương...Ông chủ Trịnh bức bối lắm đó.

– Diễn à, anh không thấy em đang bị viêm họng đấy sao ? Vả lại chân bị té xe vẫn còn đau, bầm tím đây nè.

Giọng Hua Diễn tỉnh bơ :

– Thì em đừng mặc váy ngắn, hoặc mang vớ vào là xong.

Nhìn anh Mẫn An giận dữ :

– Bảo yêu em mà chẳng quan tâm gì đến người yêu của mình gì cả...Em bị đau mà anh không hỏi han một tiếng còn lo sợ chủ vì công việc làm ăn...

– Sao em trách anh chứ. Chẳng qua anh cũng vì tương lai hai đứa. Em chỉ mới tập tành còn chân ướt chân ráo đi vào lĩnh vực này cần phải có người nâng đỡ...Anh chỉ sợ những ông bầu sô như ông

chủ Trịnh giận thì sau này cơ hội tiền của em rất khó...Nghe anh đi mà.

Diễn xuống nước nhỏ, khiến Mẫn An xiêu lòng.

– Nhưng em không thể nhảy nhót, múa trên sàn diễn được.

– Thì em cứ hát thôi.

– Đứng hát mà như cột cờ thì còn thu hút sự hâm mộ của khán giả. Anh nói với ông em nghĩ chỉ ít hôm thôi Diễn ạ.

Diễn lại đốt thuốc rít một hơi rồi hỏi tiếp :

– Đạo này nghe đồn em thân mật với giám đốc lắm hả ?

– Em chỉ cảm ơn vì hôm ấy anh ta giải vây cho em kịp thời ở nhà hàng Karaoke của bà Thanh Liễu.

– Phải hôm đó ? Ông ta "cao cả" vậy sao ? Em biết gì về ông ta đâu.

– Thế cậu biết gì về tôi nào ?

Giọng nói cứng cỏi từ sau lưng. Khiến Mẫn An hơi lúng túng. Cô không ngờ sự có mặt đột ngột của Thạch Du, anh hát hàm hỏi tiếp :

– Sao nói thử xem cậu Diễn.

– Thạch Du ! Xin lỗi ông ! Anh Diễn...mà không chúng tôi chẳng nói gì ông đâu.

Thạch Du lại nhếch mép ười nụ :

– Cô chẳng biết gì về tôi chẳng sao ! Còn chẳng gì về anh bạn trai của mình mới là điều nguy hại. Tôi chỉ nói thế không làm phiền hai người đâu.

Rồi anh bỏ đi thật nhanh cũng như anh bất ngờ có mặt vậy...

Diễn nhìn theo tức tối :

– Em đừng nghe ông ta, ông ta chẳng bao giờ chú ý đến em đâu nhé. Sống bệnh hoạn như vậy nên từng tuổi này vẫn còn độc thân.

Mẫn An buông thông :

– Anh đừng nên nói xấu người ở sau lưng. Em không thích thế...Còn Thạch Du ông là người thế nào em chẳng quan tâm...Nhưng nhưng điều anh nói thì em thấy không mấy tin đâu...

Mẫn An nói xong buồn bã quay người đi...Cô chợt thấy Diễn có cái gì đó thật tâm thương.

oOo

Chìa tằm thiệp nhỏ nhắn xinh xinh có gài một chiếc nơ màu hồng nhạt bên ngoài ra trước mặt Thạch Du, Tân nhỏ giọng :

– Anh Du ! Thủy Liên gởi thiệp mời anh dự sinh nhật cô ấy.

Thạch Du thân nhiên cười :

– Nhưng tôi và cô ấy đã biết với nhau đâu nào.

– Liên là bạn gái của em và cô ấy cũng rất thân với Kiều Tiên.

Thạch Du bỗng cao giọng :

– Thì ra bây giờ cậu dám tự nhận cô ta là bạn gái à ? Từ bao giờ thế ? Cậu không nhớ tôi đã từng nói cậu đừng có bày trò yêu đương ở đây mà.

Tân ngó ngán người ra vì ngạc nhiên. Anh không ngờ được thái độ cáu kỉnh của Thạch Du lại bộc lộ ra như thế. Anh ta chỉ có quyền điều hành, quyền của một giám đốc trong công việc, cứ sao lại can thiệp vào đời sống riêng tư của người khác chứ ? Tân đã hai mươi bảy tuổi đời rồi, chuyện anh có bộ bịch là đương nhiên. Tân bắt mẫn :

– Thạch Du, em chẳng hiểu thái độ kỳ quặc của anh ra sao cả...Ai lại cấm cản nhân viên của mình quyền yêu chứ. Thú thật em cũng đang chán ngấy rồi đây. Chỉ vì anh mà cô ấy luôn bất đồng quan điểm, cãi nhau hờn giận mãi...yêu đương sao mà khổ.

Giọng Thạch Du vẫn tỉnh khô :

– Thì tôi đã nói cậu đừng yêu đương vớ vẩn không chịu nghe. Tôi cũng thật buồn vì cậu đã không giữ đúng lời nói với tôi khi tôi nhận cậu vào đây rồi đó Tân ạ. Cậu nói đi, tôi đã đối đãi với cậu có điều gì không tốt chứ ?

Tân lúng túng vụng về đến đỏ mặt. Đó chính là yếu điểm của Tân, cũng có thể sự yếu đuối đó đã làm tân mất đi vẻ nam tính.

– Thôi được, vì cậu tôi sẽ đi dự sinh nhật cô gái ấy.

Thạch Du nói với một giọng điệu hết sức buồn bã, không ai hiểu được trong lòng anh đang nghĩ gì...

oOo

Tin công Tình yêu tài trợ cho các tài năng trẻ trong lĩnh vực âm nhạc không làm Mẫn An ngạc

nhiên, nhưng cô cảm thấy thật chướng mắt khi bắt gặp mắt gã thanh niên choai choai đó. Từ tóc tau áo quần đến tướng tá trông giống như là con gái vậy mà "tài năng trẻ ư ?" ...và cô cũng không hiểu vì sao Thạch Du lại chịu nổi những người đó chứ ? Đôi lúc cô không biết Thạch Du có nghe có biết nhưng lời bình phẩm về anh ta không ? Chắc là không chứ nếu đã nghe thì ông phải nhìn lại mình chứ ! Dù gì ông ta cũng đang hoang là một giám đốc có uy tín, sao lại để tai tiếng xảy ra ? Nhất định cô phải tìm hiểu cho được tâm tánh Thạch Du, dù sao vào làm ở đây khá lâu, nhưng cơ hội tiếp xúc và trò chuyện với giám đốc rất là hiếm. Họa hần lăm Mẫn An mới có đôi lần "đổi mặt" nhưng lại ở những tình huống chẳng hay ho chút nào cả vì thế An chẳng phát hiện được điều gì ở cách nghĩ của Thạch Du cả...

Đánh bạo ms đến nhà Thạch Du vào một buổi chiều :

Ra mở cửa cho An là một anh chàng mang kiếng cận, dáng dấp của một thu sinh:

– Chị đến để tập nhạc à ? Hơi bất ngờ trước câu hỏi, song An vẫn điềm tĩnh nói ngay :

– Vâng ! thế anh Du có nhà chứ ?

– Đủ cả rồi !

"Anh ta nói gì nhỉ" Mẫn An lại nhủ thầm trong bụng, rồi cũng bước theo anh ta vào căn phòng khác. Tiếng nhạc xập xình, tiếng kèn tiếng trống hòa lẫn từ trên lầu vang vọng xuống.

Mẫn An theo hướng chỉ của anh ta đi về hướng đó.

– Anh Du ơi, xem ai tới kia.

Gã kính cận vừa đi vừa nói. Mẫn An cười cười, trong giọng nói reo vui của anh ta thì cứ ngỡ cô là người chung nhóm của họ vậy.

Thạch Du đang ngồi xoay lưng về hướng cô. Bên cạnh anh ta còn có một người nữa, cả hai đang chăm chú và hí hoát cái gì đó...Du buông bút :

– Dừng xem và chỉnh lại nhạc lý lại đoạn này.

Mẫn An suýt bật cười khi thấy cả hai cùng quay lại. Thì ra đó là một anh chàng thanh niên, mà nãy giờ nhìn từ sau Mẫn An đã không ngờ rằng với chiếc áo nổi bật và bộ tóc dài khỏi cổ kia là một chàng thanh niên được cả.

– Lại là cô, có việc gì thế ?

Giọng nói xa lạ Mẫn An chỉ thấy tự ái thêm. Cô mím môi nhìn xung quanh, và hình như những người đang có mặt ở đây cũng đang đổ dồn về cô từ khi cô xuất hiện. Thạch Du vội đứng lên :

– Các em cứ ơ tập luyện, ai việc này.

– An liếc thấy một cô bé ở đằng góc kia đang lè lưỡi nói gì bên tai bạn...Thì ra đây là ban nhạc trẻ mà Du đang tập luyện cũng như tài trợ.

– Anh à, anh lên ngay nhé ! Không có anh tụi em tập không có hiệu quả.

Mẫn An nghe nhột nhột khắp người bởi lời nói của gã tên Dũng. Cái giọng khàn khàn như "ngỗng đực" mà anh chàng lại dài giọng cò lả...Mẫn An đi nhanh xuống cầu thang trước Thạch Du :

– ông giám đốc, ông sống như vậy đó sao ?

Đôi mắt Du quắc lên giận dữ, ms giật mình, cô cũng không ngờ mình cũng mau miệng như thế, nhưng lời nói đã phát ra không rút lại kịp.

– Cô nói gì ? Mục đích của cô đến đây là gì vậy ?

– Ồ...không...tôi tôi...

– Cô thật là quá đáng ! Hình như cô thích soi mói vào chuyện của người khác hơi nhiều đó. Tôi sống "vậy" nghĩa là sao ?

Tự ái và bất nhẫn Mẫn An không bình tĩnh :

– "Sống không lành mạnh", tôi thật không hiểu sao cương vị ông mà lại giao du với những người đó.

– Mẫn An ! Tôi cảm cô xúc phạm đến bạn bè cũng như quan hệ của tôi...Cô tưởng mình là ai mà lại nói năng với tôi như thế.

Về mặt Thạch Du hầm hầm, bừng sắc giận khiến Mẫn An lúng túng. Cô biết mình vừa hành động một cách hồ đồ nên vội lên tiếng :

– Xin lỗi ông ! Tôi không cố ý...nếu tôi đã làm phiền, và ông không vui thì tôi xin kiếu.

Mẫn An toan bước đi. Thạch Du đưa tay ngăn lại. Bàn tay chạm vào người cô. Mẫn An hơi đỏ mặt vì hình như có một luồng điện đang chạm vào người.

– Khoan đã ! Tìm tôi có việc gì ?

Mẫn An nói dối :

– Không tình cờ thôi. Tôi không ngờ ông mắc bận rộn tập cho ban nhạc tại nhà riêng nên đã làm phiền.

– Có gì đâu, hằng ngày họ vẫn tập như thế. Bởi vì họ ở tại nhà tôi mà. Hơn nữa tôi đã nhận tài trợ cũng như sẽ tổ chức buổi ra mắt trình diễn quy mô của những tài năng này nên không muốn có sự thiếu sót...Tôi rất thích và luôn nâng đỡ, ủng hộ những người có tài. Cô An hiểu ý tôi chứ.

– "Tôi làm sao biết được".

Mẫn An toan trả lời, song cô lại im lặng.

– Cũng như cô vậy, tôi tiếc cô không đi chí hướng của mình.

– Ông nói gì tôi chưa hiểu.

– Có lần tôi nghe cô ca cải lương rất hay tôi nghĩ làn hơi cô hợp với thể loại đó, tại sao cô lại đi tập ba cái thứ nhạc "pop - rock", chẳng hợp chút nào cả...

– Anh muốn tôi lạc hậu mãi sao ? Hay muốn tôi mai một.

Mẫn An nói một cách hết sức tự nhiên, và vô tình gọi Du bằng anh.

– Cải lương có gì xấu chứ ?

– Đúng là không có gì xấu cho nên tôi đã bốn năm dài đeo đuổi và mài dũa để cuối cùng được gì ? Khi lãnh vực này đang dần dần bị lãng quên. Các công Tinh yêu tổ chức ngày nay cũng chỉ dựa vào "làn sóng mới" với những lĩnh vực ca nhạc - thời trang- điện ảnh v.v... cũng như anh với cương vị nhà kinh doanh, nhà tài trợ...anh có dám đứng ra tổ chức một đêm ca cổ không ?

Tập 3

Bức xúc Mẫn An nói một hơi dài, xong thở ra khoan khoái, có lẽ vì thế Thạch Du mới hiểu ra và biết được rằng Mẫn An đã từng theo khoa cải lương...Nhưng rồi thực tế đã không áp dụng được những hoài bão ước mơ nên cô bắt mất, giờ đây sự chán nản đã ăn sâu trong đầu cô... Trong khi với giới ca sĩ hiện nay việc "mưu cầu sự sống và danh lợi" đều dễ dàng như chơi.

– Tôi tin rằng sân cải lương sẽ ngày càngThạch Du rực sáng và sẽ được phát huy, nâng cao hơn nữa, chứ không phải dừng lại ở mức độ này, cũng như sẽ "dần lụi" như cô nói đâu Mẫn An ạ ! Tôi nghĩ như thế, nhưng có thể là chưa phải lúc đó thôi...

Rồi anh lại ngưng nói nhìn chăm chăm vào Mẫn An với nụ cười trên khóa môi.

Thoạt trông qua Mẫn An thấy nó có vẻ ngạo nghễ làm sao ấy, và cô cũng chưa kịp để suy diễn về nụ cười của Thạch Du thì đã nghe anh lên tiếng tiếp :

– Nếu cô sợ cải lương "tàn lụi" mà lao vào "làm sóng thực dụng" đó là hãy coi chừng "tàn đời" mà chẳng hay.

Tức khí nhưng Mẫn An chỉ còn cách trợn tròn đôi mắt nai ra nhìn Thạch Du. Cô ám ức trong lòng bởi vì cô biết rằng Thạch Du ám chỉ đến sự việc xảy ra ở nhà hàng Karaoke Thanh Liễu hôm nọ. Nhưng chẳng lẽ hôm ấy anh lại không nghe rõ những lời mục chủ nói sao chứ ?

Thạch Du không tin rằng đó là đêm đầu tiên mà An định tổ tài làm ca sĩ Karaoke nhưng không thành sao ? Và cũng chính vì sự việc đó mà hòa khí giữa An và Hua Diễm đang giam dân sao ? Đúng là Thạch Du tỏ ý xem thường cô quá. Mẫn An bỗng giận dữ khi trong đầu mình lại chứa nhiều ý nghĩ tốt cho hẳn.

Mím môi Mẫn An trả đũa:

– Còn ọng, chỉ thích giao du quan hệ với "cánh mày râu" không, thì cũng nên coi chừng "tiêu đời" luôn...sẽ chẳng có người con gái nào dám nhảy vào để yêu đâu !

Nói và không chờ biết phản ứng nổi giận hay tái xanh mặt mày của Thạch Du, Mẫn An đi thật nhanh ra cửa và tự hứa sẽ chẳng bao giờ để tâm đến con người đó nữa...

oOo

Thạch Du trân mắt nhìn theo, lần đầu tiên một người con gái mặt mày non chet còn đặt sệt chất què mùa kia lại thẳng thừng nói vào mặt anh...chưa có ai dám phê phán hay nói năng trịch thượng như vậy, và một điều đáng nói nữa là bỗng dưng cô lại vô cớ tìm đến anh để gây chuyện mới lạ chứ ? - Xoảng...

Thuận tay Thạch Du ném cái gạt tàn thuốc rơi xuống nền gạch vỡ nát.

"Cũng may cô đã đi xa, không khéo thì anh không kiềm chế, còn co ôa biết đâu đã phải nhận lãnh một bạt tai rồi cũng nên. Hừ ! Sao có người lại thích chúi mũi vào việc thiên hạ thế nhỉ ?

Bực dọc Du quên cả việc tập dượt của băng nhạc trên lầu, anh lại phóng xe bạt mạng ra đường.

Nghe tiếng đồ vỡ, những bước chân rón rén xuống, những cái đầu thấp thò...các thành viên trong nhóm nhạc, ngạc nhiên về thái độ giận dữ của Thạch Du , nhưng chẳng ai dám nói lời nào.

Dừng - có lẽ là nhóm trưởng ở đây, hẳn lên tiếng.

– Chúng ta dừng tập !

...Bên ngoài ô cửa sổ, ông Quốc vô tình nghe được những lời đối thoại giữa cậu chủ và cô gái lúc này ông nhũ thắm :

– Chưa ai nói, ngay cả chú và vú Hà là người thân thiết mà cũng không thể chỉ trích sự việc đó, vậy mà cô gái này lại ăn nói mạnh dạn dù đó là ông chủ của mình". Huy vọng những lời nói thẳng này rồi sẽ có tác dụng cũng nên, chẳng phải tục ngữ đã dạy : "Lời thật mất lòng" đó sao ?

Ông Quốc nhìn quanh, nếu ngôi nhà này không có các sinh viên đến ở và tập tành đàn - hát thì nó sẽ còn quanh quẩn đến cỡ nào, nhưng ngược lại ông không khỏi đau đầu vì những tiếp xấp xình, đình tai nhức óc đó.

Liệu cậu chủ sống như thế này đến bao giờ ?

Rồi ông lại buông những tiếng thở dài náo ruột.

oOo

Tắt máy xe Mẫn An vừa tra chiếc chìa khóa vào ổ đã bật la lên.

– Ồ...Bớ !

Một bàn tay nắm chặt tay cô, và một tay ngăn miệng cô lại. An cố mở to đôi mắt để nhìn kỹ người đàn ông qua ánh đèn đường từ xa chiếu hắt lại.

"Một gương mặt lạ hoắc. Ai thế nhỉ ? Vì sao lại đứng đây ?" Trần tình An nghe giọng mình vẫn còn run :

– Ông...ong là ai ?

– Định !

Gã đàn ông buông gọn đôi mắt vẫn không rời khuôn mặt cô.

– Tôi không quen biết ông mà.

Lần này giọng Mẫn An không còn run nữa, hay ít ra chính cô cảm nhận như thế. Gã thanh niên lạ vẫn bình tĩnh.

– Em không được vô tình với tôi như vậy.

– Cái gì ?

Bây giờ thì Mẫn An tròn mắt ngạc nhiên trước lời nói của gã. Cái giọng nói kia vẫn bình thản nhưng có vẻ lạnh lùng tiếp .

– Hai đêm nay tôi đã chờ em, đợi em sao em không tới ?

Trời ơi chẳng lẽ người đàn ông này bị tâm thần, Mẫn An có nghe lầm chẳng, cô không hề biết hắn ta kia mà. Bàn gã như hai gọng kềm siết chặt cô vừa giải thích :

– May mà lúc này tôi trông thấy và bám theo em mà đi được đến đây, như vậy là hôm nay em cũng không đến nữa phải Không ? Tạo sao em làm thế, em không biết tôi ngồi chờ như thế đến bao lâu không ? Uống bao nhiêu ly rượu không ?

– "Đúng là ngớ ngẩn, tâm thần thật rồi". Mẫn An nhủ thầm và tìm cách đối phó.

Nàng vờ dịu giọng :

– Có lẽ ông lầm tôi với ai chẳng ? Tôi và ông không hề quen biết mà làm sao tôi hẹn hò mà ông chờ.

– Nó như vậy là em tự nhận mình hẹn hò và đi với kẻ khác. Nói ! Em nói đi "Nó là thằng nào" ?

Thật là kinh khủng, có lẽ gã không tâm thần mà còn điên nặng nữa. Hắn cứ lập lại những điều không đâu với thái độ của người gian tuông đáng sợ. Mình phải làm sao đây ? Khi cả một khoảng đường vắng ngắt không bóng người qua lại.

– Ông à. Tôi thật tình chưa biết ông mà.

Nét mặt Định vẫn lầm lì :

– Có phải vì hắn mà em không đến đó ? Hay chính hắn không cho, anh sẽ nện cho hắn một trận, có lẽ trận đòn lúc sáng quá nhẹ với hắn.

Mẫn An không chịu đựng nổi trước gã khủng này, cô mạnh bạo :

– "Đến đó" là đến đâu ? Và hắn nào ? Tạo sao ông cứ nói năng lung tung hoài vậy ?

– Vũ trường Sao Mai ! Và cái gã đeo em hằng đêm đó !

Giật mình lẫn hoảng sợ. Mẫn An lùi lại, thì ra gã đàn ông đã gieo giắc bao kinh hoàng cho một số ca sĩ chuyên hát ở nhà hàng, quán bar mà Mẫn An đã nghe kể qua. Trước đây ở vũ trường này đã có trường hợp đó xảy ra, giờ chẳng lẽ lại đến với cô ư ? Mẫn An theo phản xạ tự nhiên đưa tay lên sờ mặt. Câu chuyện một ca sĩ bị một anh chàng si tình dùng dao rạch mặt chỉ vì muốn giữ cô ta cho riêng mình. Mẫn An đã từng nghe kể lại và cô vẫn nhớ rõ mồn một...và một bằng chứng nữa là sáng nay Hua Diễm đã bị một cú đánh lén từ sau tuy không nặng nhưng sưng cả vai...Thì ra "hung thủ" là đây? Giờ Mẫn An phải làm gì nếu lỡ ra gã ta hành động.

Hàng loạt câu hỏi và sự lo sợ đang thấm dần trong đầu Mẫn An. Còn gã "người đàn ông không bình thường" tên Định đó vẫn không có một chút gì suy diễn trên mặt, gã buông Mẫn An ra và tiếp tục hăm dọa.

– Sao bây giờ em chịu đi với tôi chứ ? Chỉ cần ngồi nhìn và nghe em hát.

– Nhưng tôi đã nghĩ hát ở đó lâu rồi ông à...ông đừng làm khó tôi có được không ? Tôi xin ông đó ! Vũ trường Sao Mai có thiếu gì các ca sĩ trẻ đẹp và hát hay hơn tôi nhiều...Tôi không đáng để ông chú ý đâu.

– Tôi chỉ chọn em.

Giọng hắn rắn rồi và lạnh lùng. Rồi nhanh như cắt, hắn ôm choàng ms nài ni :

– Ngoan đi ! Lên xe đi tôi đưa em đến đó.

– Buông tôi ra...ông Định à, xin ông hãy buông tôi ra.

Một ánh đèn pha sáng lại. Mẫn An suýt kêu lên mừng rỡ thì đã nghe giọng nói vang lên :

– hãy bỏ cô ta ra ngay ! Đừng để tôi ra tay...

Lẳng lẳng tên Định xoay người tung cú đá về phía người đàn ông đi đến. Nhanh như cắt người này né tránh và bẻ quặt tay hấn, khiến hấn loạng choạng. Bị bồi thêm một cái vào mạn sườn gã lao nhanh về chiếc Suzuki của mình miệng vừa lẩm nhẩm :

– Nhất định tôi sẽ trở lại tìm em...Em không trốn khỏi tôi đâu...

Sự việc hết sức bất ngờ, Mẫn An vừa lo sợ vừa mừng cô quên cả ý tứ mà ôm chầm lấy người đàn ông nọ, giọt nước mắt lăn dài :

– Thạch Du ! Cảm ơn anh ! Tôi thật sự cảm ơn anh... Nếu anh không có mặt kịp thời không biết hấn sẽ làm gì đây ? Trời ơi ? Sao có người kỳ lạ đến như vậy ? Anh nói xem hờ Thạch Du ?

– Nói gì ? Bây giờ thì cô biết ai không bình thường rồi chứ gì ? Chắc cô không cho tôi "sóng không lành mạnh" nữa chứ ? Tôi chỉ muốn chứng tỏ cho cô thấy tôi rất bình thường và còn "mạnh" nữa kia. Cô Mẫn An ?!!

Thạch Du đã bỏ đi, những lời nói vẫn xoáy bên tai Mẫn An một cách tàn nhẫn.

"Thạch Du ! Ông thật là kinh thường ngạo mạn!"

Anh ta đã xoa dịu hay trấn an cơn sợ hãi của Mẫn An , mà lại còn giễu cợt cô. Bấm môi Mẫn An vào nhà mà nghe nỗi buồn như quay quắt cả con tim.

"-Tại sao những lúc cô gặp chuyện đều có anh xuất hiện?"

Lại câu hỏi mà cô không có lời giải đáp !

Tập 4

Những điều thuốc thi nhau đổ rục trên cánh môi Thạch Du, và anh không biết mình ngồi hút như thế đã bao lâu rồi ? Cứ hết điều này tàn thì điều khác lại tiếp tục đốt lên...

Hít một hơi rồi nhả khói, những sợi khói bay vòng tròn mà anh đang quanh quẩn. Giá cho sự suy tư này cũng sẽ như làn khói mỏng kia tan biến vào cõi mộng lung.

Sự suy nghĩ đã làm Thạch Du cứ đi tới đi lui mãi trong phòng, đến khi bóng chiều đổ dài trên hè phố tự lúc nào mà anh cũng không hay.

Đôi lúc anh cũng không hiểu vì sao mình lại đùa với cô ấy một cách tàn nhẫn như vậy !

"Sĩ diện hay tự ái cá nhân" Thạch Du cũng không lý giải, anh chỉ biết rằng mình muốn làm cho cô ta "bể mặt mà thôi"...và một điều nữa là Thạch Du muốn chứng tỏ mình không hề bị xao động bởi làn môi và khóe mắt "đàn bà" mà thôi. "Đàn bà ! Hãy tránh xa điều đó"...

Lời nguyên của Thạch Du đã cay đắng nhắc nhở mình thực hiện trong mấy năm nay...có tiếng bước chân thật khê rồi cánh cửa phòng bị gõ nhẹ. Du lên tiếng :

– Ai đó ?

– Tôi đây cậu Du à !

– Thí Quốc hả ? Có chuyện chi không thích ?

Thạch Du mở cửa phòng, thím Quốc không vội vào mà nhìn quanh rồi lắc đầu :

– Sao cậu hút thuốc nhiều thế ? Không hay đâu !

Du cười nụ :

– Lâu lâu phá lệ thôi thím ạ ! Chớ bình thường tôi cũng ít hút lắm.

Giọng thím Quốc nhu khuyển răn .

– Tôi thấy cậu sống đơn chiếc nên khuyên lon vậy thôi. Sức khỏe là quan trọng cậu phải tự chăm lo lấy mình chứ ?

– Cám ơn thím Quốc.

– Cậu giận tui à ?

Thạch Du cười khi :

– Đâu có ! Sao tôi lại giận chứ ? Hơn nữa chú thím lúc nào cũng là người thân thiết bên tôi.

– Nhưng thú thật vợ chồng tôi đâu có thể ở cạnh cậu mãi đâu... Cậu Du này, nên sớm kiếm một người ý hợp tâm đầu để cuộc sống có ý nghĩa hơn...

Thạch Du nhìn sững khiến thím Quốc giựt mình, chính bà cũng không ngờ mình lại nói tình tuồng như vậy.

– Tôi biết sống cho mình thím yên tâm đi ! À ? Sao hôm nay thím lại nói với tôi những điều này.

– Tôi chỉ muốn cậu vui về...Hơn nữa vài hôm nữa tôi cũng về quê rồi tôi không yên tâm khi trong gia đình này thiếu bàn tay chăm sóc và vén khéo của phụ nữ.

– Chú Quốc đã dò tìm và nhấn với vú Hà rồi,,,thím cứ yên lòng đừng bận tâm về những việc còn con đó, khi thím chưa lên đây mọi việc vẫn thế này...Có gì xảy ra đâu.

Có vẻ hơi phạ ý, giọng bà nghe như trách hờn :

– Tôi biết ! Bởi vì "không có mợ thì chợ vẫn đông" mà. Không có Vú Hà, không có tôi thì cậu vẫn thuê được người khác...

Thạch Du vội khóa lắp :

– Tôi không có ý nghĩ thế đâu thím Quốc à ! Thôi được cứ từ từ tôi sẽ nghe theo lời "khuyên" của thím mà...

Thạch Du thấy rõ vẻ tươi tỉnh thể hiện trên nét mặt thím Quốc mà nghe lòng vu vơ một nỗi buồn...

oOo

Kiều Tiên ngồi mơ màng bên khung cửa sổ. Lá thư chị Kiều Trang gửi về như hứa hẹn một viễn ảnh huy hoàng, nhưng sao Kiều Tiên không thấy vui, nàng ơ hờ bên lá thư đọc dở dang. Chính Tiên cũng không ngờ chị mình lại có đầu óc thực dụng đến như vậy ? Cái gì đã làm thay đổi chị ấy ? Tiên nhớ ngày xưa chị và anh Thạch Du đã có những ngày yêu đương đẹp lắm cơ mà, chẳng lẽ đó chưa phải là Tình yêu như chị nói...

Ồi sao rắc rối và khó hiểu quá, còn nàng tâm trạng bây giờ là gì ? Liệu có gọi là cảm xúc Tình yêu chưa ?

Thủy Liên đến, con nhỏ ào lên phòng Kiều Tiên ngay, đáng vẻ cười buồn. Tiên hỏi bạn :

– Chẳng đâu mà trông sầu thảm vậy ?

– Xù rồi !

– Hà ? Mà nói thiệt ?

Thủy Liên ngả người lên chiếc ghế bô :

– Mà cho là tao đùa sao Tiên ? Tao đã chia tay hoàng hôn với hân rồi.

– Có thể dễ dàng vậy sao ?

Thủy Liên lại nhún vai tỏ cử chỉ bất cần :

– Gì mà đến nỗi "khó và dễ" hờ nhỏ ? Cứ yêu đi rồi sẽ biết.

"Tình yêu như cánh chuồn chuồn, khi vui nó đậu khi buồn nó bay" Vậy đó.

– Chẳng có gì là ghê gớm cả ?

Hình như Kiều Tiên vẫn lấy làm thắc mắc :

– Anh Tân chấp nhận sao ? tao thật không hiểu nổi cái gì gọi là Tình yêu tha thiết của hai người. Mà đã chối bỏ bao nhiêu người để trái tim chỉ chao đảo vì Tân. Có sao bây giờ lại thế ?

– Mà sao giống "ông cụ" nhà tao quá...Hỏi thắc mắc mãi..., nghĩ cũng lạ . Khi tao chọn "hân" thì mọi người cũng bảo suy nghĩ kỹ...Giờ nói tiếng chia tay cũng hỏi suy nghĩ kỹ chưa ?...Quái gì phải nghĩ, phải suy tư chứ ? Không hợp, không thể chịu đựng được thì " Goodbye" là xong, để đến mai một thì "guốc bay" mệt lắm...

– Con quỉ ở đó còn giỡn.

– Thật chứ không đùa. Không giỡn ! Thôi đừng tán gẫu nữa, đi nhanh lên.

– Đi đâu ?

– rap Bến Thành có một chương trình ca nhạc hay lắm. Toàn ca sĩ trẻ có tên tuổi. Tiên à ? Mà làm gì lóng ngóng nhìn tao hoài vậy ? Cô tiên trên trời rơi xuống phải Không ?

Kiều Tiên đã nhận ra sự khác lạ của Thủy Liên qua cả ánh mắt và lời nói, chứng tỏ nó không dễ dàng mà chia tay Tình yêu như thế. Vậy đã có chuyện gì đã xảy ra ? "Minh phải tìm hiểu và an ủi nó vậy ?" Kiều Tiên thầm nghĩ và cô hua vọng mình sẽ khám phá, sẽ an ủi nó lúc đi chơi này...

Niềm vui như hòa theo bước chân hai cô gái...

– Nó hát hay không Tiên ? Nó đẹp không Tiên ?

Lời nói của Thủy Liên lại giống như người đang say, Kiều Tiên nhìn lên sân khấu, rồi nhìn sang cô bạn. Quả tình Kiều Tiên không sao hiểu nổi câu hỏi của bạn.

– "Nó nào ?"

– Mẫn An ! Cô gái mà mà nói Hua Diễn đang nhờ người lặn xê lên đó.

– Vì sao lại lôi con nhỏ đó vào đây.

– Hôm qua tao thấy nó và anh tân ở phòng tập hát, họ có vẻ thân thiện...

Kiều Tiên phá lên cười :

– Thì ra là "ghen" đó hả cô nương ? Mi thật khờ quá. Con nhỏ đó mà hát hay gì ? Nghe đâu đang tập luyện bởi vì sở trường của nó là "sáu câu vọng cổ" mà thôi, mà thấy có dễ què không '

– Vậy sao nó lại đi hát ở các nhà hàng ?

– Vì ông Diễn si nó nên mới nhờ người lặn xê nó lên, con nhỏ lún lắm, chắc tại vì "mùa nước nổi nên lúa trôi...lên tới đây".

Thủy Liên không cười trước lời nói đùa của Kiều Tiên. Cô đang ngẫm cho mình những điều suy tính.

Kiều Tiên nhìn bạn thờ dãi. "Xem ra yêu và không yêu đều có những cái khổ cả..." Nhất định Tiên phải "tiếp cận Mẫn An nhiều hơn nữa..."

oOo

Mẫn An lao vào công việc một cách máy móc, mà quên bẵng đi việc tìm kiếm cha mẹ ruột như lời má nuôi cô từng căn dặn trước khi qua đời...

Nhưng suy cho cùng Mẫn An chẳng biết phải đi tìm nơi đâu. Bởi vì người phụ nữ tên Lý má nuôi bảo sẽ cho cô biết ít nhiều câu chuyện thì lại bật tâm không rõ địa chỉ...Mẫn An chẳng may hy vọng. Cô lại tần ngần ngồi mở chiếc hộp đựng hai di vật kỷ niệm ra...Sự đi tìm quả thật là mong manh. Thôi thì cứ phó mặc mệnh trời, và chờ sự dun dùi nào vậy. Mẫn An lại nhìn đồng hồ nơi cổ tay An bây giờ đã không còn là chiếc đồng hồ thể kỷ nữa, cũng đúng thôi vì dù sao bây giờ nàng cũng đã là một ca sĩ trên sân khấu rồi, dù chỉ một ca sĩ không chuyên...Mẫn An lại thờ dãi, lại nghĩ

đến chiếc đồng hồ của Kiều Tiên hôm nào mà xuýt xoa mà ao ước. Biết đến bao giờ cô mới sắm được một vật có giá trị như thế, trong khi An một thân một mình chống chọi giữa cuộc sống đời thường này ? Cao sanh ơi ! Người bất công quá ! Cha mẹ ơi ! hai người có còn sống trên cõi đời này không ? Xin hãy cho con niềm tin và sức mạnh...

– Làm gì thần thờ ra vậy ? Một bàn tay đặt lên vai. Mẫn An trở về thực tại.

– Diễn đến đây à ?

– Em không đi hát cho nhà hàng nữa thật sao ?

Mẫn An thành thật :

– Từ hôm đụng độ với tên Định. Em cảm thấy rất lo sợ mỗi khi đi hát, hấn giống như bóng Mẫn An lúc nào cũng rình rập chực chờ...Em không còn tâm trí để hát.

– Nghe đâu hấn chỉ đến vũ trường Sao Mai thôi có gì đâu mà em sợ.

– Nhưng đất Sài Gòn này cũng không lớn lắm, đến nỗi hấn tìm không ra.

Hua Diễn nheo mắt nhìn Mẫn An, giọng thật lạnh :

– Thế em quyết định bỏ cuộc thật à ? Em có biết tôi đã vì em mà phí bao công sức chưa ?

– Anh Diễn ! Sao lại nặng lời với em...Đúng ra cũng vì nghe anh động viên thuyết phục chớ từ khi bỏ ước mơ đeo đuổi thì em cũng chả còn nghĩ đến có ngày đứng trên sân khấu dù ở lãnh vực nào.

Giọng Hua Diễn vẫn nặng nề chì chiết :

– Nhưng em đã không vì anh. Em làm anh thất vọng lẫn ngán ngấm rồi Mẫn An ạ. Có nhờ người lăng xê, tâng bốc để giới thiệu em đến nhà hàng này, vũ trường nọ, tụ điểm kia thế mà trong một chốc em nói bỏ là bỏ.

Mẫn An sững người trước những lời nói của Diễn, thi anh đã buông thêm:

– Thật sự hôm nay anh đến đây là cũng định nói thẳng với em về vấn đề này. Tôi mệt mỏi chán chường lắm rồi...và cũng không rồi hơi để làm những chuyện tầm phào nữa. Coi như những gì tôi giúp em lâu nay là một sự cho vay vậy...Em sẽ hoàn trả lại cho tôi một cách sòng phẳng...

Mẫn An chết trân trên ghế và nhìn không chớp vào Huy Diễn như muốn lường trước coi những lời anh nói là thật hay chơi...Huy Diễn hoàn toàn dừng dưng ! Chúng tỏ anh đã tính toán rất kỹ khi nói...

Tập 5

– Ê ! Mẫn An ! Mẫn An ! Bò có phải là ms không ?

Đang lúm khum ở cửa hàng hoa, nghe tiếng gọi Mẫn An ngược lên nhìn, cô ngỡ ngơ khi nhận ra người con gái.

– Mình đây ! Còn bò là Yến Nga phải Không ?

– Ủ ! Tụi mình vào quán uống nước một chút đi.

– Cũng được ! Nhưng Nga định đi đâu đó ?

– Thì cũng đi phố như bò thôi.

Yến Nga nói và lắc lư mái đầu tóc màu nâu sậm, quần queo rồi xù...Mẫn An nhìn cô bạn có vẻ hơi ngần ngại "đi phố và ăn mặc chung diện như thế này sao ?" Mẫn An lấy làm lạ nhưng cũng đi theo Yến Nga, và cô biết chắc phía sau họ có bao nhiêu ánh mắt nhìn theo khó chịu...

– Bò uống gì ? Nga hỏi.

– Cho mình nước trái cây.

Yến Nga cười, lúm đồng tiền thật sâu trên má, khiến An chú ý : " Lúc trước Yến Nga làm gì có lúm đồng tiền chứ ? Như vậy là giả sao ? Và An lại liếc sơ khuôn mặt cô gái. Quả là có rất nhiều cái lạ trên khuôn mặt và vóc dáng Nga ?"

Thấy Mẫn An chăm chăm nhìn mình, Yến Nga tỉnh bơ :

– Bò cũng như xưa An ạ...Vẫn thích uống trái cây, còn mình thì khác rồi, mình chẳng dám uống chất bổ dưỡng quá "sợ phì mập phọc" hết.

Rồi Yến Nga gọi chủ quán trái cây cho An còn mình thì trà Lipton.

Hớp một ngụm nhỏ Yến Nga giải thích ngay :

– Mẫn An đang nghĩ đến sự khác lạ của mình phải Không ? Đúng là "giả tạo" cả đó...Nhưng cuộc đời này muốn vươn lên thì mình cần phải "giả" một chút, chớ "thật" quá thì chẳng bao giờ đi lên nổi đâu.

Một ý nghĩ nòng nôi ? Hay thiết thực ? Mẫn An không sao giải thích được.

– Yến Nga nói vậy nghĩa là sao ?

– Bò chậm tiêu quá.

Mẫn An trợn mắt, Nga cười xòa :

– Mình xin lỗi ! Tụi mình dân quê cả mà...Nhưng sở dĩ Nga khác lạ, Nga như hôm nay là vì thực tế của cuộc đời dạy và bắt Nga phải làm vậy. An biết không tụi mình theo học khoa cải lương để rồi được gì cơ chứ ? Tốt nghiệp ra trường, Nga ôm mảnh bằng về thay mẹ ru em...chẳng có chỗ nào chấp nhận cả...thế là Nga chán nản, Nga đòi đời, đòi luôn cả mình...Mẫn An thấy rồi đó, lên sân diễn nhạc quây phải bốc...buột mình phải tân trang lại cả.

– Còn bò sao ? Mấy năm nay có kiếm được cho mình một chỗ "tạo hình" chưa ?

Mẫn An thờ ơ và cô thành thật nói sơ về hoàn cảnh cũng như công việc của mình từ khi đặt chân trở lại Sài Gòn này.

Yến Nga lại cười rũ ra. Mẫn An chau mày : "Sao hôm nay con nhỏ hay cười thế nhỉ ? Lúc trước đâu có thế ! À Hay là vì hai lúm đồng tiền nhân tạo kia mà con nhỏ cứ cố tình khoe"

– Ôi tưởng gì ? Gặp lại bò mình mừng lắm...Mình sẽ giúp bò hãy đi theo mình nhé An. hát nhạc quây, nhạc giựt giới trẻ tán dương lắm...Bây giờ mình có việc phải đi. An cho mình địa chỉ mình sẽ tìm bò, mình nhất định sẽ đưa bò đi lên trên con đường này...Hãy sống thực tế với mình đi An ạ...

Mẫn An siết chặt tay Yến Nga như một sự hứa hẹn và chấp nhận...Thôi thì cứ thử thời vậy vậy...Diễn đã hát cô trên chiếc cầu thì bây giờ cô phải bám vào Yến Nga để đi qua hết cây cầu này...
oOo

Tiếng huýt sáo rầm vang, những tràng vỗ tay rào rào như pháo nổ, tạo nên một âm thanh hết sức hỗn độn, Thạch Du cứ căng mắt nhìn trân trân về sân khấu. Mặc dù trên sân diễn những ánh đèn đang rực sáng trông rõ mồn một :

"-Đúng là một sân khấu bác nháo", nhưng sao Mẫn An lại có thể đứng trên đó mà uốn éo, mà oằn oại với những vũ điệu như thế, Thạch Du chau mày, anh không tài nào hiểu nổi cô gái này, cách nói, cách sống thì có vẻ chừng mực" nhưng hành động thì lại không mực thước chút nào ?

Từ sau hôm xảy ra chuyện với tên Định đến nay, Mẫn An gần như lánh mặt chàng, chàng chỉ nói có

một câu mà cô ta dùng dùng tự ái như thế, có sao cô không nghĩ lại những lời cô chỉ trích anh nó còn "cay độc" đến chừng nào...Anh sống như thế nào mà cho là không tốt, không lành mạnh chứ ? Trong khi đó cô đang là con thiêu thân lao vào ánh lửa đỏ...có hơn gì...

"-Con nhỏ này mới vào nghề mà chịu chơi dữ nha".

"-Tướng thật bốc, coi đã mất thiệt".

"-Nhưng tao vẫn thích phong cách của cô nàng Yến Nga hơn. Bốc lửa vì phải phô trương, phải cuồng nhiệt như vậy mới hấp dẫn....Nữ kín nữ hờ không phải "gu" của tao.

Thạch Du muốn bịt chặt đôi tai lại để không phải nghe những lời "trần tục" như vậy, anh quắc mắt nhìn sang hàng ghế bên cạnh. Những gương mặt thiếu niên hãy còn măng sữa, vậy mà tư cách lại như những người đàn ông ăn chơi từng trải. Thật là đáng buồn cho chúng.

– Tiếp sau đây là một bản nhạc nước ngoài, lời viết...do Yến Nga trình bày.

Thạch Du chưa kịp chú ý đến giọng giới thiệu của người dẫn chương trình đã thấy hàng ghế dưới khán giả nhao nhao. Tiếng huýt sáo càng vang dội hơn, những bó hoa tung lên, thậm chí có những kẻ gỏi kèm theo tiếng hôn gió, Thạch Du định đứng lên rời khỏi chỗ này. Nhưng không nên được tò mò. Du lại ngồi xuống có lẽ anh xuống xem phong cách của cô ca sĩ không chuyên này cuồng nhiệt và hấp dẫn đến mức độ nào. Thạch Du suýt kêu lên "kinh sợ" vì cô ca sĩ xuất hiện sau bức màn nhung thật quái dị, giống như Mẫn An quái hiện hình giữa đời thường vậy. Du nhìn sang gương mặt non choẹt lúc này, và nhất là "cậu ấm" đã thần tượng cô ca sĩ này, quả thật cậu ta dán mắt vào sân khấu, cái nhìn chăm chú vào thân thể cô gái với vẻ si mê đắm đuối làm Thạch Du thấy tổn lợm hơn...Anh bỗng bừng giận khi tới sẽ có một ngày nào đó Mẫn An cũng bước ra sân khấu với một phong cách như thế, chẳng phải bây giờ cô ta đang tập dần đó sao ? Thạch Du có thể dừng dừng được không ? Mình đã nói không can dự đến việc làm của cô ta rồi mà ! Anh dứt khoát bỏ về vì chói mắt lẫn chói tai bởi hình ảnh quái đản cùng âm thanh hỗn độn.

"Còn đâu là dư âm của nhạc sống nữa chứ"

Mẫn An ngồi chờ Yến Nga ở trước cửa phòng dành cho ca sĩ. Thấy Nga bước xuống, An nhoen cười :

– Không ngờ Nga lại là thần tượng của giới trẻ đến thế.

– Có gì đâu, mai một bồ cũng vậy.

– Mình chắc không dám bì với bạn đâu Nga, vả lại mình cũng nhát lăm khi ăn mặc quá lố như vậy.

Yến Nga vừa thần nhiên gỡ mái tóc "đỏ như quỷ" thả xuống bàn vừa nói tỉnh bơ :

– Mẫn An, nếu muốn bồ nổi danh, muốn đời đời thì hãy nghe lời mình chặt quách cái đuôi thỏ đẻ của mình đi. Tại bồ không thấy chó lúc này khi bồ xuất hiện những tiếng huýt sáo cũng vang lên đó chứ.

Mẫn An hơi ngượng :

– Quả là mình chưa từng ăn mặc bốc quá như hôm nay, cũng như phong cách diễn này.

– Bồ nên nhớ "quậy" vậy mới mau nổi tiếng. Giới trẻ càng thần tượng càng tôn sùng thì mấy ông bầu mới ký hợp đồng dài hạn...Không thôi chỉ có nước ngập giờ nếu một đêm hát một vài bản thì không đủ tiền mà mua son phấn đừng nói đến quần áo nghe bạn...

Mẫn An sững người trước lời phân tích của bạn. Suy cho cùng nó cũng không đến nỗi tồi như ở nhà hàng Karaoke phải cùng ngồi hát với khách, thậm chí còn bị những gã sàm chọc ghẹo...hay ngửa tay nhận đồng tiền của những thần men tại các vũ trường quán bar...

Mẫn An đã tự một mình vươn lên thì phải cố mà đạt đến đỉnh cao của danh vọng. Nếu thất bại. Nếu bỏ cuộc Diễn sẽ khinh khi...Hơn nữa còn những khoản nợ mà Diễn đã ứng trước cho nàng sắm sửa khi bước chân vào con đường ca hát...Đối với Diễn chuyện tiền bạc rất là sòng phẳng...

– Suy nghĩ gì mà thờ người ra vậy bồ ?

Yến Nga đập mạnh lên vai bạn rồi nghiêm giọng :

– Hay là "thối chí" rồi ?

– Ồ...không ! Mình nhất định sẽ đi theo Yến Nga. Chỉ cần Nga "đừng bỏ mình giữa đường giống người ta hay nói là "Đem con bỏ chợ" đấy !

Yến Nga hơi chột dạ rồi chối biến :

– Yên tâm đi ! Chỉ sợ mai một bồ nổi lên rồi thì Yến Nga này chìm chìm mất thôi...Rồi Nga giao tay nhìn đồng hồ.

– Ấy...chết rồi ! Nga có hẹn riêng...Hôm nay bồ về một mình nhé.

...-Con nai tơ sập bẫy rồi hả em ?

Một giọng nói ngọt ngào bên tai, Yến Nga tròn mắt :

– Ồ...sao anh lại đến đây ? Ngộ nhờ Mẫn An trông thấy nó nghi ngờ rồi sao ?

– Làm sao biết nổi mà nghi, mà ngờ hả em ? Em khá lắm.

– Anh chỉ biết nói suôn.

Kéo Yến Nga vào một góc vắng. Huy Diễm siết chặt thân hình nàng và nhanh như cắt áp chặt đôi môi mình lên đôi môi đầy son của Yến Nga một cách cuồng nhiệt:

– Thế thì thường nè chịu chưa cưng ?

Nụ hôn làm choáng ngợp, Yến Nga đã si tình Huy Diễm bao nhiêu nay giờ Diễm cần điều gì nàng cũng răm rắp...

Nàng nũng nịu :

– Anh chỉ giỏi cái tham lam và nịnh...Nhưng nhớ là chưa bắt được xác con Mẫn An thì anh không nên để nó chú ý nhé.

– Biết rồi.

– Còn chuyện tội mình anh đã thừa với chú anh chưa ?

Diễm bị hỏi bất ngờ, lúng túng :

– Chưa...à có...mà lúc này chú anh đang buồn vì công việc làm ăn luôn gặp thất bại, nên anh cũng không muốn để ông lo lắng...Từ từ em ạ ! Chú đã nói nếu hất văng được công Tình yêu thì chú sẽ chiếm lĩnh thị trường và có thể người thừa kế sau này là anh...vì chú không có gia đình con cái...

Mắt Yến Nga như sáng lên bởi những viễn ảnh, những ước mơ mà Huy Diễm đã từng tô vẽ...Rồi Yến Nga sẽ có cuộc sống như những người quý tộc...

oOo

Mẫn An lóng ngóng ngồi xuống ciếc bàn hướng mắt ra cửa sổ, nàng sốt ruột nhìn đồng hồ, Yến Nga vẫn chưa tới, hay có lẽ tại nàng đi quá sớm...Hôm nay Nga hẹn nàng đi ăn và giới thiệu cho An quen một vài ông chủ có sân khấu ca nhạc lớn.

Yến Nga hết lời khen ngợi Mẫn An có triển vọng với lối chơi nhạc "giật" An cũng đành thử thời vậy vậy.

Nhân viên phục vụ đến chia tấm thực đơn cho An, nàng mỉm cười :

– Anh thông cảm chờ tôi một lát, tôi còn mấy người bạn chưa tới !

– Dạ ! Thế chị có cần gọi món gì trước không ?

– Thôi khỏi anh ạ.

Vô tình đôi mắt Mẫn An chạm về chiếc bàn bên góc và nhận ra Kiều Tiên đi cùng một cô bạn. Mẫn An do dự có nên chào Kiều Tiên hay không ? Vì khoảng cách giữa hai chiếc bàn cũng tương đối, nhưng thái độ tỉnh tuồng từ bàn Kiều Tiên chứng tỏ cô ta không phát hiện sự hiện diện của Mẫn An ...thôi thì Mẫn An đành làm kẻ vô tình vậy.

– Thủy Liên ! Mày lấy chồng thật ư ?

Giọng của Kiều Tiên gấp gáp và thật to, dù vô tình không để ý Mẫn An vẫn nghe rõ. Bây giờ cô chú ý cô gái đi cùng Kiều Tiên , hình như Mẫn An có gặp hay trông thấy rồi thì phải, rồi cô chợt vỗ trán thầm kêu :

"-À thì ra là người yêu của Tân. Khi trước Tân chờ cô cùng đi công chuyện cho công Tình yêu, vô tình trông thấy cô nhưng Tân không đuổi theo kịp.

Chớp nhẹ làn mi, giọng Thủy Liên thật lạnh lùng :

– Thủ tục giấy tờ đã lo xong, còn "thật" "giả" gì nữa.

– Liên à ! Mày suy nghĩ kỹ chưa ? Có vội vã lắm không ? Mày và Tân đã từng yêu nhau thế mà nói bỏ nhau là bỏ dễ dàng vậy sao.

Thủy Liên cay đắng :

– Chỉ mới là "yêu" thôi đâu đã cưới nhau đâu mà mày nói là "bỏ".

– Con quỉ yêu nhau như thế mà vẫn không thành, liệu mày và gã Việt kiều này có vội vã quá không ? Thủy Liên tao thật sự lo ngại cho mày.

– Kiều Tiên tao chỉ có một mình mày là người thân nhất hiểu được tao. Nhưng tao thật sự chán nản mệt mỏi lắm rồi khi kéo dài cuộc tình với Tân...Càng lúc tao càng thấy khoảng cách với Tân như kéo dài thêm...Hơn nữa cá tính tao mạnh mẽ có lẽ vì thế mà tao và Tân dừng lại ở đây sẽ tốt hơn...

Lời nói của Thủy Liên nghe có vẻ u buồn và oán trách một điều gì đó.

– Và lại mày không thấy giữa Tân và "lão Du" ngày càng "ghiền đậm" sao ? Họ như hình với bóng còn hơn cả thời gian Tân ở bên tao nữa, cha tao cũng cho rằng tao và Tân chia tay sớm mà hay...chớ hai đứa tao mà thành hôn biết đâu lại có bị đánh ghen.

Những lời nói nhỏ dần nhưng Mẫn An nghe không sót, và cô càng hoang mang suy nghĩ :

"Thì ra những lời bình phẩm về Thạch Du là hoàn toàn có cơ sở...nhất là chính từ miệng Thủy Liên cô người yêu của Tân. Đúng hay sai ? Thạch Du sao có thể là con người như thế được ? Nhưng lạnh lùng và khó khăn như vậyma cũng không sao nhìn người được ở độ chính xác...

Mẫn An cắn nhẹ vành môi. Đúng là cô không tin điều đó. An chợt đỏ bừng khi nhớ lại cảm giác đầu tiên khi cô ôm choàng lấy anh, dù trong tình thế hoảng sợ. Nhưng An vẫn nhạy cảm và nhận ra rằng thân thể cường tráng và vùng ngực rắn chắc của Thạch Du lúc đó cũng có những cảm xúc riêng, chứng tỏ một bản tính rất đàn ông ở Du...Những người như thế không có bệnh được...Còn Tân thì sao ? Tân hoàn toàn đâu có tính cách gì của cô gái, chẳng qua anh ta không mạnh mẽ cho lắm...

Bỗng dưng Mẫn An đã vô cớ để những lời nói của Thủy Liên ám ảnh, cô ngồi từ ra mà họ đã đi từ lúc nào...Cho đến chừng Yến Nga đến đã kéo cô về thực tại. Nhưng hình như sự hứa hẹn và lời quảng cáo của Yến Nga với ông chủ sân khấu đã không theo tâm trí Mẫn An lúc ra về...

oOo

– Về thôi Tân ! Cậu uống như thế đã đủ lắm rồi.

Gỡ phăng bàn tay đặt trên vai mình xuống. Tân cau gắt :

– Mặc tôi ! Tôi chưa say mà.

– Như thế này mà còn bảo là chưa say à ? Cậu đổ đốn bao giờ thế ? Tôi thật không ngờ cậu lại "si tình và si dại" như vậy, chỉ vì một người con gái...Tôi thật tiếc vì mình đã tin tưởng cậu.

Tân với lấy ly rượu nốc tiếp với một tràng cười :

– Thạch Du ! Cũng tại anh. Phải chính vì anh mà tui tui chia tay nhau...Tại sao anh không buông tha tôi để tôi có Thủy Liên chứ ?

– Cậu nói năng lúng túng bậy bạ gì thế ?

– Thủy Liên bảo tôi chọn lựa giữa anh và cô ấy. Nhưng tình anh cho tôi nhiều quá, cả "ân" nữa. Tôi nợ anh quá nhiều, nên tôi Kiều Tiên làm người không biết ân nghĩa...

– Rốt cuộc cậu nói cái gì vậy ? Tôi khuyên cậu : Nên tránh xa từ đầu...

– Anh im đi !

Tân bỗng lớn tiếng bất bình.

– Tôi không hiểu vì sao anh lại cố tình khoát vò bọc để che đậy tình cảm của mình. Có phải anh không đón nhận Kiều Tiên là vì hận chị nàng phải Không ?

– "Nói quàn nói xiên" như thế này mà bảo là không say. Đứng lên đi tôi đưa về. Tôi không muốn nhìn cậu trong tư thế này chút nào cả.

– Mặc tôi !

– Tân à ? Cậu sao thế ! Tôi bắt buộc cậu nghe lời tôi đó.

Tân cười phá lên :

– Anh lấy quyền gì ?

– Quyền của một giám đốc không muốn nhân viên mình say xỉn bê tha.

– Vậy thì anh hãy về đi ! Và nên nhớ từ nay tôi không còn là thuộc cấp của anh nữa. Anh đừng "biến thái" tôi như vậy.

Thạch Du giận dữ, một cái tát thật mạnh, anh muốn Tân phải thức tỉnh khỏi cơn say lẫn cơn tình...Anh bỏ mặc Tân ở quán bar và ra về...

oOo

– Vú Hà ! Vú vẫn khỏe chứ ?

Kiều Tiên nhận ra ngay người vú già khi vú ra mở cổng.

– Khỏe ! Chà còn cô ngày càng xinh đẹp thêm ra đây Kiều Tiên ?

Kiều Tiên nũng nịu :

– Chỉ có vú mới khen con thôi...còn người ta..." chẳng ai chú ý đến con cả".

Lời nói trách hờn của Kiều Tiên vú rất hiểu: "Con bé muốn ám chỉ Thạch Du đây ! Từ khi Kiều Trang lấy chồng và đi xuất ngoại, thì Kiều Tiên thường xuyên lui tới mặc dù Thạch Du cau kinh...Nhưng vú biết con bé này nó muốn thay thế vai trò của người chị trong lòng Thạch Du...còn Thạch Du cứ lạnh lùng và thờ ơ".

Kiều Tiên tựa người bên gốc cây hoàng hôn, và chột nghe kỷ niệm tràn về, cũng góc sân và khoảng trời này, cô đã từng ngồi và lặng lẽ để nghe hạnh phúc và Tình yêu ở bên "họ"...Ngày trước có lẽ trong mắt Du cô chỉ là một cô bé, ah làm sao biết cô đã âm thầm tư tưởng bóng hình anh.

...Độ ấy xuân về em lớn lên.

Thấy anh em đã biết làm duyên

Nhưng thời gian vẫn trôi đi mãi

Yêu dấu lòng anh ôm hận riêng...

(Hàn Mạc Tử)

Giá như ngày trước không phải là Kiều Trang để cho cô có thể tranh giành ! Còn bây giờ anh ở đó mà cách xa vời vợi...Kiều Tiên nhất định sẽ chinh phục được "trái tim hóa đá" của anh để cùng cô hòa nhịp. Tiên tin mình sẽ làm được.

– Kiều Tiên à ? Cô vẫn đến đây thường chứ ?

Tiếng Vú Hà cắt ngang luồng suy nghĩ của Tiên, cô đáp ứng :

– Vâng...Nhưng !

– Cậu chủ chắc không tiếp chứ gì ạ. Thật ra cũng không thể trách Thạch Du được. Kiều Trang đã gây cho cậu ấy cú sốc tình cảm quá nặng nề.

Kiều Tiên buồn bã thú nhận :

– Con biết Vú Hà ạ, vì vậy con cũng không buồn khi anh Du đối xử với con như thế này, chị Trang còn hành động tàn nhẫn gấp trăm lần: "Đừng một cái báo tin lấy chồng và xuất ngoại vì lý do lâu nay chỉ mượn anh Du để làm bình phong cho những cuộc hẹn hò". Thử hỏi anh Du không thù hận chị em con sao được hở Vú Hà ?

– Cô ấy sống tốt và hạnh phúc chứ?

– Dạ !

– Vậy cũng mừng cho Kiều Trang, chỉ tội cho Thạch Du chẳng biết khi nào mới tìm được "hạnh phúc cho riêng mình".

Kiều Tiên trầm nghĩ : "Chỉ tại anh ấy thôi. Trong khi cô khát khao, cô mong đem đến cho anh niềm vui và hạnh phúc , thế mà anh cứ mãi chôn bỏ". Đôi mắt thoáng mơ màng Tiên đáp lời Vú Hà :

– Thật ra chính "Tình yêu mới mang lại hạnh phúc" đó Vú Hà. Chị Trang và anh Thái yêu nhau nhưng vì lời hứa hôn trong lúc vui của người lớn đã vô tình cột trói chị ấy, gia đình ép uống chị ấy vì không muốn bội ước, chị Trang đã lợi dụng điều đó đem anh Du ra làm quân cờ...Nếu chị Trang lấy anh Du cũng chưa chắc tìm được hạnh phúc đâu Vú ạ...

– Đòi đúng là lần quần...mà thôi nãy giờ lo nói chuyện, Vú quên có lẽ cô nên về đi Kiều Tiên ạ, Vú nghĩ cọ đến lúc này không hay ho gì đâu.

Có chuyện gì vậy Vú Hà ?

– Cậu Du đi đâu về mà Vú thấy say khướt. Đã vậy mà còn lên phòng uống rượu nữa. Nãy giờ Vú can mãi không nghe.

– Chẳng lẽ công Tình yêu gặp chuyện gì ?

– Vú cũng không biết, nhưng Vú đoán có lẽ là không, vì công việc làm ăn nghe chú Quốc nói thì khá suôn sẻ và thuận lợi. Dù có nhiều công Tình yêu tổ chức biểu diễn giống nhau, nhưng không cạnh tranh nổi với cậu Du...Kiều Tiên đến lúc này sợ không đúng lúc...Người say khó kìm nổi lý trí.

Kiều Tiên trấn an .

– Không sao đâu Vú, bắt quá ảnh đuổi con ra chớ không đến nỗi dùng vũ lực hay bạo lực đâu...

– Thôi cũng được.

Vú Hà nhìn theo bóng dáng Kiều Tiên rồi lắc đầu mà thở dài Vú cũng tội nghiệp cô gái này, chỉ sợ Thạch Du đã ghét chị em cô rồi bây giờ lại đang cơn say, thì Thạch Du sẽ hùng hổ đến cỡ nào...là Vú nuôi Thạch Du từ bé. Vú hiểu tánh tình của Du mà...

Dáng gầy của Vú già lại lặng lẽ ra ngoài sân...

oOo

Mùi rượu rục nồng, khiến Kiều Tiên hơi khựng lại, cô gõ nhẹ vào cánh cửa :

– Anh Du !

– Ai đó ? Tân đây à ? Sao chịu về rồi ư ?

Kiều Tiên chau mày :

"Anh đang làm nhảm gì thế nhỉ ?" thấy cánh cửa phòng chỉ khép hờ Tiên đẩy nhẹ bước vào.

Thạch Du đang gục đầu trên bàn, lon bia nằm ngổn ngang dưới đất, chiếc ly trene bàn nằm lẫn lóc bên cạnh chai rượu đã hết nhãn nằm chổng gọng...Chứng tỏ Thạch Du đã uống khá nhiều...Kiều Tiên bước đến suýt nữa cô đã té nhào vì một vệt dưới sàn gạch hoa, cô loạng choạng đứng lên, ngửi bàn tay vừa chống xuống cô nhẹ cười : "Thì ra rượu đồ, chớ nếu Thạch Du một mình uống hết chai rượu mạnh cùng bia thể kia làm sao mà tỉnh nổi". Sẽ bước gần Thạch Du, Kiều Tiên dịu giọng :

– Là em, em đến thăm anh.

– Cũng là cô ư ? Cô đến đây để mắng tôi "sống không lành mạnh" nữa chứ gì ' Còn cô thanh cao lắm sao ? Tôi thất vọng vì em quá Mẫn An ạ !...

Kiều Tiên biến sắc khi nghe những âm thanh cuối mà Thạch Du vừa thốt ra...Lúc đầu cô cứ ngỡ anh say nên làm nhảm, nhưng cái tên Mẫn An thì chứng tỏ anh không "nhảm" chút nào... Họ quan hệ ra sao ? Và Mẫn An thường xuyên đến đây không ?

– Thạch Du ! Là em, Kiều Tiên đây mà.

Thạch Du bật dậy, khóe môi động đậy :

– Thì ra là Tiên...Tôi cứ ngỡ...

– Mẫn An phải Không ?

– Ủ !

Kiều Tiên mất bình tĩnh :

– Anh quan hệ với cô gái ấy à ?

– Kiều Tiên ! Cô làm gì mà xen vào cuộc sống của tôi.

– Vì em yêu anh, Du ạ.

Thạch Du cười gằn :

– Cô lại tính đóng tiếp vai kịch gì đây ? Vờ kịch đã hạ màn, đã kết thúc rồi...

Kiều Tiên vẫn khấn khoản :

– Du à, em biết anh chỉ vì oán hận chị Trang. Nhưng em xin anh, em yêu anh thật lòng Du ạ, yêu từ lâu lắm rồi...

Thạch Du lại bật cười, khiến Kiều Tiên đau nhói con tim. Nàng là con gái mà dám thổ lộ tình yêu, thế mà anh vẫn không xúc động sao ? Anh lại cười cợt trước tình cảm của cô.

– Kiều Tiên à ! Hãy về đi đừng để tôi khiếm nhã.

Lời nói nhẹ nhàng, nhưng nét mặt thì lạnh lùng, Kiều Tiên cố dằn cơn tự ái :

– Em sẽ về nếu anh nói thật...

– Về điều gì ?

– Cô gái tên Mẫn An ! Có phải anh để ý đến cô ta không ?

– Phải thì sao ? Và không phải thì sao ? Kiều Tiên à, tôi đã nói từ lâu với cô rồi, cô không có tư cách, có quyền gì can dự đến cuộc sống của tôi cả.

Kiều Tiên vụt bỏ chạy :

– Thạch Du anh thật là tàn nhẫn...Kiều Tiên không có một chút gì trong ngăn tim của anh sao ? Em không tin ! Em sẽ không bỏ cuộc...và anh cũng đừng hòng thoát khỏi tay em.

Tiếng chân Kiều Tiên đã xa dần...

Thạch Du không mấy may xúc động vì những lời bộc lộ tình cảm của cô...Với "chị em họ" khoảng cách quá xa rồi.

Tập 6

Cầm xấp giấy tờ Mẫn An vừa đi vừa nhún nhảy như trẻ con...phải lên mấy tầng lầu để lên phòng giám đốc nhưng cô lại không đi thang máy như những người khác, cô thích tự mình bước từng bậc hơn, Mẫn An cảm thấy vui vui vì ý nghĩ đó, nó cũng giống như cô đang từng bước tập tễnh vào đời vậy.

Cô gõ cửa phòng mà không cần chờ đợi sự lên tiếng đã đẩy cửa vào ngay :

– Thưa giám đốc !

– Cứ gọi tên tôi được rồi. (Giọng Thạch Du lạnh băng)

– Vâng ! Ông Thạch Du.

Mẫn An thấy anh cau mày, khó chịu nhưng cô phớt lờ.

– Tôi mang giấy tờ cho ông trình ký.

– Tôi biết !

Bây giờ đến lượt Mẫn An cau mày, cô thầm nghĩ quả là những lời mọi người gán gáp đã không ngoa, tại sao lại có con người khó khăn đến như vậy ? Anh ta hà tiện cả từng tiếng nói có dám đăng :

– Biết ? Tại sao ông không chịu làm ?

– Hà ? Cô nói cái gì thế ?

Nhìn Thạch Du trợn mắt và động đậy trên chiếc ghế, Mẫn An suýt bật cười. Thì ra đối với Thạch Du những lời nói "mạnh" dễ tác dụng hơn.

– Những đơn đặt hàng, hợp đồng dồn đống ra đây mà ông bảo rằng biết. Biết cái gì ? Thế đã giải quyết chưa?

– Ở đây tôi là giám đốc chứ không phải cô.

Mẫn An đỏ mặt, lúng túng :

– Chẳng ai đến tranh giành chiếc ghế giám đốc của ông đâu. Nhưng ông nên coi chừng, tình trạng trẻ nãi, mất uy tín thì công Tinh yêu cũng không tồn tại, chứ nói chi đến chiếc ghế...

Thạch Du sững người kinh ngạc, anh chưa từng thấy có người nào lại dám đối nghịch với anh như thế. Hay với cương vị trên nên anh chỉ nghe toàn lời nói nịnh nọt, tán dương. Tưởng rằng mọi người đều phục tùng.

Đưa mắt kín đáo quan sát Mẫn An. Thạch Du bất gặp nét bối rối vương trên đôi mắt nai ngo ngác trông dễ thương chi lạ...có lẽ cô bé nhận thấy mình nói năng không mấy tế nhị hay phê phán không đúng lúc mà đâm ra lúng túng ngại ngùng.

Khoảnh khắc yên lặng xảy ra giữa hai người nhưng kỳ thật, trong lòng mỗi người lại nghĩ về nhau.

Mẫn An cũng lén quan sát Thạch Du để rồi cô thấy lòng xốn xang, có một cái gì đó đang trào dâng trong lòng ngực...Anh nhớ đến những chuyện anh đã làm cho cô, anh như vị cứu tinh mỗi khi cô gặp nạn. Anh ngồi đó đang uy nghi bề thế, khuôn mặt chữ điền với vầng trán cao đôi mày rậm, anh có cái nhìn vừa nghiêm trang nhưng cũng lại thoáng buồn vì biết rằng trong sáng mắt đó đã vắng vương một hình bóng khác.

Thạch Du phá tan bầu không khí thình lạng bằng câu nói buồn bã :

– Cám ơn Mẫn An ! Dầu sao cũng có cô là người luôn nói thẳng.

Nàng lí nhí :

– Xin lỗi ông, tôi hoàn toàn không cố ý.

Thạch Du bật cười, nụ cười như xua tan hết cả muộn phiền và hiềm khích, anh giơ tay về phía An.

– Bồng dung hai chúng ta đều trở thành người rất lịch sự và tế nhị phải Không Mẫn An ?

Trước sự cười mở của Thạch Du , Mẫn An như bất gặp ở anh một con người khác và một phong cách khác. Bất chợt An lại liên tưởng đến những điều mà Huy Diễn, rồi những người bạn gái cùng văn phòng...và nhất là những lời nghe chính từ miệng Thủy Liên...Đâu là sự thật ? Chẳng lẽ Thạch Du như thế mà biến thái mà lãnh cảm trước giới nữ được sao ? Nhưng bằng chứng đó...Kiều Tiên đẹp xinh, lộng lẫy, cô ta như đóa hoa hàm tiếu đang độ khoe hương sắc vậy mà Thạch Du vẫn đứng đưng chẳng mấy may rung động. Ất phải có vấn đề gì ?

– Anh đang nghĩ thế ?

– Ở không...ông...

Mẫn An lúng túng khi bị hỏi bất ngờ, Thạch Du cười nụ :

– Người lịch sự mà An.

– Vâng anh Du !

Trong một phút Thạch Du bỗng thấy thoải mái khi nói chuyện với cô gái này, nhất là cách thông minh khi đối đáp...xem ra rất tâm đắc...và Thạch Du cũng muốn tìm hiểu thêm về cô gái này ?

– Việc ca hát của An dạo này thế nào rồi ?

– Thì cũng cũng chỉ là nước đầu tập sự thôi anh ạ.

– Tại sao An lại chọn hát loại nhạc đó ?

Thấy Mẫn An trợn mắt nhìn mình, Thạch Du giải thích :

– Tôi đã có lần xem An hát ở sân khấu Hoa Hồng. Thú thật tôi rất thất vọng.

Mẫn An bực bực .

– Không phải tôi muốn hay không thích. Mà là "nhịp sống thời đại" anh ạ. Anh chẳng biết giới trẻ bây giờ chỉ nghĩ đến sự bốc lửa, sôi động, đam mê và cuồng loạn hay sao ?

– Giải trí thì phải lành mạnh. Tôi vốn không thích thưởng thức văn hóa nghệ thuật kiểu "bát nháo - vô bổ" như thế.

Mẫn An trở nên trầm mặc :

– Nhưng chính anh cũng vướng vào "trào lưu đó" Anh không nhận thấy những chương trình tổ chức của công tình yêu mình đôi lúc cũng xô bồ, cũng quá tải....sao ?

Thạch Du nhướn mày trước một tràng dài "giống như đại bác bắn" của cô nàng trầm nghĩ :

"Đúng là một cô gái trực tính, lúc nào cũng thích xét đoán" Nhưng có lẽ anh lại thấy hợp với mẫu người có "cá tính mạnh" như thế hơn.

Lần đầu tiên bị chỉ trích nhất lại là một cô gái, nhưng Thạch Du lại không cảm thấy khó chịu...và cũng chính vì thế mà câu chuyện cởi mở rôm rả hơn, khoảng cách của họ như cũng rút ngắn dễ xích lại gần hơn. Một ấn tượng tốt đẹp đang đến với Thạch Du chẳng ? Anh mỉm cười : Hình như có một vết nắng đang xuyên vào cùng nhảy múa reo vui...

oOo

Ngồi trước bàn trang điểm, Mẫn An lại thở dài. Nàng nhận ra một khuôn mặt thật khác lạ trong gương...Mấy tháng nay lao theo sự diu dặt của Yến Nga ...An cũng thấy mình cũng có chút ít tên tuổi, và bắt đầu được tán dương. Nhưng cũng đồng thời cùng với sự đi lên đó An cảm thấy như mất đi con người thật của mình vậy.

"-Ồ hay ! Sao hôm nay mình lại nghĩ lẫn thân thế này ?" Mẫn An làu bàu, và rồi một gương mặt lơ mơ ẩn hiện...có lẽ nàng đã bị sợi tơ nào vướng vẫn rồi chăng ? Và những lời anh nói quả đúng !...

Mẫn An cũng có vui gì khi đứng lên sân khấu "bát nháo" này đâu...chẳng qua vì giận Huy Diễm bỏ rơi mình giữa chừng, nên nàng muốn chứng tỏ mình cũng sẽ nổi danh, sẽ đi lên mà không cần sự diu dặt của Diễm mà thôi...Mẫn An thật sự bị lời nói của Thạch Du thuyết phục rồi...

Không ngần ngại Mẫn An dùng chiếc khăn ướt lau sạch khuôn mặt rồi bắt đầu lại công việc trang điểm.

Một mái đầu bạch kim ló vào .

– An ơi đã xong chưa ? Không quay lại cô lên tiếng :

– cái gì ? Bỏ định làm cái gì đây ?

Yến Nga bỏ nhào đến chỗ Mẫn An và kêu lên với vẻ tức tối. An nhả nhận :

– Mình có làm gì đâu nào ?

Yến Nga chìa bàn tay ra. Mẫn An suýt kêu lên kinh ngạc. May là giữa thanh nhiên bạch nhật, nếu không ai mà gặp Yến Nga như thế này giữa ban đêm chắc cũng phải la làng thôi...Với bộ đồ thun may kiểu dính liền quần, Yến Nga như một diễn viên múa của sân khấu xiếc ảo thuật hơn là ca sĩ, ấn tượng nhất có lẽ là sự kết hợp từ mái đầu bạch kim xù đơ, nhất là cái màu xanh chói lọi của chiếc áo, cộng thêm chiếc mắt kính sát trùng đeo trên mắt cũng màu xanh, thêm vào đó là bộ móng tay giả xanh đậm lè, với những chiếc móng dài cong quặp xuống...ta có thể tưởng tượng như những con thú đang giương cao móng vuốt ra để vồ mồi, nhưng trang phục lại như một loài rắn. Mẫn An thật không hiểu nổi vì sao Yến Nga lại thích chinh phục khán giả bằng mô đen "kinh dị" như vậy ? Còn bây giờ nàng không biết người bạn đang đứng trước mình đây, bây giờ là con giáp thứ mấy trong số mười hai con của nhân loại...Gương mặt Yến Nga lộ vẻ bực bội:

– Bỏ làm gì xiu ra đó vậy ? trang điểm thế này mà bảo là xong à ? Bỏ muốn làm cho tôi mất mặt sao

An ? Tui đã "uốn gãy cả lưỡi" để giới thiệu bồ vào chỗ đó, vậy mà...

Mẫn An cười buồn :

– Minh lúc nào cũng nghĩ ơn Nga cả...Nhờ có Nga mà mấy tháng nay mình có nhiều sô diễn ở sân khấu nhỏ, cũng như kiếm được khoản tiền riêng mà giải quyết mọi chuyện...Nhưng thiệt là ở chỗ ông Hoan này mình chẳng hào hứng...có lẽ Nga đi một mình vậy.

– Không được.

– Tại sao ? Mình đâu có giao kèo gì mà Nga sợ.

Yến Nga gỡ cặp kính ra cài trước ngực, mắt nhìn như xoáy vào Mẫn An.

– Bồ tưởng chỉ cần hát ở vài nơi vậy là đủ, là nổi tiếng rồi sao ?...Minh đã nói rồi lần này là cơ hội cho An, tay chủ này định tổ chức một đêm diễn quy mô với những phong cách độc đáo lạ lùng nhất...Có lẽ sau đó sẽ đi nước ngoài...

Điều này Mẫn An đã nghe Yến Nga lập đi lập lại đã nhiều lần, cũng như An đã từng ao ước được đứng trên sân khấu nước ngoài như những ca sĩ nổi tiếng...vậy mà bây giờ đây khi nghĩ điều mà an nói là cơ hội đến thì Mẫn An lại do dự.

" Em hãy giữ phong cách mình An ạ. Tài năng đừng đánh đổi bằng nhân cách".

Lời Thạch Du hôm nào như vẫn còn âm vang trong lòng Mẫn An. Nó như một sự khắc nhở để An dừng lại đúng lúc.

Mẫn An kéo Yến Nga ngồi xuống cạnh mình, rồi chỉ vào trong gương :

– Yến Nga ! Bạn hãy nhìn đi, có còn là bạn nữa không ?

– Bồ đúng là "lạc hậu thời đại" Muốn hay muốn nổi danh chưa hẳn là nhờ chất giọng mà phải gây sự chú ý bằng một ấn tượng một phong cách độc đáo riêng, bồ biết không ?

– Mình không nghĩ vậy.

– Điều gì khiến bồ từ bỏ hướng đi của mình vậy An ?

Mẫn An tâm sự :

– Ai nói với Nga là mình từ bỏ hướng đi chứ ? Sân khấu là nỗi đam mê của mình từ nhỏ...và mình từng ao ước đứng trên đó...Bây giờ xem như mình thực hiện được điều đó rồi...

Yến Nga có vẻ bức dọc :

– Thôi dẹp bỏ những ước mơ - mộng tưởng gì của bồ lại đi...Tóm lại muốn thay đổi định hướng, có phải An nghe lời xúi của ai đó rồi phải Không ?

– Đúng là mình sẽ "thay đổi định hướng" nhưng không phải là xúi giục...Minh thấy anh Du nói đúng, hát dân ca nhạc trữ tình sẽ hợp với chất giọng mình hơn.

– Lại Thạch Du thì ra ông giám đốc "hèn gì chẳng dám xúi"...Mà An này, mình thật tình khuyên bồ đừng "rò" vào tay đó là hết cuộc đời.

– Vì sao ?

– Anh ta không phải "đàn ông"

– Không phải đàn ông mà Nga vừa gọi bằng gì thế ? Yến Nga cũng biết Du nữa à ? Sao hôm trước Nga bảo không biết :

Yến Nga lúng túng :

– Thì...người lập dị như thế ai mà không biết.

Yến Nga nói xong ngúng ngẩy đi ngay :

– Mình đi trước. An cũng đừng gây khó xử cho mình nữa. đầu sao chương trình diễn cũng đã sắp xếp rồi.

Mẫn An ngồi thừ ra khi tiếng xe đã đưa Yến Nga xa dần :

Tiếng chim hót líu lo trong khu vườn buổi sáng thật êm tai và dễ chịu. Hình như đã lâu lắm rồi Thạch Du không có được cảm giác êm đềm thi vị ấy của thiên nhiên, ngẫu hứng ôm lấy cây đàn guitar Thạch Du bước ra vườn:

– "Ngày nào em tuổi mười lăm. Em hay nghe tôi ngồi đánh đàn. Tiếng đàn làm nổi nhớ mênh mang. Rồi thời gian dần trôi mau em không nghe tôi dạo phím đàn..."

Mẫn An đứng lặng bên bờ tường nhìn Thạch Du đang ngồi nơi ghế đá, cây đàn trong tay trông anh chẳng khác nào một nghệ sĩ...dáng vẻ phong trần, anh như gọi tâm sự vào lời hát...

Thạch Du dứt lời cũng là lúc anh nhận ra tiếng bước chân lạo xạo trên lối sỏi. Anh ngẩng lên nhìn, một thoáng vui trong đôi mắt ấy.

– An mới tới à ?

– Từ lúc anh say sưa dạo phím đàn kìa...Thạch Du không ngờ anh hát hay như thế.

– An nhạo anh đấy à ?

Cô chun mũi cười :

– Ngoại lệ, ngộ ghê ! Tại sao có người được khen mà không thích nhỉ '

Thạch Du khò lấp :

– Em vào khi nào mà không nghe gọi cổng hả Mẫn An ?

– Đã bảo anh bạn "say sưa" mà !...Nói chớ chú Quốc, vừa lúc chú đi ra ngoài...chợ nghe anh hát "nhập tâm" quá, nên An không muốn "khuấy động"

– Đã lâu rồi cây đàn bị bỏ quên. Những tưởng đã bị đập và vứt nó đi rồi đó chứ. Bởi vì anh không muốn nhớ lại chuỗi ngày đau khổ ấy...nhưng tiếc thay nó lại là một kỷ vật.

Ánh mắt u buồn lẫn những tia oán hận, Mẫn An đã hiểu qua tâm trạng của Thạch Du, cô muốn chia sẻ, muốn giúp anh xóa tab cái nhìn phiến diện về đàn bà, bởi vì cô không muốn để anh cứ mang nỗi niềm riêng. Nhưng bằng cách nào thì Mẫn An chưa nghĩ ra, bởi vì hiện tại cô cũng chỉ là một cộng sự đắc lực của anh mà thôi. Từ khi Huy Diễm và Tân không còn làm nữa thì Thạch Du cũng dần thay đổi...Thạch Du dợm đứng lên :

– Mời An vào nhà.

Mẫn An khoát tay :

– Thôi khỏi anh ạ ! Ngồi đây trò chuyện thích hơn.

– Cũng được, vậy An ngồi đi. Tôi vào mang nước ra nhé.

– Ủa nhà hôm nay có vẻ vắng quá hén. Mấy người bạn của anh đâu mất rồi.

– Đó không phải là bạn, mà họ là những sinh viên ở xa có hoàn cảnh khốn đốn mà công tình yêu đã chủ trương hỗ trợ và giúp đỡ họ phát triển tài năng.

– À ra thế ?

– An nói gì ?

– Không... mà anh Du này ! (Mẫn An đánh bạo thăm dò)

– Sao anh sống như vậy ? Anh không nghe mọi người bàn tán.

Thạch Du nhồm dấy :

– Thì ra An cũng thường tình và tò mò như bao nhiêu người khác...Hừ !

Mẫn An vẫn bình thản :

– Thạch Du à ! Bỗng dưng anh cau có khó chịu là sao thế. Chẳng phải anh từng bảo An nhìn mình lại đó sao ? Mẫn An cũng muốn anh như thế, hãy nhìn lại mình.

– Xem ra "cô" muốn khai thác thì có. Nhưng thôi được hôm nay tôi sẽ nói cho An hiểu vì sao bấy lâu nay tôi đã để mọi người "châm chích" và cũng là người con gái thứ haiu mà tôi kể câu chuyện này.

Bằng giọng g trầm lắng, Thạch Du đều đều kể :

– Năm tôi mười lăm tuổi thì cha qua đời trong một tai nạn giao thông. Ít lâu sau mẹ tôi tái giá mặc dù tôi đã hết sức phản đối...Buồn giận tôi bỏ nhà đi bụi. Bà nội khuyên nhủ và đem về nuôi...Cô Út vì sợ tôi thừa hưởng gia tài nên rắp tâm ganh ghét. Sao đó cô phải lòng một người đàn ông rồi bòn rút tiền bạc cung phụng cho người đó và đối xử tàn tệ với nội, thậm chí bày mưu dàn cảnh "cướp đột nhập" hòng sang đoạt tất cả tài sản của nội...Nội vì buồn đau và uất ức mà sinh bệnh chết...Cô ruột đã không thương tiếc mà còn tố tụng tôi ra khỏi nhà.

Chăm chú nghe Thạch Du kể An chen vào :

– Anh hận người cô của mình suy cho cùng nó cũng có nguyên nhân...bắt nguồn cũng từ người đàn ông nọ.

– Câu chuyện đâu dừng lại ở đó. Nhờ một luật sư riêng của nội và ba mà tôi giành được mấy cổ phần làm ăn của cha là ngôi biệt thự này...Và tôi cũng biết thêm rằng mình đã có một người vợ hứa hôn do sự sắp đặt ngày trước của cha mẹ...và tôi cũng coi như báo hiếu cho cha ... Quan hệ với cô gái ấy cũng trở nên tốt đẹp trong mấy năm trời. Dùng một cái cô ấy lấy chồng và đi xuất ngoại, tôi mới vỡ lẽ ra cô ta chẳng hề yêu tôi bao giờ cả, người cô yêu là một gã đàn đấm ăn chơi gia đình không chấp nhận nên cô ta đã lợi dụng sự hứa hôn, lợi dụng tôi để làm bức bình phong, cho những cuộc hẹn hò của họ.

trong lúc buồn đời, buồn tình tôi có quen một cô gái khác, nàng chỉ mới qua tuổi học sinh và đi làm cho một xưởng chế biến. Tình yêu kéo dài chưa được bao lâu thì tôi phát hiện ra nàng đang cặp bồ

với một ông chủ xưởng và có thai... vì sợ bà vợ ông ta biết được và đánh ghen nên cô ta đã tính nước cờ này, xui cho tôi là đối tượng được chọn...cú sốc này lại càng nặng nề tâm lý tôi hơn, tôi chán ghét và căm hận tất cả phụ nữ trên thế gian...

Một câu chuyện thật không tưởng tượng nổi. Mẫn An lắng nghe mà lòng dấy lên những bức tức lẫn oán giận không ít, dù Mẫn An là khách quan chẳng trách Thạch Du là người trong cuộc cho nên anh căm phẫn và giận dữ là đúng thôi.

Thạch Du búng tay cái chóc tỏ vẻ bất cần :

– Vì thế mà mấy năm nay tôi sống mà không cần để ý thiên hạ thù ghét hay huyền thoại như thế nào về con người của tôi...

– An hiểu ! và theo An nghĩ thì cô gái này chính là người thứ nhất nghe câu chuyện của anh phải Không ?

Thạch Du không nói chỉ giật đầu...khóe môi anh lại điểm nụ cười bồn chồn. Du tiếp :

– Tôi tưởng tượng ra mình sẽ hận "đàn bà con gái" tận xương tủy. Tôi trả thù họ bằng cách mà giờ nghĩ lại, đôi khi tôi cũng kinh tởm chính mình.

Tròn mắt lạ lẫm và chú ý đến những lời Thạch Du nói, nhưng Mẫn An không sao đón nổi hành động của anh là gì.

– Sao ? Thích nghe lắm à ?

Thạch Du lại hỏi với giọng lắc lắc, nửa tự ái nhưng nửa tò mò lại thắng...Mẫn An dài giọng :

– Tôi nghĩ trước sau gì anh cũng nói ra hết. Biết đâu tôi là người thứ hai cũng là người duy nhất hiểu tận tường...dù gì Mẫn An trong mắt anh bây giờ cũng không đến nỗi ghét phải Không ?

Thạch Du thò tay vào túi áo tìm gói thuốc và nói :

– Xin lỗi An tôi muốn hút một điếu thuốc.

– Anh cứ tự nhiên.

– Tôi chỉ sợ khói thuốc làm An không quen và khó chịu.

Mỉm cười tự nhiên và thiện thiện An nói :

– Không quen thì đúng ! Vì tôi không biết hút nhưng khó chịu thì không. Tôi ngửi được mùi khói thuốc, anh cứ hút tự nhiên và thoải mái.

Rít một hơi thuốc thật sâu vào lồng ngực, rồi Thạch Du thở ra từ từ cho những sợi khói bay bay...Anh nhìn những sợi khói trắng mù mờ đang hòa vào khoảng không mà hắng giọng :

– An biết tôi trả thù bằng cách nào không ? Tôi bỏ tiền ra mua họ như những món đồ chơi, "vùi dập - chà đạp và vứt bỏ".

– Thật là kinh khiếp, tàn nhẫn và độc ác quá...Anh có thể như vậy sao Du ?

– Vâng chính tôi còn kinh tởm mình mà...Nhưng cuộc chơi nào rồi cũng kết thúc với một sự vui vẻ lẫn chán nản...và tôi đã vô cùng chán ngán với lối chơi này...Thế là từ đó...(Du nín bật)

Mẫn An vò nát những chiếc lá cây trong tay, cô ném ra xa mà vẫn nghe còi cào...bức tức vô cớ...

Nhưng có lẽ vì vậy mà An nhìn rõ được con người thật của Thạch Du để thấy vì sao anh phải uất ức trong lòng.

...Tiên Mẫn An ra cổng Thạch Du nói nhiệt tình :

– Hôm nay Vú Hà có công chuyện riêng phải ra ngoài, nên tôi không mời An ở lại dùng cơm. Tôi hẹn An một dịp khác sẽ giới thiệu người Vú đã nuôi tôi từ nhỏ.

Mẫn An ngạc nhiên :

– Thế tôi lại đây nhiều lần mà không biết.

– Vú về quê lo bệnh cho chồng...giờ ông qua đời nên Vú mới trở lên thôi...

– Ra vậy ! Thôi An về, vâng xin hẹn anh dịp khác. Và An rất tin như vậy, vì anh đã hứa giúp đỡ An chuyển qua hát nhạc dân tộc, thì cơ hội đến nhà anh sẽ thường hơn đây.

Thạch Du đứng nhìn theo đôi bàn tay vẫy vẫy của cô mà không rõ lòng đang nghĩ gì...

oOo

Bàn tay Vú Hà cứ run lên theo từng lời kể của bà Năm Ánh, tách trà cứ tung lên như nhảy khỏi tay Vú, Vú phải để tách trà xuống bàn.

– Chị Hà, chị hãy bình tĩnh nào.

– Chuyện vậy mà Năm Ánh bảo tôi bình tĩnh làm sao được chứ. Trời ơi ! Có phải là con tôi không ?

Rồi bà lại ôm mặt khóc sục sùi. bà Năm Ánh thương cảm :

– Thật ra mọi chuyện trên đời đều có thể xảy ra cũng như không thể xảy ra chị Hà ạ...và lại chuyện

người giống người còn có, huống chi chỉ là cái bột son. Hơn nữa tôi thấy cô gái nọ chẳng có một nét gì trên khuôn mặt giống chị cả, chị Hà ạ.

Vú Hà bùi ngùi :

– Cũng chính vì không giống cha giống mẹ mà con bé đã không được thừa nhận, bị hắt hủi cho đến nông nỗi "đoạn lìa cốt nhục" như thế ...Trời ơi là trời !

Vú Hà lại kêu gào về đau thương. Bà Năm Ánh cũng xúc động không kém. Trong đầu bà câu chuyện hôm nào Vú Hà kể lại vẫn còn như in, một gia đình giàu có lại đem cháu nội gởi vào cô nhi viện, để rồi mới hay ông bà nội đã ký tên cho một gia đình khác và họ đã mang đi biệt tăm. Mắt bà Năm Ánh vụt sáng, bà chạy đến bên chiếc tủ, lôi một đồng hồ đeo ra lục tìm, một lát bà reo lên :

– Đây rồi !

– Hà ?

– Chị cứ khóc bù lu làm tôi quên mất. Có cái địa chỉ hôm đó cô gái nọ có dặn tôi đến kiểm cổ nếu vết thương có gì...Rồi khi tìm đến chỗ chị không có chị ở đó...Tôi lại quên bằng đi luôn...

Vú Hà chấp tay lên ngực về mừng rỡ :

– Ôi cảm ơn trời phật, cảm ơn cô nhiều lắm cô Ánh. Nếu đúng là con tôi thì cô chính là người mẹ sinh "lần thứ hai" đó...

– Thôi được rồi ! Chưa biết sự việc thế nào...Chị uống nước cho tỉnh táo đi, rồi mình đi đến đó...

– Ừ. Đi ngay Ánh ạ.

oOo

Chiếc xích lô dừng trước cổng sắt màu xanh...bà Năm Ánh coi lại thật kỹ số nhà ghi trên vách cổng...Nhưng sao ô khóa năm trơ trọi im lìm với tấm bảng nhỏ gài bên dưới : "Nhà cho thuê". Nghĩ là sao ? Hai người đàn bà đều không hiểu được.

Nhưng hỏi cũng chả biết ai mà hỏi. Nhà ở thành phố thì san sát nhưng cửa kín tường cao, lúc nào cũng đóng im ỉm, thậm chí hai nhà kề cận nhau, còn không biết tên nhau nữa là.

Thất thiểu quay trở ra, về mặt Vú Hà in đầy nỗi thất vọng vừa lúc cánh cổng vào bên cạnh hé mở...Bà Năm Ánh vội bước lại chụp tay cậu bé đang dắt chiếc xe đạp.

– Cháu. Cháu ơi ! Cho dì hỏi thăm.

– Hỏi mẹ cháu à ? mẹ cháu hồng có ở nhà đâu.

Thằng bé nói ngay mà mắt nhìn người lạ như dò xét.

– Không ! Dì hỏi nhà bên cạnh...

– À ! Thì ra mấy dì muốn thuê nhà hả...vậy mà cháu hết hồn...cứ tưởng kiếm...

Thằng bé bỗng bỏ ngang rồi im bặt.

Tuy không hiểu gì nhưng giờ phút này hai người đàn bà đầu bện tâm đến vẻ khác lạ cũng như câu nói lấp lửng của cậu bé làm chỉ.

– Dì không thuê nhà mà hỏi cái cô gái ở nhà này, cô ấy đâu mà cho thuê vậy cháu...

– Dạ đâu biết ! Mà nhà này hồng phải của cô gái nào đâu...của bà Bảy Ngộ cho thuê. Hai dì muốn hỏi thăm thì đến bà Bảy đó...Thôi con đi đây để bị mẹ mắng.

Thằng bé nói và phóng xe vọt cái mất hút...Đúng là gia đình thằng nhỏ có vấn đề, khi thì nó nói mẹ không có ở nhà lúc thì bà o mẹ mắng. Vú Hà chép miện thầm nghĩ, nhưng rồi cũng chẳng bận tâm chi chuyện thiên hạ.

– Giờ tính sao chị Hà ?

– Tìm bà Bảy Ngộ nào đó.

– Ở đâu ?

Mặt Vú Hà chợt sáng. Vú Hà kéo bà Năm quay lại cánh cổng khóa khi nãy. Đây rồi hàng chữ liên hệ địa chỉ...số điện thoại.

Vậy chiếc xích lô hai người đàn bà lại buông tiếng thở dài...

oOo

Mùi chiên xào từ nhà bếp bốc lên nồng nặc, thơm phưng phức, Thạch Du ngang qua nhà bếp đã định đi luôn nhưng chợt nhớ gì anh quay lại, Vú Hà đang cầm dưa mà đôi mắt như đê tận đâu. Mùi thơm không còn nữa mà hình như có một sự cháy khét.

– Vú Hà !

– Ồ...

Vú Hà lúng túng quay lại đôi dưa rơi xuống đất...Vú khom xuống lượm và chợt nhớ vội tắt bếp, về

mặt u buồn, Thạch Du nhìn người Vú bằng ánh mắt thương cảm.

– Vú có chuyện gì à ?

– Không có đâu cậu Du.

– Vú đừng có giấu con. Mấy hôm nay thầy Vú lạ lắm. Lúc nào cũng thở ra...Nếu Vú không khỏe thì cứ nghỉ ngơi đi...Chuyện ăn uống không cần thiết phải chăm chút cho con như vậy.

– Ừ. Vú biết rồi mà !

Hình như bà Vú có tỏ vẻ nhu bình thường, nhưng Thạch Du vẫn nhận ra có một cái gì đó thật là bất ổn, chợt Du thấy ngón tay trở nơi bàn tay trái của Vú sưng húp tím bầm. Du hốt hoảng :

– Tay Vú sao Thế ?

– Ồ...hôm trước Vú chặt xương trúng tay thôi mà.

– Vú chủ quan quá...sưng tấy lên thế kia mà hông sao ? Vú có uống thuốc gì chưa.

Vú Hà cười xòa :

– Làm bết đứt tay là chuyện bình thường thôi Du ạ, có gì mà cậu cứ hoảng lên.

Vú Hà chỉ biết nói thế để Thạch Du an lòng. Quả là mấy ngày nay Vú chẳng còn tâm trí để tập trung vào việc gì cả. Những tưởng mọi chuyện đã thuộc về quá khứ xa xăm. Vú cam phận sống trong chuỗi ngày còn lại trong cô đơn quanh quẩn...Thì Vú lại gặp "so" Ngọc người ở cô nhi viện ngày xưa. lại được nghe một câu chuyện thật vô cùng thương tâm là đứa con gái của Vú sau khi gia đình giàu có đem khỏi cô nhi viện để đổi với một người bạn khác một đứa con gái lại để hợp hóa giấy tờ đi nước ngoài. Người đàn bà có tên Ly Ly với đứa con gái lại vì tình cảnh gia đình cũng đã cho đứa nhỏ này cho bạn mình nuôi nấng. Thế là khi Vú Hà gặp bà Ly thì mọi chuyện cũng đã đâu vào đấy...Người bạn đó không còn ở đất Sài Gòn...Nhưng qua tấm ảnh cũ của nhà bà Ly, Vú Hà đã nhận ra nét mặt hao hao giống chồng mình, chồng của Vú Hà vì nguyên nhân đó mà trở nên tâm thần và vừa mới qua đời cách đây không lâu...Bỗng dưng ngày hôm nay Vú lại có một nguồn tin về đứa con mình...Nhưng rồi nó hiện ở nơi đâu. Vú Hà vẫn không quên lời bà Bảy Ngô hôm Vú và bà Năm Ánh tìm đến, sau khi nghe Vú trình bày bà nói:

– Hai chị tìm cô An hả ? (một cái tên lạ hoắc !...Vú Hà trầm nghĩ)

– Thú thật tôi cũng chẳng rõ về thân thế gốc tích...chỉ thấy cô ấy bảo thuê ở để tiện việc đi làm...Hơn nữa tiền bạc cũng sòng phẳng, và hậu hỉ khiến tôi chẳng có gì phải phàn nàn hay lưu ý cả. Và lại căn nhà đó để không cho thuê nên tôi cũng ít lui tới.

– Khi trả nhà cô ta không nói đi đâu sao chị ?

– Không ! Nhưng có điều này tôi nghe người bạn ở khu đó nói sau này cô thường dẫn một cô bạn gái về đó nhưng cách phục sức trang điểm của cô nọ thì người ta đoán là hạng cave ở vũ trường, cũng có thể là loại gái bao của những ông chủ giàu có...

Vú Hà thoáng lo sợ khi nghĩ đến đứa con của mình phải rơi vào tình cảnh đó.

Bà Năm Ánh đã an ủi và trấn an cũng như hứa sẽ tìm ra được tông tích cô gái vô danh kia cũng đã mấy ngày rồi, chẳng biết bà Ánh có dò la được gì chưa. Vú Hà vô cùng sốt ruột, nên cứ để đầu óc đi lúng túng...

– Thôi con có công việc phải đi. Vú làm gì cứ làm đi, nhưng nhớ nếu có bệnh gì Vú nên đi bác sĩ nhé.

Thạch Du lên tiếng cắt ngang luồng suy nghĩ của bà. Vú Hà không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn theo bóng Du...

oOo

Yến Nga à ! Em nói sao, Mẫn An đến nhạc viện học đàn và nhạc dân tộc hả ?

– Đúng vậy !

– Thật là lạ !

– Chẳng có gì gọi là "lạ" cả anh yêu...mà cái đó gọi là "động lực tình yêu".

Huy Diễm gần giọng :

– Em nói gì ?

– Mẫn An bảo em là nó đã tìm được tình yêu.

– Chẳng lẽ em muốn nói chính là Thạch Du.

– Vâng

..

Huy Diễm kêu lên :

– Em ơi là em ! Đã bảo em qua để làm mất uy tín của Thạch Du cũng như của công ty dần dần...vậy mà em không làm được việc lại để họ cùng tiếp cận nhau.

– Anh mới lạ ! Cơ hội đến với họ như thế , giống như là "cua kẹp" vậy mà người ta nói "cua kẹp" thì trời giáng cũng không nhả nữa, huống hồ chi em ?

– An không tin Thạch Du có bệnh đồng tiệt sao ?

Yến Nga suy nghĩ :

– Không hoàn toàn tin. Có nghĩa là con nhỏ vẫn còn do dự, phải chi tên Tân gà mái đừng bỏ việc vì người yêu gài sớ đe thì tình thế bất lợi rất nhiều...đằng này.

Huy Diễn đâm chiêu .

– Thôi được việc tạm gác lại để anh lo. Nhưng em chưa nên buông Mẫn An ra dễ dàng nhé. Vô tình nó phá hỏng kế hoạch của anh. Anh hứa không để cho nó yên đâu.

Yến Nga liếc xéo Diễn :

– Chớ không phải anh đã từng để con tim "xao động" vì nó sao ?

Huy Diễn bẹo cằm Yến Nga nịnh nọt :

– Đàn ông mà ! Thằng nào chẳng khoái hoa lạ hờ em ? Có điều bông hoa này sắc mùi "quê mùa" làm sao hấp dẫn hả em cưng ?

Rồi gã trợn mắt nói thêm :

– Mẫn An đó, không có "vé" với anh đâu...

– Xi ! Ai thèm...

Yến Nga nói thế nhưng trong lòng sung sướng rơn. Từ lâu rồi lao vào chốn đèn hoa ảo sắc, Yến Nga đã quên cả hiện tại, quá khứ cũng như vùi chôn cả tương lai...rồi gặp Diễn cô đã si mê và yêu Huy Diễn cuồng nhiệt bất cần Diễn có yêu mình thật không...Bây giờ vì Diễn cô sẵn sàng lòi cả cô bạn mà đã có một thời gian dài lo lắng, yêu mến cô...vào cuộc. Đúng là trò đời !

Trong khi đó Huy Diễn lại phác thảo cho mình những tính toán khác. Đối với hắn dù không ăn vẫn phải phá cho hả...

Tập 7

Tô lại những đường viền môi thật kỹ và khéo léo. Kiều Tiên nhìn lại trong gương lần nữa. Nàng rất hài lòng. Trong nàng chẳng khác nào diễn viên Hàn Quốc. Không thể sao được chứ ! Mò đen mà. Từ thời son môi cho đến màu phấn, màu mắt, xắc tay, trang phục...Kiều Tiên đều chuộng như thế. Cách trang điểm này nó không lòe loẹt nhưng rất ấn tượng, vì Tiên cũng hiểu được cá tính Thạch Du một con người thích sự sâu lắng...Kiều Tiên không hiểu mình lại yêu anh đến thế. Trong khi thực tế bây giờ đã có hai bờ đối nghịch. Xung quanh cô có khối chàng tơ tưởng, muốn làm bạn đồng hành...Tiên vẫn phớt lờ...Trong khi tìm đến với Thạch Du chỉ được đáp lại bằng sự lạnh nhạt, xa vời...Nhưng Kiều Tiên vẫn cố gắng và cô tin mình sẽ làm được điều đó, bởi vì đối với mọi người Thạch Du trở thành con người "không mấy bình thường" như phải mạnh. Ngay đến cả Thủy Liên còn tin răm rắp kia mà.

Kiều Tiên lại buồn cười khi nghĩ đến Thủy Liên, cô bạn thân nhất của mình mà cũng bị lừa. Nhưng nếu cô không làm thế thì chưa biết chừng Thạch Du đã chinh phục được Thủy Liên hay ngược lại rồi cũng nên. Vô tình hôm đó Liên đến chơi và thấy được tấm ảnh của Thạch Du và Kiều Trang mà Kiều Tiên đã "ăn cắp" và cất giữ lại. Bây giờ nàng chỉ còn cất phần ảnh của Du ra và dán vào cạnh ảnh của mình để mà mơ mộng.

– Trời ơi ! Một khuôn mặt thật là ấn tượng Tiên nhỉ .

Thủy Liên đã kêu ngay khi thấy, Tiên hỏi lại .

– Ấn tượng là sao ?

– Mi còn phải hỏi...Nếu nói về đẹp trai thì không phải là nhất. Nhưng cái vẻ đàn ông thì phải nói dễ thu hút đấy. Tao tin chắc đũa con gái nào gặp hắn cũng phải cảm thôi. Mà để tao thử coi...

Kiều Tiên hoảng hồn, cô lo sợ thật sự mặc dù Thủy Liên nói chơi...Nhưng ở đời khó nói trước được điều gì cả. Ngày trước cô đã từng đau khổ vì không thể tranh giành với chị của mình...Thì bây giờ cô lại sợ lại tái diễn cảnh tranh dành với bạn ư...

Thế là Kiều Tiên tìm đủ mọi cách để Thủy Liên không có dịp tiếp cận Du cũng như "tô xám" thêm những điều về Thạch Du. Để rồi Thủy Liên chẳng có một cơ sở nào để nghĩ về Du cả... và mọi chuyện đều đã đến như ý...hơn nữa bây giờ Liên cũng đã lấy chồng Việt Kiều, đã đi xuất cảnh...chỉ tội nghiệp cho Tân bị người yêu lừa và ngờ oan...

– Quái quái gì mình lại nghĩ đến chuyện thiên thể nhỉ ?

Kiều Tiên chợt kêu thầm, rồi đứng lên khỏi bàn trang điểm. Hôm nay ba nàng không đi làm bằng xe hơi nên chiếc xe còn đậu ngoài sân...

Kiều Tiên vội lên phòng mẹ mượn chìa khóa...Cô mỉm cười cho rằng mình đúng là giống cô gái Hàn Quốc rồi...và Thạch Du chắc cũng không thể trở như chiếc bàn "Thạch" trước dung nhan diễm tuyệt này.

Sự phấn khởi và niềm vui càng làm hồng nhan sắc của nàng hơn...

oOo

– Bác ơi ! Cho cháu vào gặp giám đốc.

Kiều Tiên dừng xe trước công ty, cô nói với người bảo vệ. Ánh mắt ông nheo lại rồi nhìn cô nói :

– Giám đốc vừa đi ra ngoài rồi.

– Bao giờ về ?

– Điều đó tôi không biết. mà cô tìm có việc gì không ? Có cần tôi nhắn lại. Cô cứ ghi vào sổ cho tôi mà khỏi vào văn phòng cũng được.

Bác bảo vệ vừa nói vừa chìa ra cuốn sổ nhỏ để bên cạnh bàn điện thoại...

Kiều Tiên lơ đãng nhìn xung quanh...cô gỡ cặp kính ra cài lên đỉnh đầu...Khiến ông bảo vệ hơi chau mày :

– Chẳng biết phải cô gái naà hay làm giám đốc bức bối đây không ? Nãy giờ ông ngồi ngờ, giờ cô gỡ kính ra ông mới giật mình...Lúc trước ông thường cho người vào tùy tiện mà bị Thạch Du cản nhằn, vì thế Thạch Du đã gắn điện thoại bàn cho ông để ông có thể trao đổi hỏi ý về người khách mà Du sẽ tiếp...

Kiều Tiên chưa kịp trả lời câu hỏi của ông bảo vệ, đã nhìn chăm chú người con gái đang đi ra...Mẫn

An cũng nhận ra Kiều Tiên. Nàng tí vẻ vui vẻ thân thiện :

– Chào chị...Quên chào Tiên...Kiều Tiên đi đâu thế ?

Hình như Kiều Tiên không có vẻ chú ý câu hỏi, mà cô bận quan sát Mẫn An.

Mẫn An bận bộ váy ngắn màu xanh nhạt thật đơn sơ mà cũng thật ngây thơ.

Kiều Tiên suýt bật cười khi nhớ đến vẻ ngờ nghệch của cô gái quê hôm nào bị rạch túi mất cả tiền bạc...Bây giờ nhìn Mẫn An khó ai đoán được cô ta là một người con gái quê mùa cả.

– Chị quen giám đốc à ?

Mẫn An lại gọi chị và xin lỗi vì quên...Nhưng Kiều Tiên lại nghĩ có lẽ con nhỏ muốn chê mình lớn tuổi hơn chăng ? Hơi bức nhưng Tiên vờ tỉnh bơ:

– "Thuận miệng hay thích" thì cô cứ gọi...không cần lỗi phải mà chi...mình xa lạ mà !

Lời nói khinh khỉnh của Kiều Tiên khiến Mẫn An chợt dạ. Nàng bước lại chỗ ông bảo vệ nói gì đấy...Kiều Tiên chỉ nghe loáng thoáng có tên Thạch Du khiến nàng nhú mày suy nghĩ.

"Tại sao con nhỏ không gọi giám đốc mà lại gọi tên như người thân thuộc..." Kiều Tiên bỗng chú ý đến Mẫn An hơn.

Kiều Tiên hỏi Mẫn An một câu :

– Mẫn An vì sao cô xin được vào đây vậy ? Ai giới thiệu cô ?

– Kiều Tiên không nhớ hôm đầu tiên mình gặp nhau sao ?

Kiều Tiên nói thầm :

"Làm sao mà không nhớ chứ. Hôm ấy lóng ngóng, điệu bộ thật lú chứ đâu phải như bây giờ" Tiên giả lả :

– Khi ấy vội quá, tôi cũng không hỏi cô đi đâu.

– May mắn là An gặp "quí nhân" gặp lại được Kiều Tiên và nhờ số tiền mà Tiên giúp đỡ mình cũng sống được cả tuần...việc xin vào công ty này cũng chỉ là cầu may thôi, vì An đã xin rất nhiều chỗ rồi, cũng như đi làm thuê làm mướn đủ mọi việc.

– Mẫn An thế mà khá đấy ! Một lời nói chẳng biết khen hay là chê, Mẫn An cũng không hiểu nổi.

Câu chuyện tạm dừng lại khi có tiếng kèn xe...và người lộ vẻ kinh ngạc trước tiên chính là Kiều Tiên.

– "Kèn xe báo hiệu cho Mẫn An. Chứng tỏ quan hệ hai người này chẳng bình thường chút nào".

Kiều Tiên cả giận, cô bước về phía Du. Riêng Thạch Du, anh cũng bất ngờ :

– Chào Tiên ! Cô lại đến đây nữa à ?

Vẫn một kiểu cách lạnh nhạt khiến Tiên tức tối, nhưng phải dằn lại:

– Anh Du em có việc gặp anh.

Cô nói mà liếc khẽ về phía Mẫn An, Thạch Du thẳng thừng :

– Nhưng tôi thì chẳng có lý do để gặp Tiên cả...Hơn nữa tôi cũng đang có việc riêng, Kiều Tiên à đừng có cố công vô ích.

Một câu nói chẳng khác gì ca nước lạnh tạt vào mặt nàng té tái, Kiều Tiên hoàn toàn không thể hiểu nổi vì sao chàng lại có thể trở như đồng trước một người con gái kiều diễm xinh đẹp như mình...Hơn nữa Tiên đã sẵn sàng gọi mời dâng hiến...Còn Mẫn An cô ta là gì cơ chứ ? Hay chẳng qua cũng vì "tư lợi riêng..." một cô bé nhà quê muốn lột xác, muốn đổi đời thì bảo sao chẳng được.

Kiều Tiên bỗng nghe tức tối lẫn oán giận vô cớ...Thế là mất toi buổi trang điểm, buổi chuẩn bị...

Kiều Tiên mím môi nhìn Du :

– Thôi được em không làm phiền anh.

Quay sang Mẫn An này giờ không nói câu nào. Tiên nói nhỏ .

– Mình đi nghe An !

Mẫn An chỉ cười nụ trước thái độ như thân thiện của Kiều Tiên...

oOo

Thạch Du yên lặng lái xe, bầu không khí thật nặng nề, Mẫn An đánh bạo lên tiếng :

– Anh nói gì đi chứ, tự nhiên căng thẳng vậy ?

– Anh khó chịu à ?

– Vâng ! Ngột ngạt lắm.

– Mẫn An ! Em làm tôi thất vọng quá !

Thạch Du nói ánh mắt thì trở nên nghiêm khắc lạnh lùng. An cũng không tài nào đoán nổi.

– Thì ra em và Kiều Tiên đã biết nhau. Tại sao em không hề nói cho tôi biết việc này ?

Đến lượt Mẫn An chưng hửng. Thì ra nguyên nhân bộ mặt hình sự của Du là đây. Nhưng Tiên biết Mẫn An thì có liên quan gì cơ chứ ? Và chẳng lẽ nàng có mối quan hệ với ai cũng phải trình báo cho anh cả sao ? Làm bạn - Làm người yêu là như thế ư ? Tuy Thạch Du tỏ ra thân thiện và gần gũi bọc bọc nổi niềm riêng nhưng có phải là tình yêu thật sự từ hai phía của hai người chưa ? Chính Mẫn An đôi lúc cũng còn rất mơ hồ.

Mẫn An mím môi :

- Chỉ việc con con như vậy mà anh cũng hạch sách.
- Biết đâu mọi việc đều có sự sắp xếp.
- Anh nói thế với ý nghĩ gì ?
- Tùy em nghĩ.

Nàng nguýt dài :

- Tự anh nói ra rồi bắt người ta nghĩ...thực ra An gặp Kiều Tiên cũng chỉ là dịp tình cờ...Tiên rất tốt bụng.

Rồi Mẫn An kể lại sự việc mình đã ra tay "đánh cướp" thu hồi tài sản hộ Kiều Tiên ra sao lẫn việc nàng "bị cướp" phải nhờ Kiều Tiên giúp lại...

Thạch Du cười khẩy :

- Hy hữu đấy !

Tự ái khiến ms ngồi làm thinh, nàng không muốn phân bua hay trần tình gì, trong khi nàng nói thật thì Thạch Du có vẻ không tin là còn chế nhạo là sao ? Còn Thạch Du cảm thấy có một sự hụt hẫng...hay bản tính đa nghi lại bắt đầu trỗi dậy trong người anh..."Cớ gì An lại giấu anh việc nàng quen với Kiều Tiên ?"

oOo

Dừng xe trước một con hẻm nhỏ, Mẫn An cảm thấy e dè vì sự xô bồ của những người dân sống ở đây. Khu dân cư của những người lao động nên có vẻ tạp nhạp quá...Nhưng dẫu sao An đã đồng ý đến thì không thể thất hứa. Cô cũng không hiểu vì sao sáng nay người đàn bà đó biết được công ty mà đến tìm cô...bà khuôn khoản mời cô đến chuyện tại nạn hôm nọ.

An lại nhìn số nhà hai bên và kia rồi, căn nhà nằm cuối hẻm, có vẻ khang trang hơn những ngôi nhà này giờ An trông thấy. Cô mạnh dạn đẩy cánh cổng vào bởi vì nó chỉ khép hờ, và cô khựng lại khi nhìn thấy người đàn bà lạ bước ra mà không phải là người cô đi tìm...Bỗng dưng cô thấy ngượng vì sự thiếu lịch sự của mình. An chào ngay :

- Bác ơi cho cháu hỏi thăm nhà bà Năm Ánh.

- Đúng là nhà này rồi, và cô có phải là do Năm Ánh mời tới...

- Dạ, thế bà Ánh đâu rồi ạ ! Cái nhìn của người đàn bà thật lạ, Mẫn An vô cùng thắc mắc nhưng chẳng thể đoán nổi điều gì, cô dựng chiếc Honda bên cạnh chậu hoa giấy rồi theo người đàn bà vào nhà vừa ngồi xuống mép ghế đã thấy bà Năm Ánh tắt tả từ ngoài vào, bà hô hỏi :

- Tôi ra đầu hẻm đón cô...Thế mà cô đã vào đây...Ừ mà sao tôi chẳng thấy cô nhỉ ?

Mẫn An gật đầu chào bà Ánh và đi thẳng vào vấn đề :

- Di Ánh đi bảo có chuyện cần bảo cháu ?

Bình tĩnh cầm chiếc phích nước rót vào ba cái ly. Bà Ánh cười :

- Thông thả uống ly nước sâm dứa đi Mẫn An...Chị Hà vừa ngồi xuống đi, để rồi ta bắt đầu câu chuyện. Thế này cô An ạ ! Hôm nọ tôi có nói về bức son hình chiếc lá của cô, thực ra tôi mời cô đến đây trước là để chị Hà gặp mặt và nghe câu chuyện đáng thương mà hôm nào tôi nói với cô đó...Chị Hà chị nói đi chứ.

...Mẫn An ngồi chết trân như pho tượng trước sự việc người đàn bà có tên Kim Hà vừa kể. Là mẹ cô đấy ư ? Một sự thật đang phơi bày ra trước mắt An đây sao ? Những giọt nước mắt của bà Hà như giòng suối tuôn trào ướt đầm bên vai Mẫn An. Chính Mẫn An cũng quá đau lòng. Lời nói của Mẫn An cũng nghẹn đi :

- Thừa di...(An ấp úng vì mình chưa thể gọi bằng một danh xưng khác). Con cũng chỉ mới biết sự thật mình là đứa con nuôi của má Hạnh khi má con bệnh nặng và đột ngột qua đời...cho nên con cũng chẳng tường tận nguồn cơn về câu chuyện cũng như về gốc tích của mình. Nhưng theo lời má Hạnh nếu con tìm gặp bà Ly thì sẽ rõ tất cả...

Mẫn An lại nghẹn ngào khi nhớ lại mình chân ướt chân ráo lên Sài Gòn, cơ hội tìm gặp cha mẹ ruột lại quá mong manh. Khi người duy nhất có đi tìm nhưng cũng chẳng gặp...

Bà Hà cố dần cơn xúc động để kể nốt cho Mẫn An nghe rõ nguồn cơn sự việc. Từ vấn đề bà xuất thân thuộc tầng lớp nghèo phải đi ở mướn cho gia đình danh giá rồi cậu chủ phải lòng rồi cảnh làm dâu còn hơn một kẻ tôi đòi, cho đến sự việc sinh con không phải là con trai nối dõi, và đưa bé lại không có nét giống cha và mẹ cho nên số phận bà Hà bị đat đến bi thảm...

Mẫn An nghe qua mà tưởng chừng mình đang xem một cuộn phim mới về cuộc đời người phụ nữ sống trong thời phong kiến.

– Mất con mẹ tưởng mình hóa điên luôn. Nhưng oái ăm thay mẹ không được điên để quên hết uẩn khúc trong đời mình...và mẹ cũng ra đi với lời thề không nhìn lại những người "độc ác" đó nữa...

Rồi tình cờ mẹ gặp sơ Ngọc. Người lại cho biết một chi tiết khác. Thế là mẹ tìm gặp bà Ly...Nhưng quả là định mệnh sắp đặt. Hay tại ông trời cao thích đay dọa người nghèo hèn...Bà ly Ly là người sống với nghề "bán hoa" nên khi sinh đứa con gái lai đã đổi cho người bạn, và đem đứa nhỏ này gởi cho một người khác...Đó chính là má Hạnh của con đó An ạ...Có lẽ bà Hạnh vì không muốn mất con nên giấu nhem tông tích đó thôi...Cũng không chê trách bà ấy được.

– Bà Ly hiện sống ở đâu ? Con đã đến bến Vân Đồn theo lời dặn của má Hạnh nhưng không biết gì cả.

Bà Hà bùi ngùi :

– Bà ấy không còn sống ở chỗ đó từ khi câu chuyện ấy xảy ra lặn. Có lẽ vì cô đem con đi xa và trốn lánh má Hạnh con đã không còn liên lạc nên không biết...Nhưng bà Ly đã chết hơn mười năm nay rồi con ạ...chết vì bệnh "nan y" của đời cô gái làm tiền...

Bà Hà cứ mân mê vết son trên cổ tay Mẫn An mà nói :

– Nguồn hy vọng gặp lại con của mẹ cũng đã tắt theo cái chết của bà Ly...Không ngờ dì Năm Ánh lại gặp con...Chính bớt son "đặc biệt" này để mẹ con ta nhận nhau. Đúng là trùng phùng do ông trời sắp đặt con ạ...Năm Ánh ơi tôi sung sướng, mãn nguyện quá và tôi cũng biết lòng mang ơn Năm Ánh...

– Một thời làm mục đỡ "đê", tôi quả thật mới gặp một tình cảnh như mẹ con chị đây chị Hà ! Thôi bây giờ mẹ con cứ trút cạn nỗi lòng đi. Thú thật tôi cũng bị "ép tim và hồi hộp" hơn cả khi theo dõi trận đấu bóng đá của đội Brazil...năm nào nữa...

Bà Năm Ánh lại pha trò cho bầu không khí bớt đi vẻ căng thẳng.

– Đột ngột quá ! Con khó mà chấp nhận phải Không An ? Có lẽ đọc thấy sự lưỡng lự và phân vân nơi ánh mắt đứa con gái ngây thơ bị giòng đời thả trôi bồng bềnh, mặc cho bão giông sóng dập, bà chỉ biết khóc và tự trách lấy mình.

– Vâng ! Quả là đột ngột nhưng thực ra con cũng đã chuẩn bị tâm lý lâu rồi...Nhưng có điều không ngờ tình tiết "bi thảm" quá. Đúng như dì Năm Ánh nói "đầy kịch tính".

– Thôi "chuyện đến cũng đã đến, chuyện xảy ra cũng đã xảy ra..." Bây giờ hãy nói những chuyện sắp tới đi.

– Cám ơn chị Năm Ánh.

– Chị làm gì cứ nói mãi tiếng cám ơn vậy chị Hà. Để tôi làm món gì ăn mừng sự sum họp này chứ...

Dì Năm Ánh cứ huyền thuyên vui vẻ. Mái nhà đơn sơ nhưng lại đầy ắp những tình cảm khác lạ trong từng tâm trạng của mỗi con người đang hiện diện nơi đây...

oOo

Không khí trong quán bar vẫn ồn ào sôi động...Kiều Tiên đưa ly rượu lên môi chưa kịp uống thì đã có một bàn tay ngăn lại :

– Đừng uống nữa Kiều Tiên.

– Mặc tôi ! Anh là ai ?

Rồi Kiều Tiên ngược lên, nhận ra Huy Diễn nàng buông thông:

– Vì sao anh lại ngăn tôi. Anh biết gì chứ ? Tôi đang muốn say, thật say.

– Say để làm gì ? Liệu say nó có giúp gì được cho Tiên không ?

Hơi men chếch choáng, Kiều Tiên lại hỏi Diễn :

– Huy Diễn anh nói đi ! Anh thấy tôi thế nào ?

– Kiều Tiên đẹp lắm ! Tiên như vị nữ thần Apsara....

– Vậy mà tôi chẳng có gì trong mắt "người ta" cả.

Kiều Tiên nói bằng giọng điệu thâm buồn, Huy Diễn nắm bắt tâm lý nàng nên anh cho đây là cơ hội cho mình. Kiều Tiên đang thất tình mà tâm trạng cô ta bây giờ là nỗi chán chường thất vọng một

cảm giác khó có thể tả nổi, Huy Diễm đánh đòn tâm lý ngay :

- Tiên có muốn chiếm hữu tình yêu không ?
- Muốn hay không muốn điều đó không tùy vào Tiên. tình yêu từ một phía mà...
- Theo tôi chỉ có cách phải để "cô gái khác" đừng yêu anh ta.

Đôi mắt Kiều Tiên như chiếu vào mắt Huy Diễm, cô cứ ngỡ rằng Diễm từng tình cảm với Mẫn An, nên không muốn Mẫn An mất vào tay Thạch Du thế thôi. Xem ra thì hợp tác chỉ có lợi cho hai bên. Nhưng thuyết phục Mẫn An bằng cách nào khi tình yêu đang đến với họ thật ngọt ngào êm ả.

Huy Diễm và Kiều Tiên lại nâng ly như chúc mừng cho kế hoạch sắp tới của họ...

oOo

Quán nước nằm cạnh bờ sông thật mát, gió thổi lồng lộng nhưng lòng Mẫn An lại nhu hỏa lò rục nóng, Kiều Tiên ngồi đó dằng trằm ngâm tư lự. Từ khi quen và gặp gỡ Tiên bao lần, có lẽ bây giờ, mới bắt gặp nét tư lự nơi cô gái ngổ ngáo kênh đời này...Thế thì những gì Tiên vừa nói đều là sự thật sao ? Mẫn An lại định cầm ly nước đưa lên miệng nhưng cảm giác nhạt nhẽo từ ly nước đã chảy đá tan lòng bỗng không còn dư vị...An để chiếc ly trở xuống bàn.

- Chuyện này chẳng lẽ lại là thế sao ?

Kiều Tiên vẫn lên tiếng dù không nghe An hỏi mình :

- An không tin cũng đúng thôi còn tôi cũng bất ngờ nữa kìa.
- Nhưng sao Kiều Tiên lại nói cho tôi biết việc này...Thật Tiên cũng yêu anh ấy cơ mà.

Chớp nhẹ rèm mi. Kiều Tiên nói với giọng thật buồn :

- Đúng mình yêu Du...Yêu nhiều lắm cho nên mình "bất cần" nghe những điều dư luận nói, thậm chí chị mình cũng từng khuyên...Mình nghĩ chị ấy đã sang ngang phụ bạc tình cảm đó thì mình sẽ thay thế một phần như chuộc lại lỗi mà người chị đã gây ra...Nhưng bây giờ trước những tấm ảnh này thì mình khấn định...

- Thôi Kiều Tiên đừng nói nữa.

- Mẫn An à ! Cô hãy để tôi nói hết. Tôi biết An đang yêu với tình cảm mãnh liệt...Tôi không khuyên nhưng muốn An hãy nhận định sáng suốt về tương lai mình. Thật ra đều là phận gái tôi cũng rất mến An. Một phần cũng vì ơn nghĩa với tôi...Bây giờ tôi về trước. An cứ suy nghĩ...

Đầu óc Mẫn An bây giờ thật mông lung nàng toan đứng lên, nhưng bài hát từ trong băng cassette như kéo nàng lại :

"...Em có nghe gió nói gì không ? Anh mang thương nhớ gửi vào trong gió...

Cơn gió nào bay ngang cuộc đời, nói với em rằng tôi lẻ loi. Cơn gió nào bên tai thì thầm nói với em rằng tôi rất xấu..."

Bài hát hôm nào anh hát cho cô nghe, anh mượn lời của gió để thì thầm một tình yêu...Bên giờ "gió ơi" Gió hãy nói cho Mẫn An biết về con người của Thạch Du...Gió có làm được điều đó không ? Mẫn An phải làm gì đây khi biết xung quanh sự thật này...Thạch Du có yêu nàng bằng sự rung động của con tim không ?

oOo

....-Chị không dọn đến sống chung với Mẫn An sao chị Hà ?

Bà Năm Ánh đột ngột hỏi khiến bà Hà hơi giật mình :

- Sao Ánh lại nói vậy ? Đó là điều mơ ước của chị suốt bao nhiêu năm nay...Nhưng có điều chị chưa tiện việc nói với Thạch Du về việc "hai mẹ con gặp lại nhau".

- Vậy ra cậu ấy không biết gì cả à...

- Chưa ! Cả tuần nay tôi thấy tâm trạng cậu ta không ổn nên cũng chưa...

Bà Ánh thắc mắc :

- "Không ổn" Bộ cậu ta không bình thường sao ?

Bà Hà cười :

- Tính khí cậu Du chỉ có tôi mới hiểu. Nghe nói đầu đang yêu mà gặp rắc rối gì trong tình yêu nên đồ quạu...Lắm chuyện luôn...Hơn nữa vì...mà thôi chuyện chẳng liên quan gì...

Chém miệng bà Năm Ánh nói :

- À !Tôi thấy cậu ấy lạnh lùng, nghiêm nghị làm sao đó chị Hà ? Người như vậy mà con gái kết cũng hay.

- Tại cậu ấy có nỗi niềm riêng...Không ai hiểu được...

- Mẹ và dì Ánh mới đến đó hả ?

Mẫn An từ ngoài vào đã cắt ngang câu chuyện của hai người đàn bà.

– Có phải mẹ và dì Ánh đang nói xấu gì con không ?

Bà Ánh trêu :

– Bộ con có gì "xấu" sao mà sợ bị nói...

Bà Hà vội chen vào :

– Mẹ và dì con đang nói chuyện tầm phào đó mà.

– Chiều nay con có đến chỗ mẹ được không ?

Bà Hà chột giựt mình khi nghe con gái nói bà phân trần :

– Mẹ cũng định hôm nào dắt con đến chơi, luôn thể nói cho cậu chủ biết việc mẹ con mình. Rồi mẹ sẽ về ở chung với con. Nhưng lúc này mẹ thấy cậu ấy đang có chuyện buồn nên...

Mẫn An nghe mẹ nói lại nghĩ bâng quơ: "Mẹ mình thấy người ta buồn nhưng còn con gái mẹ cũng đang buồn, đang có chuyện rối rắm...mẹ có biết không ""

– Vâng mẹ nói vậy thì đề hôm khác cũng được.

Tâm trạng của Thạch Du chỉ có bà mới hiểu được. Bao cú sốc xảy ra rồi nên Du rất dị ứng với "đàn bà"...Ngay cả người cô ruột sau hồi hận nhưng Du vẫn chẳng nhìn nữa mà. Du đã nỗ lực và quý trọng bà, nếu bây giờ bà đem Mẫn An đến có thể Du sẽ hiểu lầm bà cũng nên...

oOo

Buông mạnh cây bút xuống bàn, Thạch Du không còn tâm trí để tập trung vào công việc cả. Anh giận dữ anh muốn ném, muốn vứt, muốn làm một điều gì đó để giải tỏa sự căng thẳng trong lòng...Một công ty luôn được uy tín, làm ăn suôn sẻ thì bỗng đâu cứ bị kỳ đà cản mũi...

Tổ chức biểu diễn mà thất bại thì làm sao "chức danh" của công ty này tồn tại nổi. Còn Mẫn An !

Rốt cuộc cô ấy cũng thường tình như bao nhiêu người con gái khác mà thôi. Cũng đều lọc lừa trong tình yêu cả. Vậy mà Thạch Du đã tin. Hơn ba mươi tuổi đời Thạch Du này vẫn lúng cụng trên đoạn đường tình u ? Buồn cười thật

..

Du ơi ! Đã bảo đàn bà trên thế gian này đều như nhau cả thôi mà, vậy mà mi vẫn để trái tim xao động làm chi... Thạch Du như tự mắng chính mình...Rồi anh lại nghĩ nếu giam mình như thế này cũng sẽ điên mất... Thôi thì mình hãy ra đường để xem thiên hạ còn có bao nhiêu trò đời nữa...

Thạch Du lại nhìn vào gương, anh cũng bất ngờ vì gương mặt mình trong gương : Rầu rĩ xê xòa, mặt mũi bơ phờ.

– "Hèn gì người ta chẳng bảo mày không phải là đàn ông Du ơi".

Thạch Du lại cay đắng kêu lên và anh xoay qua rửa mặt mũi cạo râu sạch sẽ...Anh tạm hài lòng...

Một chiếc xe mô tô phân khối lớn ép sát và lướt qua...Du vừa né tránh cũng vừa kịp nhận ra người cầm lái. Nhưng rồi anh lại cũng từ ngạc nhiên này đi sang ngạc nhiên khác vì cô gái vòng tay sau Huy Diễn lại là Kiều Tiên ...Anh không đuổi theo họ mà biết bây giờ mình sẽ làm gì...

oOo

Mẫn An vừa dắt chiếc Honda ra khỏi bãi thì một bóng người tiến ra chặn lại .

– Khoan đã An !

– Ờ...Thì ra anh ! Có chuyện gì thế ?

– Ta hãy vào quán bên kia...

Giọng Thạch Du khuôn khổ. Mẫn An cố tránh tia nhìn của anh. Cô gật đầu :

– Thôi được ! Anh sang bên trước đi.

Gọi nước cho Mẫn An xong, anh ân cần dùng muỗng khuấy nhẹ và đưa tận tay An. Cô hơi bối rối.

– Mẫn An vẫn đi tập đều hả ?

– Vâng !

Thái độ của Mẫn An làm Thạch Du không vui...Anh đã quen rồi tính năng động, hoạt bát của cô chứ đâu phải thụ động như thế này.

– An nói thật đi ! Có phải em đã đùa với tình yêu của tôi...

– Anh Du ! Đến giờ phút anh cũng chưa chịu nhìn lại chính mình sao ?

– Cái gì phải nhìn ? Tại sao phải nhìn ?

An thốt lên những lời thật chua chát và cay độc :

– Bây giờ tôi biết mình là con cóc rồi. Thì ra cái câu mà anh bảo hận đàn bà "tận xương tủy", thật ra đến giờ nó vẫn còn in sâu trong đầu anh. Nhưng tôi không ngờ anh lại bệnh hoạn đến như thế, lại

đi ôm ấp âu yếm với một kẻ cũng đồng giới tính như mình.

– Nói láo ! Em im ngay.

Thạch Du giận dữ, rần rỗi và trở lại về bình tĩnh cổ hữu. An móc tấm ảnh trong bóp ra :

– Đáng lẽ tôi không muốn đưa cái này cho anh xem, ít ra tôi cũng muốn giữ lại chút gì đó tốt đẹp về anh. Nhưng thôi được...Anh hãy xem và hiểu vì sao tôi lánh mặt, chạy trốn tình cảm của anh...

Mẫn An nhìn gương mặt Thạch Du từ tái xanh đến xám xịt. Chứng tỏ một sự giận dữ tốt cùng. Du rút lên :

– Thật là dơ bẩn !

– Anh nói ai dơ bẩn hay người trong hình dơ bẩn ?

– Mẫn An ! Tôi cấm em

..

– Thạch Du à ! Chẳng phải một tấm đầu. Mà còn nhiều tấm lắm, đến nỗi tôi cũng chẳng có can đảm nhìn...Tôi chọn bức này vì cái người đó chúng ta đều không lạ phải Không ?

– Vô lý ! Tôi phải tìm Tân để hỏi rõ sự việc. Hắn không phải là loại người vô ơn bạc nghĩa đến nỗi bày chuyện "kinh thiên động địa" này.

– Anh cứ đi mà hỏi. Còn tôi mệt mỏi với câu chuyện tình yêu của anh rồi...Đừng biến Mẫn An thành một cô gái như bao cô gái mà anh đã dày vò...

Mẫn An tuân những lời cay cú Thạch Du ngồi chết lặng trên ghế. Thì ra Mẫn An đã cho rằng tình yêu có là chủ định "trả thù đàn bà con gái"...

Rồi Mẫn An sẽ thấy trái tim anh không còn hóa đá từ khi tơ vương hình bóng của em đây Mẫn An ạ !

oOo

Đứng trước một cao ốc thật to, thật lịch sự, Thạch Du nhìn ánh đèn sáng chói trên lầu tỏa xuống bằng những chùm đèn neon. Đã lâu rồi. Anh không đến đây, không muốn chứng kiến cảnh bát nháo nơi sân khấu của nhà hàng này...Nhưng vô tình gặp Diễm và Yến Nga nên buộc lòng Thạch Du phải đến đây. Len vào một gian phòng tối mờ như trong rạp chiếu phim. Du nhìn quanh bàn ghế nào cũng đông nghẹt, và anh cũng dễ dàng nhận ra dáng gầy gầy của Huy Diễm nơi một góc bàn cuối sân khấu...Anh kín đáo đến một chiếc bàn bên cạnh...

Trong bóng tối mờ mờ khó ai nhận ra nhau. Anh yên tâm xoay lưng về phía Diễm.

Tiếng sột soạt như tiếng gày khua đến gần, chiếc ghế bên cạnh Diễm lay động một người con gái ngồi xuống. Chiếc áo dạ hội bó sát người, một gương mặt trang điểm lòe loẹt Du nhận ra ngay Yến Nga...và bây giờ chẳng cần quan tâm chàng cũng nghe lời đối thoại của họ mồm mọt.

– Anh thành công rồi à ?

– Mới chỉ là bước một (Tiếng Huy Diễm thật đều)

– Không ngờ "con bé" yếu bóng vía thật...chỉ thấy mấy tấm ảnh là hát bài tình ca xù ngay.

Yến Nga phụng phịu :

– Đừng nói với em là anh chờ cơ hội nó quay lại nhé...Anh mê nó...

– Mê thì có mê...Nhưng mà "quê" quá cũng hỏng hợp gu.

Giọng của Yến Nga xí thật dài...Cô ả tiếp .

– Không ngờ nói với bà Tiên tìm đâu mấy tấm ảnh giựt gân như vậy ?

– "Kỹ thuật cao" mà em ! Điện ảnh còn kỹ xảo như thế thì nghệ thuật ghép hình ảnh có gì là cao siêu...

Máu nóng dồn lên mặt. Thạch Du không còn bình tĩnh để nghe hết câu chuyện...Anh quay người lại không nói không rằng giơ một nắm đấm vào mặt Diễm và bỏ đi trước sự la hoảng nhốn nháo của mọi người.

Bây giờ trên sân khấu tấm màn nhung cũng đã hé mở, đèn lồng phụt sáng trên sân khấu như chiếu rõ để mọi người nhận mặt nhau...

oOo

Thạch Du xé toạch tờ bảo ném vào sọt rác mà máu nóng như cứ dồn ứ lên. Anh không ngờ sự việc lại phanh phui một cách hết sự thô tục như vậy :

"Một giám đốc và một bóng hồng trang nhau vì một anh chàng mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao".

Trời ơi ! Sao lại có sự lằng nhằng như thế này ? Du cố vắt óc để suy nghĩ mà cũng không hiểu nổi vì

sao Diễm lại hại anh ? Tất cả cũng vì "đàn bà " Thôi ư ? Và Mẫn An là nguyên nhân...Không ! Anh không tin chút nào cả...

Reng... reng...reng ! Tiếng chuông điện thoại cứ đổ dồn, Thạch Du hơi bức bối anh chưa nhấc máy mà lại cài nhàu "giờ này mà điện thoại thật chẳng hay ho chút nào". Anh gắt :

– Alô ! Tôi Du đây !

– Anh không nhận ra tụi em sao ? Anh Du. Dừng đây tụi em báo cho anh một tin mừng, tụi em đã đoạt giải "Tài năng trẻ toàn quốc" trong đợt liên hoan này...

Một tin vui nhưng anh có vui không ? Thạch Du cũng chẳng màng để ý...Giờ phút này anh cần sự yên tĩnh. Anh gác máy mà chẳng cần nghe một điều gì nữa cả...

Và đầu óc cứ chơ vơ chơ vơ...cũng chỉ vì "ban nhạc" này mà anh chịu nhiều tiếng "thị phi" Cả Mẫn An cô gái mà anh vừa xây đắp ước mơ cũng chẳng hiểu anh ! Rốt cuộc họ cũng chỉ là đàn bà.

oOo

Mẫn An suýt kêu lên khi nhận ra người gọi công là Kiều Tiên. Nàng nói ngay.

– Kiều Tiên cất công tìm nhà tôi ít hẳn có chuyện gì phải Không ?

– An hãy giúp tôi xin mọi người hãy tha lỗi cho tôi. Rồi bằng giọng xúc động chân thành. Tiên nói rõ việc mình cầu kết với Huy Diễm ra sao.

– Tất cả cũng vì tình yêu mù quáng. Tôi chỉ nghĩ rằng có cách đó An sẽ lánh xa Du để tôi có được chàng...Thế mà tôi lại tạo hố ngăn và nằm trong ván cờ của Diễm. Anh ta chỉ vì mưu đồ đánh gục Thạch Du mà thôi...

Mẫn An bàng hoàng cô không ngờ thói đời lọc lừa dối trá đến như vậy ?

Bây giờ cô mới biết câu nói "thương trường là chiến trường. Tình trường cũng là chiến trường" quả là không sai chạy chút nào ?

Liệu Thạch Du có bị sốc nữa không ? Ôi cũng tại cô nông nổi và cũng hết sức hồ đồ. Có yêu nhưng cũng không có lập trường kiên định....

Kiều Tiên lại nhét vào tay Mẫn An lá thư :

– Hãy nói với anh ấy tôi ngàn lần xin lỗi và tôi biết chỉ có cô mới làm được việc này. Mới đủ sức thuyết phục Du...

Mẫn An lao nhanh ra khỏi nhà. Cô biết mình nên làm gì và sẽ làm gì ?

Hấp tấp An va vào bà Hà, giỏ đồ rớt tung tóe .

– Con xin lỗi ...Mẹ mới đến à ? Nhưng con có việc phải đi.

Cúi xuống lượm những món đồ ăn bị rơi, bà từ tốn :

– Tiện đi chợ...Mẹ muốn ghé thăm con thôi...Ít hôm nữa mẹ sẽ dọn về với con An ạ. Con có việc gì cứ đi...Mẹ về đây. À con đi đâu hả...

– Con đến công ty...

– Hà ?

Những tiếng sau cùng Mẫn An nói hình như đã bay theo tiếng xe mà bà Hà lại đứng chôn chân...Thì ra con gái bà làm ở công ty Thạch Du mà bà cũng sơ ý không hỏi đến...Nếu Mẫn An biết được nó có ngờ ngàng và trách bà không ?

oOo

– Rượu không giải quyết được gì đâu anh Du ơi.

Lời nói nhẹ nhàng bên tai, đồng thờ một bàn tay đặt lên vai anh ấm áp. Thạch Du trừng trừng mắt quát :

– Cô mới là người giải quyết đúng ắn phải Không ?

– Đừng nói chuyện với em bằng vẻ xa lạ như vậy, Du ạ ! Em xin lỗi dù biết hai tiếng ấy chẳng xoa dịu nổi. Kiều Tiên đã cho em biết tất cả.

Thạch Du lại nhếch môi cười với lời lẽ cay đắng :

– Chỉ một câu người khác nói thì em nghe, một lời người khác xác định thì em tin. Rốt cuộc cũng chẳng là gì trong mắt em đâu...hãy coi những ngày qua giữa tôi và em là kỷ niệm. Một kỷ niệm buồn hay vui gì cũng được...Thạch Du này vẫn là Thạch Du, không ai hiểu nổi nó đâu.

– Đúng ! Du nói đúng. Chính An đã hẹp hỏi nông cạn, để bây giờ nghe ray rức trong lòng. tại sao cô lại không suy nghĩ những việc anh làm để nhận định đúng về con người anh. Bây giờ Thạch Du có cay đắng, có phũ phàng với cô cũng không thể trách được anh. Cô đã làm vỡ vụn niềm tin của anh mất rồi...

Mẫn An lắc nhẹ mái đầu buồn bã .

– Dẫu sao con người cũng đâu phải là bậc thánh nhân mà lúc nào cũng hoàn thiện. Em không mong nhận ở anh một sự miễn cưỡng...chỉ có điều bây giờ em đã biết mọi chuyện là tạo dựng, là bịa đặt cốt chỉ để bôi nhọ thanh danh anh. Em thành ray rức lần hồi hận xin anh đừng tạo khoảng cách lạnh lùng với An nữa.

– Hừ...Đàn bà trên thế gian này đều giả tạo, miệng lưỡi như nhau.

– Anh muốn Kiều Tiên.

– Phải !

– Thạch Du à, sao anh lại nói như vậy. Theo em chuyện này không thể trách Kiều Tiên. Chẳng qua vì cô ấy quá yêu anh, người thâm độc chính là Diễm kia chứ...Thế anh nghĩ và trả lời sao về những đàn ông như Diễm.

Thấy Mẫn An hùng hồn bênh vực Kiều Tiên. Du thở dài, anh nói mà không suy nghĩ :

– Rốt cuộc họ cũng chỉ vì mục đích riêng...bây giờ tôi lại tự hỏi Mẫn An có mục đích gì không kia ? Mím môi mà nghe nổi giận nhên lên trong lòng. Có phải nàng năn nỉ xin xỏ tình yêu ở anh đâu nào... Thạch Du sao lại có thể xem thường tình cảm Mẫn An như vậy ? Mẫn An trở lại bản tính cố hữu, cô cương quyết :

– Anh không muốn tin lời An nói cũng được...Nhưng bây giờ anh phải tự tin ở chính mình, đừng buông xuôi như mấy ngày qua...Làm như thế chẳng khác nào anh khoét sâu thêm lỗ hổng cho những kẻ có cơ hội như Huy Diễm một con đường mà thôi...Chào anh !

Mẫn An toan bỏ đi ngay...nhưng rồi ánh mắt anh như có Mẫn An lực kéo cô lại. Bởi vì chỉ những người yêu nhau mới hiểu nỗi ánh mắt của nhau. Họ đã thay bao lời muốn nói...

Riêng Du anh cũng biết rằng vì tình yêu mà cô ấy không chịu nổi sự đàn áp...Ai mà không kinh thiên động địa khi thấy những bức ảnh của người khác lại là cùng giới tính chứ ? Thôi thì ngộ nhận trôi qua, coi như là một thử thách mới đối với tình yêu của anh và An vậy, chẳng phải nhà thơ Xuân Diệu đã từng nói :

"-Yêu tha thiết thế vẫn còn chưa đủ" mà !

oOo

Tình yêu như một liều thuốc hồi sinh, Du nhìn đâu cũng thấy một màu tươi đẹp. Sáng nay trước khi đi làm anh còn căn dặn :

– Vú Hà, chiều nay Vú nhớ làm thêm mấy món đặc biệt nhé.

– Có khách hờ cậu ?

– Dạ nhưng không phải là "khách"...con sẽ giữ bí mật với mọi người cho đến phút cuối...

Hình như chú Quốc là người "lây" với niềm vui của Thạch Du . Chú lờ mờ đoán ra cái điều mà Du sẽ "bật mí" "quản gia trung thành" như chú luôn mong mỏi.

– Du à...

Thấy Vú Hà ngập ngừng, Thạch Du ngạc nhiên :

– Vú có việc gì ?

– Vú đã tìm được đứa con gái thất lạc của mình, Vú định theo con Vú...

– Trời ơi ! Tưởng chuyện gì...Vú cứ đưa con Vú về đây, để hai mẹ con sống gần nhau. Nhà mình thăng thang thế này Vú còn muốn đi đâu. Thôi cứ vậy đi...

Vú Hà thấy lòng mình nhẹ nhõm ! Có lẽ tình yêu đã giúp cho Du có cái nhìn tốt về phụ nữ vậy từ nay Vú có thể đem con Mẫn An về đây rồi...

Mẹ con Vú sẽ gần nhau, Vú Hà nghe lòng ấm lạ...

oOo

Bàn tiệc chuẩn bị tươm tất, với một bình hoa tươi thơm ngan ngát...Vú Hà có vẻ hài lòng khi ngắm nghĩa kỳ công của mình.

Đúng sáu giờ Thạch Du về đến, Vú như bắt gặp Thạch Du của mấy năm về trước. Sôi nổi, hoạt bát, trẻ trung yêu đời. Vú cảm thấy mãn nguyện vì sự chuẩn bị của mình không uổng công. Vú lại lẳng xăng vào bếp, Thạch Du mở cửa xe cùng một người con gái đi vào. Miệng liếng thoảng :

– Chú thím Quốc, Vú ơi. Cả nhà ơi "Bí mật" - bật mí" đây này.

Véo nhẹ tay anh. Mẫn An mắc cỡ :

– Anh này ! Cứ làm như quan trọng.

– Đúng là quan trọng đấy ! Bởi vì đó là một điều chờ đợi ở anh của cả mọi người từ bấy lâu nay.

Vú Hà sững người, đĩa thức ăn trên tay như muốn nhảy khỏi tay bà, bà phải trấn tĩnh :

– Mẫn An !

– Mẹ...thì ra...sao mẹ ? Cô ấp úng mãi mà không nói thành câu.

Vú Hà quay sang Thạch Du :

– Cậu Du à, đây là đứa con gái thất lạc mà Vú đã nói.

– Mẫn An là con của Vú ?

– Phải !

Mẫn An ngỡ ngàng, và cô cảm thấy bẽ bàng khi thân phận mẹ mình lại là một người đi ở Vú.

– Sao mẹ không nói với con chuyện này ?

– Mẫn An à, mẹ không biết chuyện con và Thạch Du, hôm nọ nghe con nói làm ở công ty, nhưng mẹ không bao giờ nghĩ đến...bởi vì mẹ cứ ngỡ cậu Du chỉ lựa chọn những cô gái đài các...

Thạch Du bỗng bật cười :

– Lại một màn kịch gì nữa đây Vú ? Vú hãy nói cho con biết tại sao cuộc đời con cứ gặp chuyện long đong ? Có phải đây là một màn kịch ??

– Thạch Du !

Vú sững sốt kêu lên. Mẫn An hết nhìn mẹ mình lại nhìn Thạch Du cô cho rằng Thạch Du đang thất vọng vì thân thế của cô.

– Anh nói gì lạ thế.

– Không lạ đâu An, đừng diễn kịch nữa.

– Cái gì ? Anh cho là em dựng chuyện ư ? Để làm gì ? Chẳng lẽ anh nghi ngờ em...Thạch Du anh quả là lòng dạ hẹp hòi, ích kỷ nghi nan...chẳng lẽ anh sợ mẹ con em san sẻ gia tài tự sản này sao ? Yên tâm đi...

Mẫn An uất ức vừa khóc, vừa nói và quay đầu chạy thật nhanh ra ngoài.

Vú Hà gào theo :

– Mẫn An chờ mẹ !

Nhưng tiếng két...két của chiếc xe thắng gấp không còn làm Vú bình tĩnh nữa. Vú mơ hồ nghe bên tai có tiếng ai la sang sảng :

– "Cứu...cứu ! Trời ơi tôi đã giết chết em rồi ! Chính tôi ! tại tôi ! Tôi không muốn mà..." các người ơi hãy cứu giùm cô ấy...

oOo

Vú Hà ngồi tựa người nơi hành lang vắng ngắt :

– Mẫn An thế nào rồi Vú ?

– Tỉnh rồi, khỏe rồi, nhưng bác sĩ mới tiêm thuốc an thần nên nó mới ngủ.

– Vú ơi ! Con thật có lỗi.

Vú Hà mếu máo :

– Giờ phút này, còn nói chuyện lỗi phải gì đây. Hơn nữa chuyện gì cũng do định mệnh cả...

– Có phải Vú trách con.

– Không ! À mà cái người mà hôm đó kêu la rằng đã giết Mẫn An là ai vậy ? Cậu ta sao rồi.

Thạch Du chợt nghe buồn lẫn hối hận. Anh cảm thấy mình thua cả Định. Tuy là hấn bị bệnh hoan tượng. Nhưng có lẽ hấn yêu Mẫn An thực sự...nên khi tai nạn xảy ra cho An...Định đã trông thấy và cứ hét toáng lên một câu như thế để rồi phải bị mời đến công an...Hiện tại Định đang ở bệnh viện tâm thần, bởi vì nổi thương, nổi ám ảnh, nỗi sợ hãi cứ đan chéo khiến hấn không còn lý trí, cứ nghĩ mình hại Mẫn An, thực ra do An lao vào xe.

– Anh ta là một người từng si mê Mẫn An, và luôn đe dọa cô ấy...nên khi tai nạn xảy đến với Mẫn An hấn cứ ngỡ là do mình làm.

– Tội nghiệp !

Vú Hà cảm thấy con người "đủ bình thương hay không bình thường" khi vướng vào tình yêu cũng đều gặp rắc rối, khổ đau.

– Vú cho con vào thăm Mẫn An Vú nhé !

– Không nên đâu cậu Du ạ !

– Vú nghĩ An sẽ xúc động và không chịu đựng nổi khi thấy mặt cậu. Thôi hãy để nó yên. Coi như là sóng gió đã qua đi trong đời rồi...qua rồi Du ạ.

– Con thật đáng trách ! Con sẽ quỳ dưới chân An.

Thạch Du nói và lao ngay vào phòng không kịp chờ sự phản ứng can ngăn của Vú Hà.

Mẫn An nằm thiêm thiếp trên giường. Đôi mắt nhắm nghiền nhưng trên khóe mi hãy còn đọng lại những giọt nước mắt.

Thạch Du nhẹ ngồi xuống. Anh thêm được uống những giọt lệ đang đầy kia, anh thêm nói với cô ngàn lời xin lỗi...

Khẽ nắm bàn tay Mẫn An, áp nhẹ lên má mình, Thạch Du thì thầm :

– Hãy tha lỗi cho anh em nhé !

Giọt nước mắt nóng hổi trào ra, Mẫn An rút tay về, cô kêu lên như thét :

– Ra ngay. Tôi không muốn gặp anh !

– Anh có lỗi ! Em hãy chùi mắt và nguyên rửa anh đi.

Mẫn An bịt chặt hai tai :

– Tôi thù anh. Tôi không muốn nghe.

Vú Hà vội chạy vào can ngăn :

– Thạch Du hãy nghe Vú về đi. Đừng để cho Mẫn An bị sốc nữa. Cơ thể nó hãy còn yếu và bị chân thương đầu chưa được xác định...

– Thôi được Vú hãy chăm sóc cho An. Con sẽ ra ngay.

Anh nhìn lại Mẫn An lần nữa và lẳng lặng ra về trong từng bước đi nặng nhọc :

oOo

Những ngày Mẫn An nằm trên giường bệnh là những ngày Thạch Du phải sống trong nỗi dằn vặt, anh chỉ còn tự trách mình đã không hiểu được hết trái tim người con gái đã dành trọn cho anh...Nàng đã vực anh dậy từ cuộc sống đời thường với những tình cảm phút tạt mà anh luôn cố đè nén...Vậy mà anh chẳng ra gì, anh đã làm tự ái nàng bị thương tổn...Du như gào lên trong lòng :

– "Mẫn An ơi ! Em hãy nguyên rửa hay si vãi, chùi mắt anh đi, chớ đừng từ chối một cách lạnh lùng xa lánh anh !"

– Du à, hãy về đi ! Đừng tự hành hạ bản thân mình như vậy.

Thạch Du vẫn ngồi yên khu thấy tiếng Vú Hà thoang thoảng bên tai lần nữa:

– Đêm nào cậu cũng ngồi ngoài hành lang bệnh viện như thế này hoài tôi chẳng yên tâm...

– Con ngồi đến khi nào Mẫn An chịu nói lời tha thứ. Vú ơi tại con, tại con tất cả. Vú có oán ghét con không ?

– Thạch Du à ? Sao lại nói thế. Tình cảm bà Vú này bao nhiêu năm dài chẳng lẽ cậu không cảm nhận được gì sao...

Thạch Du ôm chèo lấy bà Vú :

– Xin Vú hãy tha lỗi cho con. Con nguyện nữa cuộc đời còn lại sẽ lo cho Vú và em An.

Vú Hà cảm động, những niềm vui mừng và nỗi buồn cứ như đan chéo trong lòng bà. Mẫn An có vẻ như cố chấp và sĩ diện trước những lời lẽ vừa qua của Thạch Du, khó lòng mà lay chuyển nó...

Càng nghĩ mà Vú càng thấy thương cho những người trong cuộc.

Rốt cuộc Thạch Du, Kiều Tiên, Mẫn An và cả người đàn ông si tình bị bệnh tâm thần kia đều đáng thương cả.

oOo

Kiều Tiên đến bệnh viện gặp Thạch Du trên chiếc băng đá ngoài khuôn viên bệnh viện.

Dáng anh trầm lặng và suy tư :

– Anh Du !

Thạch Du ngẩng lên, đôi mắt anh như hai hoàn lửa đỏ, anh cao giọng gắt :

– Cô còn đến đây làm gì ?

– Em chỉ muốn đến thăm Mẫn An.

– Cô ấy không cần sự thương hại giả dối của cô đâu. Hãy về đi !

– Em đã hối hận rồi anh Du ạ ! Đừng đánh giá con người em tầm thường như vậy.

Thạch Du cười khan :

– Miệng lưỡi Kiều Tiên chẳng khác nào con rắn mắng xà đang phun nọc độc.

– Anh khinh bỉ em đến như vậy sao ? Nhưng dù gì cũng tại chính em tham gia một phần trong câu chuyện này, nên em không oán trách gì anh cả, khi anh muốn kết án con người em thế nào cũng được...Em đã nhận ra tình yêu đơn phương và toan tính bao giờ cũng đem lại kết quả gì tốt đẹp cả.

– Em chỉ muốn gặp Mẫn An để xin lỗi và nói rõ mọi chuyện.

– Mẫn An sẽ không bao giờ nghe đâu.

Kiều Tiên vô tư :

– Mẫn An là một cô gái tốt, vừa nhạy cảm vừa sâu sắc. Tiên nghĩ mình sẽ làm sáng tỏ để cô ấy hiểu được anh. Từ chuyện tâm hình được ghép bằng kỹ thuật số đến việc tung tin đồn nhảm...tất cả cũng chỉ vì sự ghen ghét của công ty với nhau...vì những tư lợi cá nhân mà giờ đây tất cả sự việc thật đã phơi bày dưới màn ánh sáng...Kiều Tiên tin rằng Mẫn An không cố chấp đâu.

Có lẽ Kiều Tiên hiểu lầm nên cô hùng hồn biện bạch một hơi dài.

Thạch Du buồn bã :

– Vấn đề đó Mẫn An đã tường tận cả rồi.

– Thế thì sao cô ấy không nhìn anh...Vô lý ! Để em gặp An.

Thạch Du ngăn lại :

– Tất cả cũng tại anh ! Anh đã vô tình làm tổn thương, anh đã xúc phạm đến tình yêu trong sáng của cô ấy. Kiều Tiên không hiểu hết được đâu.

Đúng là Kiều Tiên không hiểu thật cô tưởng mình đã bày tỏ tất cả với cô ta, thì gút mắt đã được giải quyết rồi cơ chứ. Nhưng tại sao xảy ra cơ sự này. Nhưng dù gì cô cũng thấy mình có lỗi một phần trong câu chuyện tình cảm này, nên cô quyết làm một cái gì đó cho niềm vui trọn vẹn đến với họ. Cô rời bệnh viện nhưng thấy lòng nhẹ lo...

Liên tiếp hơn một tuần lễ nằm viện. Mẫn An nhất định không nhìn Thạch Du...trước thái độ cương quyết của nàng không ai lay chuyển được.

Tôi nay Mẫn An cứ thao thức mãi, có lẽ vì từ mấy ngày qua cô đã được an thần trong những liều thuốc quá nhiều rồi...Hôm nay Mẫn An muốn mình thật tỉnh táo để quyết định. Cô nhìn khuôn viên bệnh viện đang chìm trong giấc ngủ với một sự quạnh quẽ bao trùm ... Hết ! Hết thật rồi Sài Gòn không còn là nơi bển mộng, bển đậu của cô...

Lời Di Năm hôm nào như vẫn còn nhắc nhở:

– "Sài Gòn nhiều cám dỗ cạm bẫy khôn lường".

Lần đầu tiên chấp chững vào đường yêu...thì Diễm đã cho cô một bài học tính toán sòng phẳng, lần học lừa mưu lợi...

Những tưởng đến với Thạch Du sẽ nhận được tình cảm chân thật, thì ra anh ấy cũng nhỏ nhen, ích kỷ. Nhất là Mẫn An không thể chịu nổi khi thấy ý nghi ngờ của anh. Tại sao anh lại cho cô dàn cảnh bày trò cơ chứ !

Rốt cuộc Thạch Du cũng là một người thường tình, nông nổi...Mẫn An chợt ngậm ngùi nhớ đến những lời thơ :

"Tình em xuôi nhưng anh hoài đi ngược.

Nên suốt đời ta lại chẳng có nhau".

"Chẳng có nhau" lẽ nào ntnh được sao ?

oOo

– Mẹ à, con nhất định phải đi thôi.

– Đi đâu bây giờ con. Mẹ con mình còn nơi nào để về chứ.

Mẫn An vẫn cương quyết.

– Con không muốn ở xứ Sài Gòn nữa.

– Con không muốn gặp Thạch Du chứ gì ? Yên tâm đi. Nhà dì Ánh khó tìm và lại Thạch Du chẳng biết đi đâu.

Bà Hà lại chép miệng buồn buồn :

– Con xuất viện mấy ngày nay chẳng có "tin tức" gì chắc cậu ấy cũng đang lo lắng, khổ sở lắm rồi...

– Mẹ có về bên anh ta.

– Không bên làm sao được. Mẫn An à ! Mẹ đã chăm sóc ẵm bồng cậu từ nhỏ. Hiểu tâm tính cậu ấy rất nhiều...nên mẹ cũng không thể oán trách cậu ta...

Mẫn An giận dữ.

– Như vậy mẹ cho rằng con có lỗi ư ? Con làm như vậy đối với anh ta là không đúng ư ? Thạch Du quá coi thường tình cảm của con.

– Không thể trách cậu ta được vì dấu ấn tình cảm đã một lần...nên khiến cậu ta luôn đa nghi, ngờ vực.

Mẫn An bỗng bực bội vô cớ, nàng sợ phải mềm lòng trước những lời phân trần hợp lý của mẹ mình

chăng ? Nên nàng cắt ngang :

– Chẳng còn sự lựa chọn nào nữa đâu mẹ ơi...Con không muốn bị người ta xem thường mẹ có hiểu cho con không ?

Mẫn An gục đầu che giấu bao niềm đau...

oOo

Tiếng còi tàu lạnh lạnh như réo vang, thúc giục Mẫn An lồm lũi xách chiếc va ly. Cô không muốn nhìn lại. Cô tưởng đâu đây sẽ là nơi mình trú ngụ đến trọn đời...Vậy mà cô đã không làm được điều gì cả. Tương lai sự nghiệp chỉ là một chấm nhỏ mờ xa.

Hành khách đã bắt đầu lục tục chen lấn, kéo nhau vào sân ga "kể đi người tiền" nhộn nhịp đầy ắp tiếng cười nói. Mẫn An vẫn không để ý đến người khác đang đang song hành với mình. Bước vào phòng soát vé. An nghe giọng nói thật quen :

– Yêu cầu anh chị cho kiểm vé.

Đồng thời chiếc kính đen trên đôi mắt cô nhân viên soát vé được đẩy ngược lên đỉnh đầu theo thói quen :

– Kiều Tiên ! Mẫn An chỉ kịp thốt lên hai tiếng rồi im bật...Bởi cô bất ngờ vì câu hỏi của cô nhân viên và cô kịp nhận ra người "đang song hành" là ai ? An không nhìn, giọng cô dừng đọng :

– Vé của tôi đây ? Tôi đi được chứ.

– Khoan đã Mẫn An !

Vú Hà từ sau bước tới :

– Có chuyện gì thế con. Ủa Kiều Tiên ? Cô làm gì ở đây ? Ở sao lại có cả Thạch Du nữa thế này ?

Bộ hai người định đến tiễn mẹ con tôi...

– Chẳng cần phải tiễn phải đưa. Mình đi mẹ ạ.

– Em sẽ không đi đâu cả An ạ. Cả Vú nữa. Con xin Vú. Vú Hà ơi.

Đến bây giờ Thạch Du mới khần khoản lên tiếng. An nhún vai cười ngao ngễ :

– Thì ra bây giờ ông lại định diễn trò gì đây ? Mẫn hạ từ lâu rồi ông ạ.

Tình thế vẫn căng thẳng và ngột ngạt, Kiều Tiên giải vây bằng cách kéo mọi người vào bên trong.

– Chuyện này là do Tiên. Nếu có trách thì An hãy trách, hãy nguyên rủa Kiều Tiên này. Hôm nay tình cờ thấy Vú Hà mua vé xe lửa...và Thạch Du thì đang trong tình trạng buồn rầu, nản chí vì "bóng chim tăm cá"...xuất viện rồi Thạch Du cũng chẳng tìm được An. Cho nên Tiên đã mách cho anh Du việc này. May mắn là có một người quen làm ở ga xe lửa cho nên tụi này mới kịp thời...Xin Mẫn An hãy nghe lời tôi giải thích , hãy quay lại với Thạch Du, hai người hãy hát tiếp bản tình ca...

Mẫn An vẫn lạnh lùng :

– Tôi chẳng có bản tình ca nào dở dang để hát tiếp cả...tôi không cần ai giải thích gì cả.

– Trời ơi ! Anh nói gì đi chứ anh Du ! Sao anh đứng lặng câm như hến vậy ? Giữ Mẫn An lại đi anh Du...Anh tự mình phải làm gì rồi chứ. Hạnh phúc đang trong tầm tay, đang ở trước mặt nếu để vuột mất, thì anh sẽ hối hận cả một đời đây !

Vú Hà hiểu mọi chuyện, Vú nhìn Kiều Tiên bằng đôi mắt biết ơn. Mọi người lẳng lặng rời sân ga.

Thạch Du biết mình không thể nói những lời nào hay hơn, khác hơn trong lúc này. Bởi vì bây giờ ánh mắt và con tim anh đã thay bao lời muốn nói cùng Mẫn An...Chợt một cơn gió từ xa ủa đến thổi tung làn tóc Mẫn An. Thạch Du đưa tay lên giữ tóc cô lại, anh nheo một bên mắt khẽ hát :

– "Gió ơi đừng đùa trên tóc em !" Chợt Thạch Du ngừng bật, giọng anh đùa đùa :

– Coi chừng tôi lại nổi cơn "...Ghen ầu" với gió nữa đây !

Viền mi đẹp nhẹ vút lên. Mẫn An nhìn trừng vào gương mặt thật "dễ ghét" của anh, gắt giọng :

– Thấy ghét ! Bây giờ... mà còn đùa nữa hả ?

– Mừng quá ! Con gái nói "ghét" là..."thương" rồi.

Mẫn An dẫu môi hồng thật dễ thương :

– "Xi" Đừng có mơ "Anh chàng đa nghi" ạ. Còn khuya !

Nụ cười tin yêu cuộc sống như cánh hồng bùng nổ trên môi hai kẻ đang yêu.